

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 106

Dimecres, 27 de novembre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 70, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2003 (tram. 200-00072/06) (continuació) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 70.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, i la consellera de Benestar i Família.

El president

Es reprèn la sessió.

————— **Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2003**
(tram. 200-00072/06) (continuació)

Pregaria als senyors portaveus que, si no hi tenen inconvenient, el senyor Rafael Ribó, que encara no ha vingut, tingui la intervenció quan arribi, i mentrestant començaria, si no hi tinguessin cap inconvenient, el senyor Joan Ridao, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula. (*Pausa.*)

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president, i molt bon dia a tothom. Bé, el nostre Grup Parlamentari ha presentat enguany una esmena a la totalitat i demana... –bon dia també a l'honorable conseller–, ha presentat una esmena a la totalitat a aquest nou Departament, reestructurat, de Justícia i Interior.

I, si m'ho permeten, a diferència d'altres anys, no voldríem entrar en el detall de cadascun dels capítols, sinó en les grans línies de desacord, perquè cal tenir en compte que aquest nou Departament, que és l'agregació, almenys aparent, de dos altres departaments, com el de Justícia i Interior, ha experimentat lògicament una important reestructuració que, almenys en aquest pressupost, ens impossibilita de comparar la despesa agregada amb relació a altres exercicis, no?, per bé que això no vol dir, sobretot a la vista del Decret 284/2002, de 19 de novembre, d'estructuració d'aquest nou Departament, que s'hagi produït, en la nostra opinió, una gran revolució, una autèntica simplificació d'estructures i, per tant, de racionalització i d'evitar duplicitats que creiem que són innecessàries, no?, perquè s'han sumat dues estructures i gairebé s'ha mantingut tot, no?; les secretaries generals sobrants han estat transformades en noves secretaries sectorials, les direccions de serveis de Justícia i Interior han estat transformades en direccions generals, i s'ha creat una nova direcció, en aquest cas de Recursos Humans, i així, evidentment, tots contents. Fins ara només hi havia un departament –estic parlant de Recursos Humans– que tenia una direcció general d'aquesta naturalesa, que era el Departament d'Ensenyament, per raons òbvies, perquè agrupa totes les polítiques de personal d'aquest Departament, que són 51.000 docents, i creiem que en el cas d'aquest nou Departament no està justificat aquest nou servei.

Entrant en el detall d'alguns serveis i d'algunes seccions, el pressupost, globalment considerat, passa de 957.000 euros de l'exercici del 2002 a 1.040.000 euros, una mica més, per al 2003, que suposa un increment del 8,6%, en termes absoluts 92.217 euros; concretament increments que van destinats a l'àrea de Justícia, sense la ciutat judicial, del 5,9%; Seguretat Ciutadana, per raons òbvies, vinculat al desplegament dels Mossos d'Esquadra, un increment del 17,7%; el Servei Català de Trànsit, un 7,8%, i les emergències i la protecció civil, un increment del 8%. Molt lluny, per tant, de l'increment del 16,8% que va experimentar un departament com el de Justícia l'any 2002, lluny també de l'increment de l'estat de despeses, curiosament, que va tenir el Departament d'Interior, del 12,2%, l'any passat.

Per tant, l'increment del pressupost equival a la mitjana de l'increment del pressupost global de la Generalitat, que és el 8,4%. Per tant, en la nostra opinió, l'esforç pressupostari que fa el Govern en aquests dos departaments, en aquest nou Departament, en aquests dos grans àmbits del Govern, evidentment, a pesar dels esforços que s'havien fet en altres exercicis i a pesar dels esforços, també, que es faran, sobretot a partir de l'impacte del nou model de finançament, en aquest nou Departament, ha estat gairebé nul.

A tot això cal afegir que el capítol 1, de «Personal», puja un 9,4%, i això que creiem que algunes partides estan clarament subvalorades, per aquella clàssica trampa comptable, sobretot en el que són les partides destinades a la Seguretat Social, a la cobertura social; la «Despesa corrent», capítol 2, creix un 8,4%, i la «Inversió real», encara que aquest no sigui netament un departament inversor, baixa un 2,5%. Per tant, aquest és un departament en què hi ha una clara deriva improductiva; és un departament, malgrat tot, gens social, i és un departament, sobretot, que fa una autèntica inversió paupèrrima.

Per tant, de social, repeteixo, no en té res, o en té molt poc, aquest pressupost, i amb aquest pressupost no es pot ni tan sols palliar, ni de bon tros, la creixent demanda social, sobretot al voltant d'algunes qüestions de gran sensibilitat ciutadana com la seguretat i l'ordre públic, l'Administració de justícia, com una administració cada vegada més àgil, més eficaç, que eviti la progressiva degradació d'un servei públic essencial; per atendre també les previsions del denominat Pla de millora de la justícia, i combatre alguns problemes estructurals, com l'excessiva mobilitat del personal, l'elevat nombre de jutjadors provisoris, l'elevada càrrega competencial que arrossegueu la majoria d'òrgans judicials a Catalunya; que calen, per tant, molts més recursos per donar un impuls definitiu a moltes necessitats, concretament en un apartat, per exemple, com el de les infraestructures penitenciàries, o per facilitar una oferta de llocs de treball a la població reclusa, etcètera, etcètera. Són, per tant, necessaris més diners, en definitiva, per dotar de mitjans materials, de mitjans humans, clarament subvalorats en aquest pressupost, les noves dotacions de personal dels Mossos d'Esquadra, etcètera, etcètera.

Anant per seccions –i, evidentment, no és possible tocar-les, totes elles, perquè no tinc el temps necessari–,

en l'àmbit d'Execució Penal i de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, enguany hi ha una partida de 600.000 euros, al voltant de 100 milions de pessetes, per invertir en terrenys per a la construcció de nous establiments penitenciaris, d'un total de 12,7 milions d'euros que s'hi destinen, curiosament, per a la millora, per a l'adequació, dels actuals centres penitenciaris. Això evidencia que des de l'any 2002, des del pressupost de l'any 2002, no s'ha mogut absolutament re, i després de la pròrroga forçosa que hi va haver en el denominat Pla d'establiments penitenciaris, aprovat ja, amb una compareixença i un darrer informe del conseller, aleshores, de Justícia, el 31 de desembre de l'any 2001, és evident que, en això, no s'hi ha avançat gens.

Com tampoc s'ha avançat gens en els diferents compromisos sobre la seguretat i la millora dels centres penitenciaris. Després de la polèmica que hem arrossegat durant tota aquesta legislatura, s'hi destinen poc més de 6 milions d'euros, una quantitat que forma part, entenem, dels 13,2 milions d'euros compromesos i anunciats en el seu dia, encara que és veritat que aquesta era una actuació que havia d'anar fins a l'any 2004.

Pel que fa a les relacions amb l'Administració de justícia, trobem a faltar més compromís econòmic, sobretot perquè no hem sabut veure cap partida destinada al Pla de noves tecnologies. No hi ha diners per a informatització de registres, de repartiment d'assumptes, per a la confecció de programes específics, per a la signatura electrònica, per dotar-nos d'una xarxa integral de comunicació amb banda ampla en els jutjats...

Pel que fa a les inversions, el tall gros lògicament és la inversió prevista per a la ciutat de la justícia, que són, doncs, evidentment, molts recursos que en el futur s'hi han de destinar, però és evident que hi havia un compromís immediat per a l'actual legislatura, el Pla d'edificis judicials, que abasta el període 2002-2008; tot i la renovació progressiva que s'ha realitzat en la majoria d'edificis judicials de Catalunya, que van ser traspassats en el seu moment per l'Estat, doncs, només, en aquest pressupost, només, la construcció del nou edifici judicial a Amposta hi està previst, hi està pressupostat. Altres municipis que han fet la corresponent cessió de terrenys al Departament de Justícia, i que està contemplat en el mateix Pla d'edificis judicials, com són Vilanova i la Geltrú, Vilafranca, el Vendrell, Igualada, Sant Boi, Cerdanyola, el Prat o Cornellà, a banda que en el Pla econòmic i financer de l'empresa pública GISA hi estigui contemplat, evidentment, en aquest pressupost, almenys en la seva nomenclatura, no hi apareix.

Com tampoc no hi apareix cap dotació econòmica per al Pla de seguretat, tampoc per als plans de millora i control de la qualitat, per al disseny del nou model d'oficina judicial, contemplat també en el Pla de millora de la justícia.

Pel que fa a la presència del català, estem amb unes dotacions econòmiques similars, per no dir gairebé les mateixes que en els exercicis anteriors, per bé que el Pla pilot de presència en la justícia ha estat positiu, entenem que cal molts més recursos que aquest escàs 1 milió i mig d'euros que s'hi destinen. I cal, en aquest sentit també, incrementar, i no hi hem vist ni un sol euro en aquest pressupost, l'equip de dinamitzadors lin-

güístics; exactament el mateix que pel que fa a l'extensió de les oficines d'atenció al ciutadà; exactament igual que la posada en marxa del Pla d'arxius, o pel que fa a la millora ostensible de la justícia municipal i de pau.

Pel que fa al torn d'ofici, és veritat que hem vist en aquest pressupost un crèdit ampliable. En la nostra opinió, això denota un escassíssim compromís polític pressupostari del Govern; és evident que els compromisos adquirits en altres exercicis, i a partir dels diferents mandats parlamentaris, que assenyalaven la necessitat d'almenys acostar-se al 40% del cost real d'aquest servei, amb les transferències corrents que hi han als consells de col·legis d'avocats i de procuradors a Catalunya..., és evident que aquest increment no es nota i, per tant, no està en aquest pressupost.

Pel que fa a l'àmbit d'Interior, com cada any no som capaços de percebre quin ha estat l'esforç de contenció real d'aquest pressupost, no? La majoria d'organismes, a diferència de Seguretat Ciutadana, que creix de forma important, vinculat lògicament a la culminació del model policial i, per tant, a la presència dels Mossos d'Esquadra en tot el territori, creiem que estan totalment sobredimensionats, començant per la mateixa Direcció General de Joc i d'Espectacles, que és un autèntic clàssic. Entenem que, des d'una perspectiva orgànica i funcional, no està justificada l'existència de tota una direcció general, i, de fet, la dotació econòmica en el pressupost d'enguany per a aquest servei és idèntica a la del pressupost de l'any 2002, escassament 40.000 euros, que, a més, van destinats a lloguers i a la compra i adquisició de diferents materials.

Pel que fa a Emergències i Seguretat Civil, la inversió enguany és molt baixa, 310.000 euros, que estan destinats, segons l'annex d'inversions d'aquest Departament, a canviar les peces de cinc helicòpters de titularitat del Govern de la Generalitat. Per tant, creiem que amb això no fem re.

Les instal·lacions dels parcs de bombers són molt deficients, s'ha posat en relleu en moltes ocasions —els diferents representants dels treballadors, els diferents agents econòmics, socials, els mateixos grups polítics del Parlament així ho han denunciat—; les instal·lacions dels parcs de bombers són deficients, i ho són perquè manquen vehicles escala; perquè no hi han escales que no tinguin una antiguitat inferior als vint-i-cinc anys de servei; perquè el material ja està autènticament obsolet, sobretot tenint en compte que en els països d'origen d'aquest material ja no s'utilitzen; els vehicles d'extinció de foc forestal tenen una mitjana de dotze anys, estan autènticament castigats per les campanyes extremes de l'any 86, 94 o 98 d'extinció d'incendis; els furgons de salvament per a l'extracció de ferits en cas d'accidents de trànsit són vehicles autènticament obsolets, en molts casos són vehicles estàndard modificats; no hi ha furgons de risc químic; el sistema de comunicació, la xarxa Àgora, falla; el material de rescat urbà: cordes, ancoratges, arnesos, són materials, en molts casos, autènticament deficients.

En l'àmbit de Seguretat Ciutadana, com que, de forma recurrent i insistent, en aquest Parlament n'hem estat parlant, jo volia només fer una referència a dos aspectes per nosaltres molt evidents. El primer és que és evi-

dent que el progressiu desplegament dels Mossos comporta un esforç pressupostari que es nota tant al capítol 1 com al capítol 2, entre el 8 i el 9%, però és evident que això no va acompanyat d'un increment de les inversions. Per tant, des d'aquest punt de vista, creiem sincerament que les inversions, pel que fa, sobretot, a la construcció de nous equipaments i per a l'adquisició de mitjans materials és molt escassa.

I pel que fa al capítol de la formació, bé, les transferències a l'Escola de Policia, aquest any pugem; pugem perquè en l'exercici anterior, doncs, eren de 6,7 milions d'euros, enguany són 7,7 milions d'euros, 1 milió en termes absoluts més; un increment notable, però que esperem que, evidentment, pugui repercutir en les noves promocions i en el reciclatge, evidentment, de moltes policies, però que entenem que és molt insuficient per les demandes de la formació policial en aquest país, sobretot pels dèficits i problemes adquirits en el passat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Exactament. Ara té la paraula –qui de vostès dos la pren?–..., (*pausa*) el senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, president. No sabia quina era la cavalleriesitat que s'havia d'aplicar, si anar-hi jo primer o anar-hi després.

El president

Estem en la política d'igualtats...

El Sr. Bonet i Revés

Bé, senyor conseller, bon dia. Bon dia senyores i senyors diputats; jo crec que el Servei Català de Trànsit, realment, és un organisme que si haguéssim de valorar-lo amb els esquemes actuals de valoració d'empreses, pels seus efectes, doncs, jo crec que l'hauríem de suprimir, perquè és evident que no se'n surt de rebaixar la xifra d'accidents. I això és una constant.

Jo crec, per desgràcia, crec que tenim la sensació molts dels que ens dediquem a seguir el tema de trànsit, que, si se suprimís, tot seguiria igual. La societat catalana ja hi està acostumada, ha arribat a un equilibri, a una resignació equilibrada que hi hagi una xifra tan important i tan dramàtica com vuit-cents morts anuals en carretera, no? I jo crec que aquí no hi ha el recurs fàcil d'acusar els tòpics de sempre, en fi, allò que surt que els altres governs i tu què..., i l'altre què, i etcètera. Jo crec que, desgraciadament, aquest fet real, a més a més, que és molt poc conegut –la gent no és conscient que cada any a Catalunya hi ha uns vuit-cents morts per carretera–, això, evidentment, les dades fetes un mes després dels accidents, com s'ha de fer a Europa. Bé, doncs, aquest fet conegut crec que és una constant del sistema, és una dada més i per tant, no sembla que hi hagi un neguit per combatre-la.

Amb aquests pressupostos, doncs, ni en els de l'any passat ni en els de l'altre any, de fet, quan es va poder

rebaixar una mica la xifra d'accidentalitat va ser als anys 90, 91, 92, bé, ni en aquests ni en els de l'any passat no hi veiem un neguit, un esperit de voler combatre el problema.

Creiem que senzillament és un «qui dia passa anys empeny», una dada més, i no veiem cap mena d'imaginació. En aquest cas la imaginació no és al poder. I crec que en matèria d'accidentalitat, el Govern es dedica, senzillament, a registrar l'estat de la qüestió i a radiar-lo, a dir, tantes dades, tants col·lapses, tants automòbils, sense que hi hagi realment una acció de govern. I a vegades es donen missatges absurds o contraproductius. Recordo, quan el col·lapse de les nevades, el que es va dir, d'entrada, pel conseller senyor Pomés, va ser una cosa realment absurda.

Una altra absurditat va ser aquella acció espectacular d'anunciar a la premsa que es retirarien deu mil carnets, eh? Un dia retiraven deu mil carnets, o sigui, pam!, de cop i volta. En fi, i tothom sap que en l'exercici del poder o del Govern no es poden fer càstigs col·lectius i d'aquesta índole perquè són contraproductius.

I després, aquest estiu mateix, bé, avisos de congestió apocalíptica abans que es produeixin les congestions, no? És a dir, uf! hi haurà un col·lapse!..., i ja està, és a dir, ja ho van vaticinar i, per tant, el col·lapse hi va ser, ja està, ja han complert.

Per tant, creiem nosaltres que aquest Departament necessita realment un repàs, necessita un revulsiu, que no fa la funció que li toca, que no veiem que tingui cap imaginació per voler-ho combatre i és un servei rutinari. Les campanyes són puntuals, resignades, sense cap mena d'imaginació. Recordem que quan va haver-hi una rebaixada dels accidents, doncs, es va fer allò dels cotxes voladors, la bandera blanca, etcètera, hi havia un cert neguit i tothom sap que les campanyes per pal·liar l'accidentalitat –que les fan a França i a molts llocs– han de ser unes campanyes, doncs, diversificades i constants.

Després, els punts negres continuen igual. En fi, encara hi ha llocs en què està previst fer rotondes d'aquestes, que no hi ha manera de fer-les; la senyalització és irracional. A l'Eix Transversal, que hi ha molts accidents, jo crec que hi ha una irracionalitat claríssima de senyalització. Els tres carrils, aquest és un debat que als anys seixanta ja es va fer a França, resulta que aquí els tenim, els tres carrils, a l'Eix Transversal i provoquen accidents, no?

Després dels anuncis continuem igual, els anuncis que inciten a la conducció agressiva i temerària, doncs, continuem veient-los a TV3. La veritat, hi havia promeses que ho arreglarien i bé, ara no vull dir noms d'empreses, però hi són. Subliminalment, que és la millor manera de fer propaganda, els anuncis d'automòbils bàsicament inciten a la conducció agressiva i temerària, i això no ho heu arreglat.

Després, doncs, jo crec que tampoc hi ha un neguit per la persecució de la indisciplina i de la temeritat, i nosaltres, en definitiva, trobem a faltar un pla realment integral, un pla que involucri Presidència, Justícia, Governació i Política Territorial, en definitiva, per intentar,

intentar que aquesta dada del sistema no sigui una constant, sinó que sigui una variable i que vagi decreixent.

Per tot això, senyor president, nosaltres, doncs, plantejem l'esmena a la totalitat del Servei Català de Trànsit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyora Carme Porta, a qui li desitgem un final feliç d'aquesta llarga esperança.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a Catalunya, les polítiques d'infància en els darrers anys han sofert alguns canvis. Hem passat de la Conselleria de Justícia a la Conselleria de Benestar Social, i, d'aquesta, altre cop, a la Conselleria de Justícia i, de nou –un canvi que ni tan sols es recull en aquest pressupost– a la Conselleria de Benestar. I no és recull, precisament, perquè el Decret va ser posterior a la publicació dels pressupostos, i això no és, precisament, demostració de planificació d'acció de govern.

Tot i que ens felicitem que la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència –fins ara DGAM– torni al Departament de Benestar, i també ho faci l'Institut Català d'Adopció i Acolliment, s'aconsegueix així que hi hagi un organisme aglutinador de les polítiques d'infància, donat que també es vincula a l'Observatori de la infància. Això era una demanda del sector, era una demanda dels diferents grups parlamentaris dels darrers anys, i també era una recomanació del Síndic de Greuges en el seu informe de l'any 2000.

Tot i així, hi ha una manca evident de recursos humans i econòmics per als centres de menors causat, segons els sindicats presents al Comitè intercentres del Departament, pels motins, les agressions a educadors i a educadores, i també les autolesions. I nosaltres pensem que aquestes mancances no es pallien amb aquests pressupostos.

Hi ha centres amb un 20% de menors per sobre de la seva capacitat i només un 13% de centres públics. Semblava prevista la creació de 265 places noves –que no hem sabut detectar en aquest pressupost–, que tot i que seguia sent insuficient per pal·liar aquesta mancança, tot i que també s'ha de reconèixer que aquesta insuficiència s'havia palliat amb la creació de setanta-cinc noves places per a l'any 2002, però que, evidentment, seguia sent insuficient.

No hi han prou centres semioberts i hi ha menors que s'han d'estar en centres tancats, tot i haver d'estar en torn de semiobert. Tampoc les condicions físiques dels centres són bones, i això ha estat denunciat per diferents sindicats. Trobem infraestructures antigues i que no respecten la normativa de seguretat laboral i d'habitabilitat, i que atempten tant contra els drets dels menors i les menors com de les treballadores i treballadors dels centres, i que estan afectant directament l'atenció interna dels centres i, per tant, aspectes pedagògics i conviencials.

Es necessiten recursos per a programes de suport i posar a disposició dels professionals i de les professionals

de primària els dispositius preventius necessaris, per tal de donar resposta a les necessitats emergents; un model educatiu basat en els drets dels menors i no en la beneficència –que pensem que és el que fins ara s'ha anat desenvolupant–, i evidentment, més centres i serveis especialitzats que donin resposta a la diversificació de tipologies i problemàtiques que s'afegeix, evidentment, a la manca ja de centres i manca de capacitat dels centres que actualment hi ha en funcionament.

Les dotacions pressupostàries dedicades als centres col·laboradors segueixen sent –dintre de la DGAM o que ara serà DGAIA– al Departament de Benestar; es caracteritzen per ser insuficients, donat que són per sota dels costos reals i segueixen sent discriminatòries donades les diferències del que perceben uns centres col·laboradors o uns altres, malgrat les millores de què han estat objecte a partir de les negociacions amb el sector, però segueixen afectant la majoria de la xarxa de centres i professionals. I pensem que cal i caldria haver recollit o caldria haver contemplat l'homologació dels costos reals.

A nivell pressupostari, és evident que hi ha un increment però no és suficient, i el sector estava demanant fins ara l'augment del 25%, i, malgrat l'embolic pressupostari d'enguany que estem discutint amb un departament del qual, evidentment, no dependrà, doncs, és evident que no es creix aquest percentatge.

Malgrat el canvi –del qual ens tornem a felicitar i tornem a felicitar la iniciativa–, pensem això, que hi ha hagut una manca evident de planificació i que s'han fet les coses massa ràpidament, malgrat ser una cosa que estava, evidentment, demanada per tots els sectors; malgrat el canvi, doncs, no es recullen les reivindicacions principals del sector i no es cobreixen les necessitats evidents, tant dels menors i les menors com dels professionals i les professionals.

Es consolida mínimament pel que fa a l'ICA, però no millora, ni molt menys, en el cas pel que fa a l'atenció a la infància i a l'adolescència. Per això nosaltres pensem que aquesta esmena a la totalitat, pel que fa a aquest àmbit d'atenció a la infància i a l'adolescència, doncs, no està justificada i per això votarem en contra d'aquests pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Si els sembla, podríem tornar a l'ordre establert, que és una cosa sana en política, i donar la paraula al senyor Rafael Ribó, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. No sé si represento l'ordre o el desordre, perquè li vull demanar excuses, perquè mentre vostè anunciava l'inici de sessions jo el veia per la televisió interna i el temps d'arribar del despatx a aquí ha tingut la deferència la senyora Rigau de començar el torn, la qual cosa li agraeixo.

Tenim més lluny la consellera de Justícia i Interior perquè pugui venir a la seva crida a la nostra discussió, i ho

lamento. Lamento que –per això ho dic, senyor Homs, ja sé que és a la Xina–, lamento que discutim un pressupost d'una conselleria i no hi hagi el conseller o consellera de torn aquí. No és excepció, felicito el senyor Homs –faltaria més!, és allò que complir amb el deure no hauria de ser objecte de felicitació– i a la senyora Rigau, però lamento que el Govern, una vegada més, practiqui aquest menyspreu pel debat parlamentari.

O sigui, ja no es tracta només de posar la píndola del debat parlamentari a corre-cuita, amb amagatalls que s'han d'anar a buscar amb microscopi on hi han els paranyes, sinó que, fins i tot, ni la gentilesa política de ser presents, cadascun dels responsables dels departaments quan es discuteixen.

Però, ho torno a dir, és un lament que ja està molt instal·lat i que esperem que la instal·lació es pugui finiquitar d'aquí uns quants mesos i ser un altre motiu pel qual caldria un canvi de cultura democràtica a Catalunya.

Nosaltres considerem que els pressupostos de Justícia i Interior són manifestament insuficients. I això sol ja valdria la pena per argumentar una esmena a la totalitat. Se'ns va anunciar que el Govern tenia una voluntat de potenciar-ho quan va ajuntar Justícia i Interior, se'ns va dir: «Escoltin, hi ha un problema de seguretat» –repeteix les paraules del senyor Artur Mas quan va presentar en aquesta cambra el canvi de govern–, «hi ha un problema d'inseguretat i, per tant, una de les grans mesures que hem cregut que calia impulsar amb el canvi de govern és posar Justícia i Interior en el mateix Departament, perquè així atacariem el problema de la inseguretat.» Fals. Primer, xifres a la mà: fals. Si això fos així, es notaria amb un augment sensible en aquests departaments, i es notaria amb mesures que ara m'hi referiré, que no solament no es prenen, sinó que s'aprofundeixen els defectes.

Mirin, si de debò es vol atacar el problema de la inseguretat, que existeix, la senyora Rigau hi té molt a dir des del seu Departament, i hi té molt a dir molt abans que Justícia o Interior, perquè o aprenem, com ho estan aprenent les societats més avançades, que la inseguretat té unes causes socials d'exclusió i de manca de cohesió o acabarem amb el *law and order*, aquell discurs del bastó, que el que provocarà és majors fractures socials, i aquest no és un tema per demà, però, és clar, si és per demà passat, o el comencem avui o l'anirem ajornant any rere any, i aleshores ens sorprendrà que a casa nostra succeeixin coses que, com deia aquella senyora, «passen a la tele» i no ens imaginàvem que poguessin passar a la realitat, o ens sorprendrem que ens diguin que s'estan degradant determinades relacions humanes als nostres centres urbans.

Per tant, primer toc d'atenció: si aquella definició, que és benèvola, que ens donava en Mas que s'ha de contemplar seriosament el problema de seguretat fos certa i volen ser conseqüents, no ho estan sent, ni amb l'exercici pressupostari ni amb les decisions polítiques, i l'exercici pressupostari és el més important, és el que marca les decisions polítiques.

Caldrien més polítiques d'inclusió, de cohesió i de prevenció, però, fins i tot, en el camp de Justícia i Interior caldrien altres polítiques. Com és possible que assis-

tim tots, tots i totes, passivament a l'espectacle del judici d'Olot o de Banyoles avui? Quants anys fa? Quants anys fa que van succeir els fets? I, ho torno a dir, no és per demà, però si és per demà passat, o comencem avui..., i porten vint i escaig anys. O sigui, on és l'increment de recursos en justícia perquè hi hagi de debò justícia ràpida, àgil, que, si no, no és justícia, hi hagi justícia gratuïta i que es puguin obrir de debò les expectatives populars que la justícia compleix?

I la tercera mesura per parlar seriosament de seguretat seria un altre enfocament penitenciari, i això ho hem discutit moltes vegades: o anem al model –i sóc molt esquemàtic per raons de temps–, o anem al model americà, que ens creiem que les presons són uns forats on anem col·locant la gent i que no surtin mai més, o anem a un model seriós de reinserció que reclama més diners, i és que estem discutint de diners. Joestic fart d'anar per les presons o en centres que tenen a veure amb el tema penitenciari a Catalunya i que em diguin: «No hi han recursos», «no ho podem fer perquè no hi han recursos». Doncs bé, aleshores, si no hi han recursos, val l'excusa un any, a més aquest any tenim la bóta de Sant Ferriol del senyor Homs, que és el nou acord de finançament, segons diu ell, doncs, valen les excuses un any, però no valen les excuses any rere any, quan és un problema molt seriós, quan tots podem arribar a convenir que caldrien altres tipus de centres d'una atenció diferent, amb molt més èmfasi en l'educació social, i no a corre-cuita a fer lleis d'educadors socials, d'agafar gent que feia de guardians o vigilància de seguretat i, de sobte, convertir-los en educadors. I lamento haver de tocar aquests temes amb aquests tons, però són la pura realitat del que està passant avui en el nostre sistema judicial i penitenciari.

Miri, a Justícia, per exemple, el problema més greu que tenen a la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia és el problema dels eventuals, van mes rere mes i, en comptes d'anar a una política seriosa de places, es practiquen tot tipus d'«artilugis» per no enfocar de debò tota la qüestió de les plantilles. A Justícia, per exemple, si hi hagués tanta atenció en el mateix..., en el si d'un Govern que té una determinada concepció nacional, com és possible que encara parlem de plans pilots per a la normalització lingüística? Ara dupliquem o tripliquem el Pla pilot? Escoltí'm, quan es fa un pla pilot es fa. A partir que s'ha acabat el Pla pilot es treuen conclusions, i després diu: «Ara l'estenem o no l'estenem?» El que no es pot fer és: «Ara dupliquem el Pla pilot, i ara farem..., tripliquem el Pla pilot», i pilot pilot. Però, quin pilot és al final? Hi ha un sistema de justícia i s'ha de fer una política a partir de l'experiència que ja deuen tenir del Pla pilot per universalitzar la normalització. On són els cabals? No hi són. I tornem al mateix, la pregunta sempre va a parar al mateix lloc: on són els recursos, i no les paraules que ens van venent pel carrer que realment interessa la normalització lingüística?

Veiem que comença a haver-hi, i ho lamentem, certa opacitat en temes d'inversions de cara a la ciutat de la justícia. Compte la gent que du Justícia i Interior, que no passi el que ha passat a altres departaments amb la famosa GISA! Compte!, és una inversió molt important i aquests pressupostos no donen transparència sobre

l'ús dels cabals per a un tema tan important com és la ciutat de la justícia.

I, evidentment, una de les coses més absurdes del presupost d'enguany sobre Justícia és a l'entorn de l'Institut Català d'Acolliment i de menors. Menors ja ha fet tots els camins haguts i per haver: Justícia - Benestar, Benestar - Justícia, Justícia - Benestar. On acabarà al final? Quina és, aquesta política?, que, a més, deixem ara l'Institut Català..., el té vostè i atenen encara les adopcions i tot el que és acolliment a Justícia. Bé, doncs, miri, senyora consellera, estem tan –tan– desorientats que ja, al final, ja ni ho sabem, perquè, a més, com jo li vaig dir al senyor Homs i no em va contestar, el Decret –i no em va contestar, senyor Homs, si vol després pot pujar a la tribuna per fer-ho–, el Decret diu que es traspasa i el servei l'hem d'analitzar encara a Justícia, eh?, o sigui que..., diu..., a veure, aclareixi's una mica i no ens confongui, fins i tot, els que amb tota, li ho torno a dir, humilitat pretenem poder discutir per anar a veure les partides serioses del que són els cabals públics a Catalunya.

Encara a Justícia, nosaltres considerem que, una vegada més, com a prova del que dèiem abans sobre els centres penitenciaris, no es preveuen cabals per al que és l'increment seriós de la població penitenciària, si més no per al que és de caràcter, diguem-ne, d'urgència conjuntural, i no és un tema conjuntural, no només perquè hi ha un augment massiu de persones emigrades, l'augment exponencial del personal intern és evident, i per la necessitat de bastir nous programes. Hi ha un factor que també agreuja la qüestió i que forma part d'allò que al senyor Homs no li agrada contestar: acaben de cessar la directora general, i aquests pressupostos han estat elaborats per l'equip de la directora general. Existeix, la Direcció General? Ho pregunto. Jo crec que no. I si no existeix, aleshores aquí tornem al cacau dels mateixos pressupostos. Vostès creuen que és seriós, això? Des del punt de vista del mètode, i, a més, encara, més greu des del punt de vista del contingut. Vivim a la societat, com ho diuen allò?, de l'Administració oberta, eh?, de la informàtica, el coneixement. Què costa solucionar això instantàniament i que puguem ser una mica més responsables en la discussió d'un tema tan important com aquest?

I acabo la qüestió de presons recordant-los que estem pendents que ens donin, com ha dit també el senyor Ridao, dades definitives sobre el Pla d'actualització de les presons. Nosaltres vàrem ser el grup que vam demanar la compareixença del conseller l'any 2001, i que es van comprometre, em sembla que era als sis mesos, a actualitzar-ho, han passat mesos i mesos, i a donar-nos dades molt més serioses sobre el seguit d'iniciatives per a la reinserció, que és una de les queixes unànimes que es dona en el sistema penitenciari català.

Uns apunts encara sobre Interior: hem viscut moltes discussions en aquesta cambra sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra i sobre la necessitat que hi hagués algú que garantís a zones metropolitanes, però també a zones rurals, les ràtios de seguretat, en aquest cas de dimensió policial, que requerien. Hem pres quantitat d'acords, hem votat no sé si deu o dotze propostions no de llei sobre el tema i sovint unànime-

ment, i continuem sense saber el grau d'assumpció de responsabilitat per part del Govern de Catalunya sobre aquest tema. Ens arriben queixes de la manca de regularització pel que fa al comandament o pel que fa a la presència territorial, i ara, per acabar-ho d'arreglar, ens arriben queixes sobre el que és l'increment de la plantilla i la negociació del Pla de carrera professional.

Creuen que 8.000 membres, com té el col·lectiu de Mossos d'Esquadra, mereixen una partida de 265.000 euros per formació? Dos-cents... Sí, Déu n'hi doret: 8.000 membres, 265.000 euros per a formació. Què es vol dir amb una partida curiosa, no pas innovadora, perquè és una tàctica molt vella, de seguretat d'edificis, que no és res més que l'avenç decidit pel camí de la privatització de la seguretat, que ja està present pràcticament a totes les dependències de la Generalitat de Catalunya? O sigui, que no és la policia de Catalunya qui fa aquesta tasca, sinó, evidentment, com diu el conseller..., els calerons, és clar, vostè dirà!, i el negoci –i el negoci–, perquè hi ha un exercici molt senzill que ja s'ha fet, i l'han fet molts mitjans, de consultar el registre de qui és que treu benefici del tema de la seguretat privada.

Nosaltres considerem que són pressupostos, ho torno a dir, insuficients. Ho és el de l'Escola de Policia de Catalunya. Per cert, els ho recordo, tampoc m'ho va contestar, senyor Homs: per què no es va complir la Llei que obliga a consultar el Consell de l'Escola a l'hora de l'aprovació dels pressupostos? La resposta és molt senzilla: perquè varen ser tan cul d'olla que van venir aquí a corre-cuita a presentar els pressupostos sense ni complir els requisits legals de dins de la mateixa Administració.

I, per últim, nosaltres també subscriuim el que ja s'ha dit sobre el Servei Català de Trànsit, que, per cert, té una partida en aquest cas..., fixi's, abans hem parlat de 200.000 euros per formar policies, però aquí parlem de 5.400.000 euros per a estudis i treballs. Fixi's en la desproporció: 5.400.000 euros per a estudis i treballs, mentre que 200.000 per formar 8.000 agents.

Jo voldria fer la darrera reflexió sobre el Servei Català de Trànsit i d'aquesta intervenció afegint-me al que deia el senyor Bonet, no sé si vostès ho van sentir, no és res més que una anècdota personal, senyor Bonet: el dia del caos de l'1 de novembre la recomanació que jo vaig sentir per aquestes orelles que feia el Servei Català de Trànsit era «prudència i paciència». És una gran política de trànsit, aquesta! «Tinguin prudència i paciència.» Evidentment, tothom ha de ser prudent i pacient conduint, però esperem altres polítiques serioses al respecte.

I ara un darrer apartat que quasi em fa avorriment citar-lo, perquè és recurrent: l'Entitat Autònoma del Joc i d'Espectacles. Avui torna a ser a la palestra, perquè hi ha hagut una reestructuració, entre cometes, com diria el Govern, en una plantilla psiquiàtrica. «Reestructuració» en diuen d'acomiarar la gent perquè ha estat crítica a una determinada política, quan algú, responiblement, ha criticat la manca de política del Govern de Generalitat per combatre les ludopaties. És clar, com que ho ha criticat, doncs, se la reestructura, què hi farem.

És un tema que, com van dir a la darrera discussió no fa gaires setmanes aquí, té una dimensió clarament de

problema de patologia social, la ludopatia, però és un tema, també, senyor Homs, ja que vostè busca la bóta de Sant Ferriol, que s'ha de regularitzar. Hem d'acabar el «xanxullo» del joc a Catalunya, no li dic acabar el joc, no em responguin amb allò: «És clar, val més que juguïn amb la nostra que no pas que juguïn amb la d'ells.» No, no vull encetar aquesta discussió, ordenem el sector del joc a Catalunya. És el sector més immediatament sensible a les pressions dels forts, absolutament opacs, i que, de vegades, senyor Homs, acaben amb el finançament de partits polítics. O sigui, acabem això, ja n'hi ha prou de mantenir un monopoli com una catedral en mans d'amics. Ja no li dic, ho torno a plan-tejar, que entri en una altra concepció sobre el que és el joc, però siguin, anava a dir, valents, tornariem a allò del Keynes, no?, sí una mica més decidits a regularitzar-ho. Si creuen que les pautes són aquestes, que es compleixin. El que no pot ser és que es facin les pautes i després *cada uno de su capa un sayo*. Un altre motiu, ho torno a dir, aquest ja és recurrent, eh?, perquè, és clar, com que munyir dóna, eh?, serveis per munyir, doncs, entenc que no ho vulguin acabar, però els hauria de pujar el color a la cara quan es parla d'aquesta temàtica.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara, en nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats presents a la sala, nosaltres estaríem temptats d'afegir a l'esmena de retorn del pressupost del Departament de Justícia i Interior –si això fos possible, que no ho és– el retorn de la mateixa consellera, també. Ja sabem que això, com dic, no és possible, però intentarem justificar-ho.

És un pressupost que es produeix en el marc, com ja hem dit, d'unes mesures de caire electoralista, amb moltes trampes, i que arriba després d'una càdica remodelació del Govern, que, malgrat que va insistir en aquesta famosa Administració oberta, moderna i no sé quantes qualitats més, es dóna la circumstància que ens presenta un pressupost que avui, com intentaré explicar, pel que fa a justícia pràcticament no serveix, perquè poques direccions generals de les que s'aprovaran aquí, presumiblement, continuaran vigents a partir de l'entrada en vigor del mateix pressupost, cosa que no deixa de ser bastant surrealista, i no crec que es doni en altres països.

En el cas del nou Departament de Justícia i Interior, això encara és més greu, perquè el que han fet –com ja ha intentat dir, també, i ha dit el senyor Ribó– ha sigut reduir el concepte de seguretat sense entrar en més consideracions, amb una suma de policia i Codi penal, o de repressió i presó. I naturalment, si la justificació que donaven per fer aquesta suma era aquesta, probablement valia la pena haver entrat en altres tipus de mesures, probablement, de molta més eficàcia a més llarg

termini. Han perdut, per tant, una ocasió per fer allò que sempre diuen que s'ha de fer en política, que és fer pedagogia. Haurien pogut explicar, com dic, que la seguretat és una altra cosa i la seguretat no és aquesta suma, només, de policia i de Codi penal.

Aquest model de sumar dues conselleries en realitat podem dir que no ha satisfet ningú. Només caldria preguntar-ho a les mateixes persones que treballen a les antigues conselleries de Justícia i d'Interior, que no entenen res. I no entenen res en un moment en què s'estava produint el desplegament dels Mossos d'Esquadra per un costat, per tant en un moment en què Interior tenia una importància molt específica, un pes específic en les polítiques del Govern. I s'ha de dir que tampoc, per part de Justícia, això no s'entén gaire.

Ara bé, abans-d'ahir escoltava en una entrevista a Catalunya Ràdio, «la seva», el conseller Fernández Teixidó, que, a part de la broma que diuen que el Fernández està en una conselleria i el Teixidó a l'altra..., però el periodista li va preguntar –literalment, eh?–: «Vostè, en quina de les dues conselleries treballa?» Quina va ser la resposta del conseller? «A les dues. Tinc despatx a les dues.» Clar, si el conseller d'una conselleria, macro-conselleria, que diuen que eren dues i ara només és una, contesta al periodista que té un despatx a cada una de les dues conselleries, vol dir que el mateix conseller no ha entès gaire això que ara sigui una de sola. I jo em temo, pel que hem pogut saber abans que se n'anés a la Xina i al Japó, que d'alguna manera la mateixa consellera de Justícia i d'Interior està en aquesta mateixa situació una mica esquizofrènica, de saber que està dirigint una suma de dues conselleries i no una conselleria que ha assumit les competències de dues.

És greu, de tota manera, des del punt de vista polític –i també ho ha assenyalat algú abans–, que la consellera no sigui aquí en aquest moment. I jo crec que no solament per allò que es deia de la cortesia mínima d'estar aquí quan es discuteix el pressupost del seu propi departament i les esmenes de retorn, sinó que per mi és greu també en un moment en què s'ha fet una reestructuració tan profunda, com s'ha fet, com a mínim, a l'antiga Conselleria de Justícia, i que, mentre s'està fent, la consellera considera que és més important estar al Japó i a la Xina veient, en el cas del Japó, una ciutat judicial que segur que no es mourà de lloc i que, per tant, probablement podia haver vist en alguns altres moments.

I deia això del retorn també de la mateixa consellera perquè, clar, també sorprèn..., no solament la reestructuració que es produeix en aquest moment. Estem parlant d'una consellera que, molt poc abans de passar a Governació i Relacions Institucionals –molt poc abans–, va fer una reestructuració molt profunda –que, d'altra banda, no ens va saber explicar en aquest Parlament exactament en els seus termes– en el seu Departament de Justícia, molt poc abans de marxar. I resulta que, molt poc després de tornar-hi, ens torna a fer una reestructuració d'una profunditat extraordinària.

Al marge que doni temps o no d'aplicar les mesures que s'han aprovat en aquesta reestructuració, clar, un es pregunta, si cada vegada que té ocasió de prendre alguna decisió en el Departament el que fa és reestructurar-

lo, si això és fruit de conèixer què es vol fer en matèria de justícia i sobretot, en aquest cas, de matèria penitenciària, o el problema és que, com que no tenim clares les polítiques, doncs, el nou sistema d'aquesta Administració oberta i moderna és anar canviant, cada vegada que hi ha ocasió, tot el sistema de funcionament i l'estructuració interna del Departament.

Per tant, hi ha un motiu afegit en aquest cas de retorn del pressupost, al nostre entendre, i és que, a més a més d'estar aprovant un pressupost interí per als pròxims mesos de cara a les eleccions, s'hi afegeix que, de fet, ens demanen que aprovem un pressupost que l'1 de gener ja no servirà. No servirà perquè estem aprovant una aplicació a unes direccions generals i a una secretaria que ja l'1 de gener..., perquè des d'avui ja hi ha un decret, d'uns dies passats, que ja ha canviat l'estructura; per tant, el mateix 1 de gener ja no tindrà la forma, la Conselleria, del pressupost que ens demanen que aprovem. Per tant, hauran de canviar les partides de lloc; pràcticament cap no quedarà en el seu lloc.

A això s'afegeix, a aquesta improvisació, per si algú encara en tenia algun dubte, el que ja s'ha citat respecte de la DGAI i de la DGAM, que va bastant més enllà d'una qüestió de nom, però que també aquesta qüestió de nom té molta importància.

Quan es va fer, es va portar a terme el canvi de nom de DGAI a DGAM, aquí ho vam dir –i també ho vaig dir jo mateix fa un any en la discussió del pressupost del Departament–, que això no tenia cap sentit i anava en contra de tots els corrents que s'estaven produint a tot arreu, inclosa la mateixa Convenció dels drets dels infants, que demana que es parli dels «infants», mai dels «menors», perquè això és un concepte absolutament vinculat a la justícia i no té res a veure amb la protecció de la infància en risc.

Evidentment, en aquell moment ens van dir que els que estàvem equivocats érem nosaltres, com havien dit també, quan proposàvem que la Direcció General estigués a Benestar Social i no a Justícia, que estàvem equivocats. I ara resulta que aquest error tan «garrafal» en la nostra concepció d'aquesta matèria, doncs..., és el mateix Govern el que decideix que això ha de passar a Benestar, no ara Social, sinó «i Família», i que, a més a més, s'ha de tornar a dir DGAI.

Però, a més a més, es fa després d'haver presentat els pressupostos en aquest Departament, i, per tant, una vegada més, resultarà que ens demanen que aprovem dintre de Justícia un pressupost que, per un decret de la setmana passada, ja no pertany a Justícia i Interior, sinó a Benestar Social. Això és una mostra més de la gran perspectiva en el temps amb què aquest Govern treballa, planifica, per aquesta Administració tan oberta, tan moderna que ens està oferint.

Naturalment que això de DGAM i DGAI –no hi ha massa temps per entrar-hi a fons– té bastant més contingut que el nom o la pertinença a un departament o un altre. Només citaré un article de Jaume Funes, unes ratlles, que abans-d'ahir ens deia una qüestió bastant significativa, i crec que és una persona de la qual es reconeix el seu coneixement en la matèria; diu: «Quan falten uns mesos per a les eleccions, tot es posa una altra vegada de cap per avall» –parla d'infància. «La

infància abandonada, maltractada, amb dificultats per sobreviure, fa temps que pateix el pitjor dels maltractaments: l'institucional.»

Aquesta és la impressió que tenim molts i que tenen la majoria dels experts en matèria d'infància en aquest país, el maltractament que suposa que des de la Direcció General hi hagi –i des del Govern, per tant– aquest model erràtic i confús –si és que es pot parlar de model– que va venir aquí a presentar fa ben poc, el nou model d'infància, el conseller de Justícia –perquè llavors encara ho havia de fer ell–, i que, la veritat, va marxar amb la cua entre les cames, perquè aquest model no s'ha aplicat mai, perquè cap dels grups parlamentaris –el seu, naturalment, sí, però ni tan sols el Grup del PP– no van poder justificar aquell model que venia a defensar aquí.

Però estem parlant de Justícia i Interior. S'ha dit que aquest és un pressupost que difícilment pot respondre a un moment en què s'està parlant de la necessitat de dotar de més mitjans la justícia. Curiosament, a l'Estat hi ha un intent de pacte d'Estat, amb una dotació econòmica prou important, i mentrestant aquí, que estem parlant precisament de la interinitat de l'Administració de justícia, la quantitat de jutjats que no tenen prou dotació de personal, de mitjans tècnics, etcètera, i, en un moment en què s'està fent el desplegament dels Mossos d'Esquadra, aquest és un pressupost que puja molt poc per sobre, unes dècimes per sobre de la mitjana del pressupost. Com ha dit el senyor Ribó, si això és l'accent que es vol posar en aquesta matèria, doncs, és un accent perfectament descriptible.

I no diguem ja, com en el conjunt dels pressupostos, que les inversions reals baixen en tres de les quatre direccions generals de Justícia, almenys de les que hi havia fins ara. Ara, amb la remodelació, veurem com queda, perquè saben que una de les que desapareix, com també s'ha fet notar, és la mateixa Direcció General de Serveis Penitenciaris.

Tot això en un moment en què es reconeix que hi ha col·lapse en molts jutjats, particularment en jutjats de fora de Barcelona. I en aquest sentit també cal dir que estan especialment maltractats molts ciutadans i ciutadanes de fora de Barcelona –no és que els d'aquí no ho estiguin, però, comparativament, hi ha un greuge molt important–, amb un pressupost que no inclou partides per a nous jutjats, nous edificis judicials, fins i tot en alguns casos en què hi ha hagut resolucions de la Comissió de Justícia, fins i tot amb el vot favorable de Convergència i Unió, per fer nous edificis judicials en algunes poblacions, i aquestes poblacions, curiosament, no apareixen en el pressupost del Departament de Justícia i Interior d'aquest any. Probablement ja tindran ocasió, qui hagi de fer el pressupost del 2004, d'incloure'ls-hi i complir els compromisos assumits per aquesta Comissió de Justícia.

S'ha parlat també del torn d'ofici. Si la justícia ha de ser justa i ha de ser equitativa, és important la justícia gratuïta per a aquells sectors de població que han de ser defensats pels advocats d'ofici. I en aquest aspecte nosaltres fa anys que reclamem que hi hagi una major dotació. És veritat que hi ha hagut un increment, però portem uns quants anys parlant d'uns increments que,

si fossin certs i després es reflectissin realment en la liquidació anual, jo crec que en aquests moments els advocats del torn d'ofici estarien cobrant aproximadament el 200% dels advocats que van per la via privada, perquè cada any s'apuja tant aquest torn, la dotació d'aquest torn, segons s'indica des del Departament de Justícia, que, realment, avui tindríem un torn d'ofici que seria exemplar a Europa, i, francament, em sembla que, malgrat la bona voluntat i la dedicació de molts professionals, doncs, no és precisament el cas.

Queden altres qüestions pendents, com el mateix Reglament penitenciari català, del qual fa anys també que es parla, que se'n va parlant –és un tema recurrent–, però el Govern no ha fet cap esforç per desenvolupar aquells aspectes del Reglament penitenciari que podrien tenir una aplicació específica per a Catalunya.

S'ha fet esment del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. També aquest és un altre tema recurrent, però seria important que fos alguna cosa més que recurrent només en aquesta cambra en els discursos que fem. El Centre en aquests moments està facilitant a molts centres penitenciaris treball a un 10% de la població i en unes condicions que són més que criticables, des del nostre punt de vista: la gent no està cobrant salaris suficientment dignes –ja no parlo de salaris legals en alguns casos– i, a més a més, entenem que amb un tipus de feina que és alienant i, com ja he dit, a més a més, mal pagada.

Es parla que el treball ha de ser una de les vies per fer la reinserció, la rehabilitació, per aconseguir que els presos no solament estiguin ocupats i tinguin un petit salari, sinó que, a més a més, a través de la feina, puguin fer aquest procés de reinserció. Això necessita no solament tenir un lloc de treball, encara que sigui no molt ben retribuït i amb una feina no molt interessant, sinó que necessitaria també un procés de formació que entenem que en aquests moments en els centres penitenciaris no s'està fent.

Fa molts anys que hi insistim. També diem i reconeixem que el Centre va ser una bona iniciativa en un determinat moment, però en aquests moments no ens sembla acceptable que la major part dels salaris que hi ha assignats a aquest centre, quant a quantitat, vagin destinats als mateixos treballadors del Centre per a l'administració, la gestió del CIRE, i no, en definitiva, a aquells sectors que nosaltres entenem que haurien de ser els més privilegiats per la gestió del CIRE, que són els treballadors penitenciaris. Per tant, com dic, em sembla que hi ha motius sobrants perquè, no solament els grups de l'oposició votessin pel retorn d'aquest pressupost al Departament i al Govern, sinó perquè ho fessin, també, els mateixos grups que donen suport al Govern; naturalment això ja imaginem que no passarà, però –hi insisteixo– no pas per falta de raons.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Nosaltres creiem que aquest pressupost podria portar per títol: «Interior sense conseller, sense consellera.» Avui en tenim una demostració: no hi ha aquí cap persona, en aquest hemicicle, que representi el Departament d'Interior, tot i que, també... (*Veus de fons.*) No, que representi el Departament d'Interior, tot i que també té dos despatxos, en aquest cas. Els senyors diputats i les senyores diputades saben molt bé que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi havíem criticat al conseller Pomés que no defensava prou el que nosaltres enteníem, i entenem, que són els interessos dels catalans, en aquest cas dels catalans que viuen en territoris on encara no s'ha desplegat el cos de Mossos d'Esquadra.

A Catalunya hi ha territoris que tenen un servei policial –amb crítiques, però el tenen–, aquells que tenen Mossos d'Esquadra i uns territoris que no gaudeixen d'un mínim servei policial. Estem parlant del setanta i escaig per cent de la població catalana, que no és poc. Però el senyor Mas no en tenia prou amb aquests problemes generats per una mala gestió del desplegament i decideix canviar el conseller. El conseller Mas no ha oblidat les nevades del desembre passat i les males repercussions polítiques que van tenir, per a ell. Abans teníem un conseller que no assumia les responsabilitats pel que fa a la defensa d'una part molt important de la població de Catalunya; ara tenim una consellera interina i provisional; no ho diem nosaltres, els lleigeix una frase: «Estàvem preparats per a un conseller socialista, però no ho estàvem per a una consellera interina i provisional», aquestes són les paraules que, de fet, o que d'alguna manera, mostren l'estat d'ànim dels responsables i del sector de la seguretat a Catalunya, després dels canvis de govern Mas.

El pressupost del 2003. Què dir d'un pressupost que, com el dels darrers anys, no respon a les necessitats, pel que fa a la seguretat de Catalunya? L'augment del pressupost del Departament és molt i molt minso. En la presentació dels canvis de Govern i de la presentació del pressupost, el Govern ha parlat de la importància de la seguretat ciutadana. On és aquesta importància en aquest pressupost? És que aquest pressupost ens parla de com mantindrem els efectius del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil als territoris on encara no s'ha desplegat el cos de Mossos d'Esquadra? És que hi ha algun canvi, pel que fa al desplegament dels Mossos, que és un dels reptes i de les necessitats que tenim a Catalunya? Aquest Govern ha estat incapaç de presentar a la societat catalana un pla de desplegament de la policia amb els calendaris a curt, mitjà i llarg termini. Cal posar ordre al desori de les policies a Catalunya i aquest pressupost no en diu res. Això sí, tenim diners suficients per omplir els taulells de les comissaries de propaganda del Govern, «Molt per fer, molt per viure», en diuen. Tornaré més endavant, en la meua intervenció, a tocar el tema del desplegament.

Aquest és un pressupost que podem caracteritzar de poc valent, que, de fet, el que voldria és passar desapercebut entre les grans xifres d'altres departaments. Aquest pressupost, tot i el seu increment respecte de

l'aprovat l'any anterior, és insuficient per donar resposta a les necessitats de la societat catalana.

En aquesta exposició vull parlar d'algunes realitats que ens afecten i d'algunes prioritats que no veiem en l'increment minso d'aquest pressupost. Quatre realitats ens afecten: la seguretat podríem dir geopolítica, la seguretat quotidiana o ciutadana, la seguretat civil i les emergències i la seguretat subjectiva.

La geopolítica. Em refereixo a l'equilibri de poders en el món, entre els molts afectes, a la globalització, en vull assenyalar un: la globalització al crim. Aquest crim, aquesta globalització al crim ha estat la més efectiva i fulminant. La proliferació de xarxes internacionals, per les quals passa el diner negre, el tràfic d'armes i el tràfic de drogues, ha assentat les bases que han permès al terrorisme de trobar canals per donar el salt a la dimensió internacional. Aquestes xarxes es troben entre nosaltres, a les nostres ciutats i als nostres pobles, hi ha por i preocupació per les màfies i les organitzacions criminals.

Sabem que la construcció d'un futur lliure i segur passa per fer front a aquestes organitzacions opaques. La informació i la comunicació, la internacionalització de la criminalitat i la cada cop més extensa organització del crim generen la necessitat de fer-hi front amb noves mesures. Però, com aquest Govern diu que farà front a aquestes mesures? De cap manera. Tampoc la formació dels nostres agents podrà rebre el màxim suport, si no resollem la nostra presència a la recent creada Escola de Policia Europea, en aquesta escola on hauríem de poder formar els nostres comandaments i investigadors. Quina part d'aquest pressupost va destinada a la formació d'investigadors propis? Però, tampoc, i encara és més greu, cap referència al que anomenem seguretat quotidiana o ciutadana.

S'estan reordenant els anomenats espais de la seguretat. Hi apareixen, també, els anomenats microespais, parlo dels barris, de la necessitat de construir barris dignes i segurs. Apareixen en els nostres barris noves violències i comportaments incívics. Som conscients que aquest és un tema que no resoldrem ni haurem de resoldre, només, des del Departament d'Interior, però no he trobat al pressupost del Govern cap dedicació extraordinària a la millora, social, econòmica i educativa dels barris de Catalunya, perquè el Departament d'Interior no parla, tampoc, de contractes o acords territorials de seguretat, ni un duro. Hem de ser conscients que la degradació als nostres barris és el principi de la inseguretat.

Tornem al desplegament i a la coordinació policial. Tots sabem que l'Àrea Metropolitana està en un moment de transició pel que fa als cossos policials, una transició que, si no la fem ben feta, pot acabar malament. El desplegament no es pot allargar tant. Vull remarcar, un cop més, el tracte discriminatori als agents de la Guàrdia Civil i del cos Nacional de Policia que deixaran el servei a casa nostra si no hi posem remei. Menystenir la seva experiència és un error, apartar-los de Catalunya és, a més, un atemptat a la cohesió social i empobreix la nostra nació. Hem d'arribar a un acord polític i presupostari amb el Ministeri de l'Interior.

Tampoc hem estat capaços de coordinar l'altre cos policial que fa anys que dona un servei a la ciutadania i que durant molt de temps ha hagut d'assumir més competències que les que tenia: les policies locals. És el cos policial de la proximitat. Tampoc ni un euro per a aquesta coordinació.

Haurem d'augmentar el pressupost en el futur. El Govern de la Generalitat s'ha de comprometre amb el finançament de més mitjans de comunicació i de bases de dades per a les policies locals. Els sistemes informàtics de la Policia - Mossos d'Esquadra no estan a disposició, encara, de les policies locals. Un exemple n'és el que anomenen el nucli d'informació policial. Tampoc el sistema de comunicacions dels Mossos d'Esquadra es troba a l'abast de les policies locals. El nostre objectiu ha de ser una millor prestació del servei de seguretat i aquesta necessita una bona coordinació i més diners.

Els mitjans tecnològics i informàtics ens permetrien disposar de finestretes úniques o finestres úniques d'atenció al ciutadà. La societat no entén de competències i els responsables polítics no hem de confondre amb discussions banals. El desplegament a l'Àrea Metropolitana de Barcelona no és possible sense aprofitar l'experiència dels cossos que hi actuen i han actuat durant molts anys. El desplegament no és possible sense la coordinació policial i sense el suport a les policies locals. Fins aquí podem dir que no hi ha pressupost per aquesta coordinació.

No deixem de banda, ni volem deixar de banda l'Anoia ni el Garraf ni els penedesos, tampoc Tarragona, Reus i Tortosa, que són la nostra frontera amb el País Valencià i una de les sortides a la Mediterrània, a més concentren majoritàriament les centrals nuclears i empreses petroquímiques a Catalunya, així com la presència de màfies organitzades. És imperiosa la necessitat d'omplir les vacants de Policia Nacional i de Guàrdia Civil. Però, a més de tot això, no podem donar per bo el desplegament que s'ha fet fins ara, només un exemple: Torelló i Manlleu, amb 12.000 i 17.000 habitants, respectivament, no poden tenir una dependència policial de Mossos d'Esquadra, no tenen una dependència policial de Mossos d'Esquadra. No hi ha cap partida destinada a esmenar errors del desplegament ja reconeguts, també, pel mateix Departament d'Interior. La policia és una part de la seguretat, però no tota.

Vull parlar de dues altres seguretats, com he dit abans. La seguretat civil i la seguretat subjectiva. Pel que fa la seguretat civil vull referir-me als accidents de trànsit, com ja s'ha fet, i a les emergències. Pel que fa els accidents vull esmentar factors bàsics que condicionen la sinistralitat viària, com l'estat de les carreteres, que correspon a altres departaments. Cal remarcar l'elevat índex de sinistres a les carreteres catalanes i les conseqüències terribles d'aquests sinistres que seguen vides, trenquen famílies i incapaciten moltes persones. Cal incrementar la prevenció. Cal esmerçar més recursos en publicitat. Cal esmerçar més recursos per a la investigació; no investiguem en aquesta matèria, ni estem vinculats als centres de recerca europeus en aquesta matèria, són diners —són diners—, però segur que serien, en aquest cas, ben gastats.

A més, aquest Govern, senyor president del Parlament, dóna l'esquena al Parlament i no introdueix en aquest pressupost per al 2003 la Moció d'aquest Ple que insta el Govern a dotar una partida de 200 milions d'euros destinada als trams de concentració d'accidents, la investigació i les campanyes publicitàries de prevenció.

Pel que fa a la prevenció i extinció d'incendis, només podem fer una pregunta: on són els 1.000 milions de pessetes de dèficit detectats l'any 1999 pel que fa al lloguer d'helicòpters? No tenim director general d'Emergències i Seguretat Civil, ni director de l'Escola de Bombers. Com es pot fer un pressupost sense aquests directors i amb una altra part del Departament imputada judicialment?

I finalment, pel que fa a la Seguretat Civil i Emergències, cal parlar del número 112 d'emergències i urgències. Aquesta és una altra demostració de la manca de voluntat en la coordinació de la prestació del servei pel que a les emergències. A Catalunya hi ha massa números d'emergències i això fa que es perdi massa temps en moments en què una urgent prestació del servei és absolutament imprescindible. A les illes Canàries, a Extremadura, a Navarra i al País Basc ens han passat pel davant.

Ja per acabar... (*Veus de fons.*) Perdó, sí, és veritat, i a Madrid. Ja per acabar vull dedicar la part final de la nostra intervenció al que hem anomenat «seguretat subjectiva», o «inseguretat subjectiva», la percepció que cadascú té. La globalització està canviant les nostres societats, les nostres realitats i les nostres vides; el Govern de la Generalitat no se n'adona. Aquests rapidíssims canvis estan afectant els nostres estils de vida i les nostres perspectives de futur. Treballar per a la seguretat significa molt més que augmentar les policies públiques i privades. Treballar per a la seguretat vol dir protegir els drets i llibertats de les persones. Treballar per a la seguretat significa desenvolupar polítiques de benestar per a tothom.

Crec haver deixat ben palès que aquest és un projecte de pressupost per al Departament d'Interior que es caracteritza pel seu continuisme. El continuisme no és dolent si s'aplica sobre una política anterior encertada, és a dir, sobre una política que resol els problemes dels ciutadans, que no és el cas, i que pugui preveure les noves necessitats a què he fet referència a l'inici de la meva intervenció, i que tampoc és el cas. Nous problemes de seguretat exigeixen adaptacions en el sistema de seguretat, i això no es fa des del continuisme vergonyant d'un departament i d'un govern, sinó amb un canvi en la política de seguretat, amb noves i més eficients iniciatives que una realitat sempre canviant requereix.

En conclusió, podem afirmar que amb aquest pressupost el Govern de la Generalitat fa palesa la seva manca de reflexos per a la solució de nous però també de vells problemes, senyal inequívoca de decadència i final d'etapa. Un pressupost, en definitiva, senyor president, que no podem sinó retornar al Govern, que és un pressupost, com reconeix el mateix conseller d'Economia, que és bla, bla, bla, per a la seva rectificació i millora, si és que es troba amb forces de fer-ho aquest Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula i per a posicionar-se l'illustre diputat senyor Jaume Farguell.

El Sr. Farguell i Sitges

Senyor president, senyors consellers, senyores i senyors diputats, bé, en l'inici del meu torn de defensa del pressupost del 2003, pel que fa referència a aquests dos departaments unificats, Justícia i Interior, no puc deixar de fer, perquè aquí s'ha mencionat, doncs, una referència al Decret 284 d'enguany, que, efectivament, per motius raonables i raonats va unificar les dues conselleries en una i que ha comportat, certament, canvis estructurals en qualsevol dels casos regulables d'immediat, alguns d'ells purament terminològics i alguns altres no orgànics, en definitiva, i alguns, concretament, que han fet que es desplaressin alguns serveis, ja s'ha dit, i no ho repeteixo, a Benestar i Família. Però aquesta no és una qüestió, em sembla, que hagi, en absolut, d'entrebolar el debat, perquè tot el que s'ha dit aquí, en definitiva, no és més que una reflexió, que és la que fem, sobre un pressupost amb relació al pressupost anterior i per al qual totes les partides i tots els apartats s'han trobat, s'han detectat i, per tant, la comparació és perfectament possible i a això anem, no?

I, dit això, se'ns suggereix també una altra..., jo diria, una altra qüestió inevitable i de previ pronunciament, que és que..., bé, hi ha una cosa, una qüestió d'ordre lògic, no?, que des d'Aristòtil fins ara no ha tingut contestació, i és que no podem parlar de l'específic, sense parlar, mínimament, del que és genèric, del que és, en definitiva, inclusiu de tota la resta.

I en aquest cas he de dir, encara que no sigui, evidentment, en termes de repetició..., però sí que he de recórrer a la premissa major d'aquest pressupost que és: per una banda, una finalitat clara de donar impuls econòmic al país, i, per una altra, un especial èmfasi, un especial accent a totes les polítiques de família i progrés social. Això és evident, i no dir això seria no explicar el que realment pretenem aquí, com a premisses menors. I, per tant, aquests requeriments i implicacions inherents a la justícia interior entren, d'una manera clara, en aquesta segona finalitat.

I endinsant-nos, ja, en el que ens ocupa –i, evidentment, amb ànim de resumir, per qüestions de temps, però–, hem de dir algunes qüestions fonamentals pel que fa referència al pressupost d'aquest Departament, i és que l'increment s'ha produït i en més d'un punt –un punt i mig– amb relació al que és el global del pressupost de la Generalitat.

Però, fins i tot..., i s'han de dir algunes qüestions molt particularment interessants, perquè sempre ens referirem a aquell accent social que té –i el té, efectivament– aquest pressupost..., és que, pel que fa, concretament, a l'àmbit estricte d'Interior, l'increment és del 14,2%, i, per tant, molt superior, en aquest cas, ja, al que és la mitjana d'augment d'increment percentual respecte a l'any anterior del pressupost general de la Generalitat, del 8,4%.

Però, si mirem, que és necessari també, la qüestió des d'una perspectiva més àmplia, d'aquella perspectiva

interanual, com a mínim triennal, que ens permeti veure quina és la tendència i quina és la sensibilitat del Govern de la Generalitat amb relació a determinades polítiques, no hi ha dubte –i així ho hem de constatar– que, si comparem el pressupost de Justícia i Interior com englobats ja, pel que fa al període 2000 a 2003, veuríem que, en conjunt, ha sofert un increment del 41,43%; i, en l'àmbit estricte de Justícia, ha estat, això, del 30,31% i, en l'estricta d'Interior, el 55,76%.

Indubtablement que si comparem aquestes xifres amb el creixement de l'IPC o amb l'increment global dels pressupostos de la Generalitat o de l'Estat o el producte interior brut del país, evidentment que ens trobem amb una diferència que constata, d'una manera clara i evident, aquesta sensibilitat.

I analitzem ara, encara que sigui d'una forma panoràmica necessàriament, aquells trets més específics en els quals jo penso que des de la posició de defensa del Grup que dona suport al Govern de la Generalitat, hem d'emfatitzar. I és que, per exemple, del capítol d'inversions, i em refereixo a Justícia..., escolti'm, no hi ha dubte que es pot..., per molt que les necessitats sempre seran..., només faltaria que les necessitats deixessin d'existir, no?, per molt que les necessitats sempre seran moltes, el que no es pot negar de cap manera és la política d'inversió en el capítol 1..., en el capítol 6, de la Generalitat, en aquest cas, pel que fa a la construcció i posada en marxa de nous jutjats, no?

Aquest any entraran en servei els de Figueres, els d'Arenys de Mar i de la Seu d'Urgell. Continuen les actuacions pel que fa a posar en marxa el tema de la ciutat judicial de Barcelona i l'Hospitalet del Llobregat, i, no cal dir, que s'inicien la construcció d'edificis judicials a Amposta, el Vendrell, Igualada, Vilafranca..., fins a una vintena, eh? Tot això sense comptar, també, les actuacions que, en l'àmbit de la informatització, infraestructures, videoconferència, etcètera, s'estan realitzant.

I bé, també hem de dir que, encara que partides d'aquestes no estiguin estrictament reflectides en el pressupost, com vostès saben, hi ha les empreses públiques que, a través dels concursos públics corresponents –GISA, en aquest cas, i n'hem parlat moltes vegades– fan actuacions que són les que, en definitiva, conformen la totalitat de les inversions que estem comentant.

No oblidem, tampoc, l'impuls a les polítiques avançades en matèria d'execució penal, per molt que s'hagi volgut dir una mica el contrari, no? Bé..., la reorganització de la Secretaria Sectorial d'Execució Penal, recent aprovada en aquest Decret, el 284, en aquest sentit, no?

I, també, la prevista entrada de l'Hospital Psiquiàtric Penitenciari. I, en el marc de la substitució de centres penitenciaris de Barcelona, l'adquisició, ja prevista, de dues finques per a la ubicació del nou mòdul penitenciari de Brians i d'un nou centre, com també, l'entrada en funcionament de dos nous mòduls, als centres penitenciaris de Brians i Quatre Camins, un total de sis-centes places. I, també, no cal dir, que, conjuntament, amb els acords amb les organitzacions sindicals..., el que saben vostès que s'ha produït pel que fa referència

als increments de plantilles amb la finalitat de millorar la seguretat dels centres, no?

I, en el marc de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil, també penso que s'estan creant les condicions necessàries i precises que permetin donar resposta, precisament, a l'increment de la demanda que va propiciar la Llei Orgànica 5/2000; que vostès saben molt bé, no?

I, escolti'm, pel que es deia de polítiques relatives a l'impuls del treball penitenciari, penso que també s'està fent una acció molt important –la formació professional ocupacional–, i que s'elaborarà un projecte unificat, en aquest sentit. Aprofundim també en els programes de foment de... –bé, ja en parlarem després– l'acolliment de menors, però també, en l'impuls de la normalització lingüística. Se'ns ha parlat que... –em sembla que ho deia el senyor Ribó– els plans pilot són masses... Però, escoltin, vostès saben les dificultats que hi ha per a la normalització lingüística en el jutjats, no?, i els plans pilots han estat un autèntica experiència positiva. Va començar amb quaranta; quaranta més... Saben vostès la reticència social que hi ha en determinats sectors de l'advocacia, procuradors... I penso que els plans pilot hauran d'anar seguint el mateix ritme i amb els resultats satisfactoris que estan donant.

I si miréssim..., des del punt de vista numèric, una breu comparació entre els coeficients de creixement dels principals subdepartaments dels quals he parlat, i fins i tot d'algun dels organismes autònoms, veuríem que aquesta sensibilitat és especialment acusada en aquells en què la tendència social del Departament ha posat més èmfasi, precisament, moltes vegades, naturalment, a impuls del Govern, i moltes altres, a instàncies de la mateixa oposició.

L'increment del 10,61%, pel que fa a la Secretaria de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació, és una realitat, que ens permetrà, conjuntament amb les organitzacions sindicals, l'augment de la plantilla amb tres-cents set funcionaris en tres anys, cent dels quals, i escaig, ja hi són aquest any.

I també no cal negligir, i fins i tot de destacar, el significatiu augment del 13,83% del crèdit corresponent a l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Se n'ha parlat, i fins i tot la senyora Porta ha fet una manifestació parcialment elogiosa en aquest tema.

I tot això s'explica per l'expansió de les polítiques que hi ha en aquest camp, i sobretot, com abans hem dit, en aquest Institut que passarà a família..., per tant, Benestar i Família, i, per tant –que no ho comento amb detall, però–, que és una realitat i és una sensibilitat absolutament incontestables.

Pel que fa..., i penso que això és molt important, no?, dir que si s'observa alguna qüestió numèricament, doncs, que recorre a una certa insensibilitat..., seria allò de dir: «Escolti, com és possible que en el Servei de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil, hi hagi un decrement del 23,65%?» Doncs, escolti'm, es tracta... (*Veus de fons.*) Bé..., d'acord, però, estic, jo, comparant dues realitats, des del punt de vista de l'objectivitat conceptual, no? O sigui, si cada vegada que he de dir que hi ha un canvi, ho he d'explicar..., escolti'm,

em faran passar la meitat del temps explicant els canvis orgànics, que he dit que, en definitiva, es poden resoldre a través de la via del Decret corresponent.

Bé. Sigui com sigui, aquesta disminució és perfectament explicable, tenint en compte la gran inversió que es va fer en els centres dels Tilers i l'Alzina, que, com saben vostès, han donat resposta a uns requeriments molt importants, no?

Pel que fa al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, l'increment és del 10,5%, i, en aquest cas es tracta dels sous –bàsicament dels sous– dels funcionaris que ocupen o que estan treballant en fons de formació ocupacional, finançada, com saben, pels fons de la Unió Europea i a través del Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

No puc deixar de parlar, tampoc, del torn d'ofici. Saben vostès que aquesta és una qüestió que surt molt, i s'ha dit que, si s'hagués aplicat el que es deia, estaríem en el 200% del que cobren els advocats, doncs, de cobrament, no? Això seria absolutament injust, però el que sí és cert és que s'ha anat a una aproximació cada vegada més ostensible, i que avui dia els advocats que fan torn d'ofici estan moderadament satisfets per les millores. Aquest any són del 27,35%.

I, entrant en el que fa a Interior, pròpiament, ens trobem amb un augment del 14,2%. I aquí sí que he de fer una menció específica, no? Hem de partir d'una bàsica premissa que aquest Departament, pel que fa a Interior –i ho saben tots vostès–, no és un Departament competencialment tancat *estricto sensu*, no?, sinó que és un àmbit en plena fase d'evolució, de desplegament territorial i amb tots els seus subàmbits, de seguretat, ordre públic, protecció civil i control de trànsit. I per això s'entén que aquest augment s'hagi produït, perquè es tracta que l'increment dels efectius ha de ser dels 12.036 d'enguany fins als 13.191 de l'any vinent. I això ha d'anar seguint, no?, com veurem.

I també, entrant en l'anàlisi d'aquests capítols concrets, podríem dir que l'augment del 15% del Gabinet del conseller i Secretaria General és degut a l'explicació, clara i diàfana, de les càrregues socials derivades de les dotacions, de dotze dotacions, en comissaries, vint-i-una previstes en els serveis generals de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, etcètera.

També, l'aparent immobilitat del capítol 6, pel que fa referència a Interior, doncs, s'explica perfectament, com hem dit abans, per la qüestió dels encàrrecs a empreses públiques; però també hem de dir que també inclou un fet i una circumstància importants que és la dotació, pel que als cens emfitèutic, que ha de permetre l'adquisició de l'edifici Via Laietana, 69, de Barcelona, i també, les construccions de comissaries, etcètera, del desplegament policial, que va a compte de GISA, com se sap.

I, específicament, també hem de dir que es produeixen aquest any encàrrecs molt importants, com els parcs de bombers de Santa Coloma de Gramenet, Calonge, Cervera, Cambrils, Montblanc, la Seu d'Urgell, Tàrraga, i les regions d'emergència Cecat, així com també la construcció de la nova escola de bombers; i el mateix en seguretat ciutadana: les comissaries de Sant Adrià,

Badalona, Santa Coloma, Sabadell, l'Hospitalet, així com l'Escola de Policia i l'aparcament del carrer Badajoz.

I, pel que fa, ja, a la Direcció General d'Emergència i Seguretat Civil, no puc contestar una per una les incisions que s'han fet aquí, concretes; però, en definitiva, jo penso que el cal és donar les dades objectives. Aquest 7,9 respecte a l'any anterior inclou, doncs, l'augment de 117 dotacions fins arribar a un total de 2.057; i no cal dir que, pel que fa a la campanya forestal, s'ha pressupostat per 524 dotacions i 28 funcionaris de suport.

I, quant al capítol segon, de..., pròpiament, Interior, que és importantíssim: augment del 19,4%. Bé. Ve donat, doncs, per molt que s'hagi dit aquí, que semblava que aquesta no era una política encertada, jo penso que absolutament es compleixen els requeriments, s'adquireixen mitjançant..., 36 nous vehicles que s'afegiran als 107 ja existents, i no parlem de tota la renovació, molt substancial, del material aeri.

Bé. Pel que fa a seguretat ciutadana, hem de fer-hi una mínima menció, un increment del 17,8% –l'he esmentat abans. Es tracta d'un concurs de provisió de 260 caporals, 120 sergents, 50 subinspectors, 15 inspectors i 3 intendants. Es passarà, per tant, a la incorporació de 1.143 nous membres.

I, pel que fa al capítol segon, també, d'Interior, un 16,4%... No penso que es pugui demanar més... A dintre..., escolti'm, d'un lloc o altre han de sortir els diners, com ens deia el conseller, reiteradament, no? Però tot això implica l'adquisició de molts vehicles, i, a la vegada, que comporti el suport per al desplegament policial a la regió metropolitana nord, i després també la renovació de la flota actual. I, per raons de temps, no entro a analitzar les millores pel que fa a equipaments i material diversos, comunicacions telefòniques, etcètera.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

S'ha fet una referència a l'organisme autònom, que l'hem, també, de contestar, de l'Escola de Policia de Catalunya. L'aportació d'aquesta Escola al que és a la formació, penso que és molt important. Segur que el senyor López deia que possiblement s'hauria de pensar en l'escola europea, però, de moment, tenim una escola catalana que funciona bé i que aquest any ens demostra la ràtio de funcionament com a absolutament espectacular pel que fa al seu creixement, tenint en compte que també hi concorren –com saben vostès– els policies locals, però estem aquest any amb la presència..., 1.420 inscrits, que representa, ni més ni menys, que el 32,4%..., amb relació a l'any anterior.

L'altre organisme autònom que teníem, el Servei Català de Trànsit, com saben vostès, d'acord amb les competències que té transferides de l'Estat, és un organisme pràcticament autofinançat. Per tant, no podem parlar, ni és necessari, penso, del seu pressupost, degut que pràcticament no comporta cap especial controvèrsia.

I bé, acabo ja molt aviat, senyor president, amb la inevitable sensació d'haver complimentat, en aquests ca-

sos de les esmenes a la totalitat, aquest tràmit habitual del discurs estèril i inútil, no? Què cal esperar de la incredulitat sistemàticament programada dels altres grups? És així, no? En aquestes circumstàncies, com en les actuals, resultaria utòpic pensar que poguéssim fer canviar la decisió de cap dels grups aquí presents. Escolti'm, ni que jo tingués les dotze oratòries de Ciceró o del mateix sant Pau, no em veuria amb cor de fer cap convers aquí, en aquestes circumstàncies, no? Tothom sap allà on li estreny la sabata, ja, d'una manera clara. I, en definitiva, no dic pas allò que no hi ha pitjor sord que el que no vol oir, perquè realment agraeixo l'atenció que tots vostès, almenys, m'han dispensat. Com jo mateix, que, com a mínim, ja m'he escoltat a mi mateix, suposant que no hi hagués hagut gairebé ningú més, no? Però ho dic amb tota sinceritat i amb cordialitat, no?

Tot i no admetent, com evidentment no admetem nosaltres, les esmenes a la totalitat formulades, he de constatar, això sí, que he defensat aquest pressupost amb entusiasme fervent. Per què? Perquè en definitiva jo penso que... En primer lloc, perquè calia, com cal, que nosaltres donem suport a una política que considerem generosa pel que fa referència a Justícia i Interior, al Departament, no? I, per altra banda, també ho he de dir, perquè, a través d'aquesta defensa, em sembla que també d'alguna manera, encara que es vulgui dir o pensar el contrari, he defensat i he ofert un esperançador grau de compliment pel que fa a molts dels requeriments que al llarg d'aquest any ens ha fet l'oposició, i concretament els grups esmenants.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Farguella. Passem ara a debatre les esmenes a la totalitat... (*Pausa.*) Perdó, pel Grup Popular, senyora Nadal? (*Pausa.*) No hi ha posicionament. Gràcies.

Passem ara a debatre les esmenes a la totalitat presentades al Departament de Governació i de Relacions institucionals. Seguim el mateix ordre, lògicament. (*Pausa.*) Governació i Relacions Institucionals.

En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó...

(*Pausa llarga.*)

No, no decau, el que passa és que no tenim la programació dels diputats que, per cada grup, intervenen en aquest Departament. Si vostès són tan amables de facilitar-m'ho...

El senyor López Bulla, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat al Departament d'Economia i Finances.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, recordo perfectament que l'any passat el conseller Homs, en aquesta mateixa discussió, va reprotxar a l'oposició la reincidència que teníem a por-

tar en aquest debat, el debat de les partides del Departament, tot una sèrie d'arguments ja emprats en el debat general dels pressupostos.

Formalment no li mancava raó, una miqueta de raó, al conseller, però solament formalment. Un servidor tornarà a fer una sèrie de reflexions que ja s'han fet, per una sèrie de raons, que diré, però també perquè existeix un obvi nexa d'unió entre aquest pressupost del 2003 i l'anterior que va aprovar la majoria. Però també perquè, com és obvi que el senyor Homs ahir no va contestar degudament –sempre al meu parer– el senyor Ribó, espero que tota una sèrie de qüestions que posi sobre el tapet puguin ser contestades pel diputat replicant, pel diputat de la majoria.

També perquè em sembla que un debat sobre el Departament seria una infravaloració del paper del Departament, i també de la capacitat del senyor conseller, si solament –si solament– aquestes discussions quedessin ubicades solament a les qüestions de la necessària intenció. Però és obvi que un departament d'aquesta envergadura i d'aquesta empena, almenys en teoria, necessita un debat que, a més a més de parlar de les necessàries coses d'intenció, parli de l'obligada capacitat de lideratge del Departament.

Com deia abans, aquest pressupost té una vinculació –la que sigui– amb el pressupost de l'any anterior, i és obvi que el conseller Homs l'any passat, d'una manera intencionada –*a sabiendas*, que diuen en castellà–, va fer unes previsions d'increment de l'economia que ja en aquell mateix moment no es corresponien a la realitat i que no s'ajustaven tampoc a les diverses prognòsiques que entitats i instituts nacionals i espanyols i internacionals van fer en aquesta direcció. El senyor Homs, per les raons que ahir va donar, però que nosaltres continuem sense compartir, va mantenir *erre que erre*, tossudament, allò que va fixar finalment.

Ahir ens va dir: «És que nosaltres no som endevins, tothom s'equivoca...», estàvem encara una mica pendents dels efectes de la catàstrofe, que ens va colpir a tots, de l'11 de setembre...» I un primer matís és que la situació ja anava malament abans de l'11 de setembre. Però també, perquè, si vostès se'n recorden, almenys els membres de la Comissió d'Economia, i el senyor conseller també ho sap, el mes de febrer nosaltres vam entrar una proposició no de llei que indicava que ja teníem unes línies tendencials clares que parlaven que no es complirien les previsions. I, a aquella Proposició no de llei, que era una advertència de com podien anar les coses i la necessitat que calia al Consell Executiu de rectificar, se'ns va dir que no, que allò anava a missa.

Clar, el conseller, que és un formidable agitador –ho dic en el sentit més expressiu de la paraula, no en el sentit despectiu–, doncs, va dir, ahir, i sempre, que tothom s'equivoca, que els governs socialistes també s'equivocaven –és veritat–, que a l'època del Solchaga aquestes desviacions de dos punts..., però sobre la base d'inflacions molt més altes i de previsions molt més altes.

Nosaltres, malauradament, teníem raó. I dic «malauradament», perquè no ens agrada tenir raó *a posteriori*, sobretot quan això té repercussions negatives en la ciutadania i especialment en les capes menys tutorades.

Jo crec que el conseller Homs, i el Govern, ja en la part més omnicomprendiva, té, doncs, una part de la responsabilitat –i he dit «una part»– de l'actual estat de coses, perquè va dissenyar un quadre macroeconòmic artificial de manera intencionada –torno a repetir l'expressió castellana–, *a sabiendas*. Ara bé, a mi, el que realment em sorprèn és la banalització que s'utilitza a l'hora de justificar el seu fracàs. Al conseller, ahir el senyor Ribó li va dir –jo no ho dic, va ser ell– que és un sofista, o que utilitza uns arguments d'una gran sofisteria, quan diu: «Sí, ja ho sé, vam dir que pujaria un 2,6 i ha estat un 2, però solament són sis dècimes.» Ja veurem si arribem al 2, conseller, ja veurem. No diu que la desviació ha estat aproximadament del 30%, i ja ho torno a dir, en el cas que la previsió sigui el 2%, que jo vull que sigui la més alta possible, la veritat sigui dita.

Anant a les coses concretes, jo em pregunto què li dirien els accionistes d'una empresa, al senyor Homs, en el cas que fos director general d'aquesta, si les previsions del negoci en concret es desviessin d'una manera tan temerària. Jo crec, conseller, francament, que vostè acabaria acompanyant els treballadors de la Lear i l'empresa estaria esperant el Fogasa. Per cert, ahir em vaig quedar de pedra –ara que veig aquí el senyor Huguet–, quan li deia: «Què passa que no està en marxa la Moció que vam aprovar tots els grups de la cambra?» I vostè va posar una cara com dient: «Bé, allà què va passar?» I al final li van entregar la «xuleta» i va explicar que estaven amb negociacions per a la compra d'instal·lacions, que no era el que li havia dit el senyor Huguet.

Nosaltres, òbviament, no considerem el tema per arxivat, és obvi, i ens acompanyarem mútuament en tot el que vulguin per fer que es compleixi aquesta Resolució. I, de passada, doncs, ja li recordaré, quan vegi el senyor Fernández Teixidó, que podria fer valdre la seva autoritat, que no és poca, i estrenar-se com a megaconseller donant solució o almenys fent aplicar aquesta Moció.

També en aquesta ocasió el conseller Homs –ja arribaré després a les coses concretes, a les coses del Departament– ens sorprèn amb unes previsions temeràries. Però ara amb una novetat..., i no trenco cap codi de valors, cap codi d'intimitats, perquè allò va ser dit en una reunió oficial i dit oficialment, quan el conseller Homs, amb un *desparpajo* realment molt meritós, deia que ja sabia que acabaríem en el 2,1.

Realment, aleshores em pregunto quina utilitat té aquest debat. I sobretot, quin tipus de debat estem fent. I sobretot em pregunto si al que estem assistint aquí és a un carnaval o a una discussió sobre els temes centrals i les responsabilitats... Tinc la llum vermella? (*Adreçant-se a la Mesa. Veus de fons.*) Gràcies. És que m'he quedat una mica... Perdó. Gràcies.

Aleshores, la pregunta és si estem aquí per a parlar o per a què estem? Ni a un servidor, ni sobretot al meu Grup, li agrada aquesta cultura tan frívola dels meus governants. I torno a dir que al meu Grup tampoc li agrada acumular una tona, o dos, ni tres, de greuges, perquè en aquestes esferes es ventilen els interessos concrets de la gent de carn i os. A continuació, la resposta del senyor replicant, del diputat que em contesti, serà aquesta lletania de vostès: «És que són catastrofistes.»

La pregunta. El president de la Cecot, la patronal de Terrassa, que per definició és una gent assenyada, tranquil·la, poc amiga d'alarmismes, és catastrofista quan diu, al diari d'ahir, el senyor Eusebi Cima, que Madrid ho està acaparant tot, que Barcelona i Catalunya perden pes? Vull dir... Jo crec que aquestes són paraules clares i catalanes, i que mereixen resposta, i sobretot el que mereixen són línies polítiques pràctiques.

I a continuació, i prometo que ben aviat entraré en matèria, en matèria més concreta del Departament –aquesta també ho és–, faré una ràpida observació sobre el que podríem anomenar «la llengua bífida» que caracteritza el Govern català. O sigui, d'un cantó, impugna amb la boca petita el dèficit zero, i d'altra part, ostenten i argumenten en aquest pressupost la bondat del dèficit zero, el fetitxe del dèficit zero. I jo no sé realment quan parlen seriosament, i pràcticament em donen arguments per sospitar que no parlen seriosament mai i que estem, els meus governants, en mans d'una gent versàtil –ho diré amb paraules no estridents–, extremament versàtil.

Resulta que diversos i importants governs europeus –Alemanya i França– s'estan passant per la creu dels pantalons el dèficit zero. El Govern del senyor Aznar i el Consell Executiu, *sensu contrario*, sacralitzen tan significatiu dogma, tot i saber que a continuació poden fer «cofis-i-mofis» amb aquests pressupostos.

Però la cosa és més que sorprenent després de les paraules del senyor Romano Prodi, a mitjans d'aquest mes, quan parlava, quan ha dit recentment que era necessària una aplicació flexible del pacte d'estabilitat i de creixement europeu, en què jo crec. I més encara, ahir, l'últim resistent, l'últim mohicà en aquestes qüestions, el senyor Solbes, declara, segons deia la premsa d'ahir, que s'ha de relaxar el pacte d'estabilitat per crear més ocupació. El que està insinuant aleshores és que, amb les rigideses del dèficit zero, la creació d'ocupació, la pinten negra; compte!, una ocupació seriosa, que doni pas a un treball professionalitzat, informat i tendencialment creatiu, no al lloc de treball clínic, no, no: el lloc de treball professionalitzat, informat, format i tendencialment creatiu. La situació, la pinten negra. Tan negra com la situació de la tèxtil gironina, Can Blanca, cent persones i escaig, que ha presentat suspensió de pagaments.

A més a més, vostès parteixen ara..., parteixen no, partien, vull dir, d'una previsió no menys sobrevalorada: la inflació. Vostès van sentir l'any passat l'alerta que el meu Grup va donar sobre l'evolució dels preus, molt especialment a casa nostra. Unes veus de la majoria deien que fèiem previsions malastrugues. Ara ens trobem amb la constatació d'un nou fracàs, que és la ingovernabilitat de la inflació en la part que al Govern català li correspon també; òbviament, la responsabilitat més gran és del Partit Popular, que governa. Estem parlant d'una inflació que va a unes ungles de cavall, amb una sèrie d'efectes devastadors en les butxaques populars, en la competitivitat de les nostres empreses i en la relació de tot allò amb les polítiques de creació de llocs de treball professionalitzats, informats i tendencialment creatius –per a un treball fullaraca, val qualsevol cosa. Un 4% i, pitjor encara, una inflació subjacent que mostra clarament que aquesta ingovernabilitat que deia

abans ve de lluny. Uns problemes que al Govern català no sembla que el preocupin gaire, almenys a la pràctica.

El perill de més inflació encara hi és, malgrat que es continuï frivoltzant. Cal una reflexió i mesures pràctiques per a lluitar contra aquest cavall sense regnes. I per això el meu Grup, senyories, ha plantejat la necessitat d'un debat monogràfic sobre el caràcter d'aquesta inflació, què fer per aturar-la, quines polítiques es poden fer des del Govern català i quines mesures pot fer la societat civil també –també–, i en concret els comportaments dels subjectes econòmics i socials, per ser ells també copartícips, compartint un paradigma amb el Govern, de lluitar contra la inflació. És un debat que s'ha de fer aviat, perquè, si no, es passa l'arròs.

Senyories, no sé si se'n recordaran, vostès, de quina va ser l'estrella polar dels dos anteriors exercicis pressupostaris; primer, el senyor Mas, i després, el conseller Homs. El conseller Homs se'n recordarà –si és que m'escolta, amb aquests «xicolets» que té amb la senyora consellera, que sobretot és més agradable parlar amb ella que parlar amb un servidor–, que l'estrella polar de l'últim pressupost va ser la plena ocupació. Doncs sí, estava escrit; tant el senyor Mas, com vostè l'any passat. Miri els arxius, i, sobretot, no em desmentirà quan vostè sigui lector atent de les coses que vostè mateix diu. Doncs, ha desaparegut de l'escena –ha desaparegut de l'escena. I no sembla incongruent per la meua part preguntar què s'ha fet d'aquest eslògan publicitari, quan, òbviament, el senyor conseller vegi quines eren les seves paraules temeràries en aquella ocasió, i les del senyor Mas també. Perquè, la veritat, de la mateixa manera tan espectacular que van sortir a l'escena, han desaparegut ara.

Senyories, a veure si entrem ara en les coses més directament de la necessària intenció d'aquest pressupost del Departament. La rutinària estructura administrativa de certes institucions catalanes, penso, conserva..., com ho diríem?, una infundada expressió administrativa en tota una sèrie d'illots d'aquest Departament. Parlo, concretament, del manteniment de dos instituts financers: l'Institut Català de Finances i l'Institut de Crèdit Agrari de Catalunya. La pregunta és: per què aquesta antigalla? «Antigalla» en el sentit... Per què mantenir un institut financer per a la indústria, diguem-ne, i un institut agrari?

La resposta, diríem, vulgar, més d'estar per casa: «Oh!, són coses diverses.» És obvi que són coses diverses. Però nosaltres, que hem demanat sempre una administració més romànica, més funcional i més senzilla, i que sabem que són coses diferents, que és cosa certa, diem: això no arriba ni a condició quasi necessària, perquè la nostra proposta, que és plenament vàlida, es basa en la interdependència de l'economia, també industrial i agrària, posem per cas –és un exemple entre tants–, la indústria agroalimentària, i aleshores seria més racional pensar en una sola institució, amb independència de les seves línies de crèdit. I és que, a més a més, el manteniment d'aquesta arquitectura tan barroca d'instituts es confronta, a més, amb la necessària modernització de les administracions públiques, que nosaltres, junt amb no pocs sectors de la comunitat, venim reclamant.

I faré un incís: de la mateixa manera que es fabrica un megadepartament..., posem per cas: Indústria, Treball, Energia, Consum, Turisme..., què més?, Comerç i no sé quantes coses més; de la mateixa forma que es fabrica aquest –aquest sí– galimaties, es manté l'existència de dos instituts financers, un per a la indústria i un altre per a l'agricultura. Per què? Hipòtesi 1: per rutina. Hipòtesi 2, d'una intenció perversa en el cas que jo fos un pervers: per diversificar de manera estrident la cultura del talonari envers els diversos clients –però això ho diria en el cas que jo fos una persona perversa.

I dic que és una antigalla perquè la transversalitat de l'economia i de les finances, d'un cantó, i d'altre, l'obligada racionalitat dels aparells institucionals i la modernització, demanden no sols la sinergia de tots dos, que no hi és, sinó la seva fusió. I no sols la racionalitat, sinó el funcionament adequadament finalista d'aquests instituts. I de passada diré que també m'interessaria –però això és, francament, subjectiu– que, atès que l'Institut Català de Crèdit Agrari, que va millor..., podria contagiar amb codis deontològics, amb un saber fer millor les coses, el mateix Institut de Finances, en el cas que s'ajuntessin.

La cosa té la seva gràcia: l'any passat vàrem ser desqualificats quan denunciàrem l'estranya biografia de l'Institut Català de Finances; em refereixo a tot un grupat d'avals que es dirigien a activitats realment insòlites. Unes anaven a salvar la papereta d'un club de futbol de primera divisió, amb certs collateralismes que no em dona la gana ara explicar; uns avals que en aquesta direcció contravenen, a més a més, els estatuts de l'entitat financera. Altres es dirigien a activitats que no entren en les necessàries prioritats polítiques i econòmiques, fins i tot en el plantejament que fa el Consell Executiu: els bingos, o sigui, l'Institut Català de Finances ficat en l'economia de casino, i mai més ben dit. I finalment, altres activitats d'avals, tal, etcètera, desautoritzades fins i tot, pel Departament de Medi Ambient.

L'any passat se'ns va respondre que tot allò que dèiem eren fantasies i murmuracions, i finalment aquí està l'Informe de la Sindicatura de Comptes, una institució que, almenys en aquest cas, està lliure de sospites, perquè és poc sospitosa d'aventures, almenys d'aquest calibre. Un informe que l'altre dia vam discutir a la Comissió, que no feia altra cosa que posar, fil per randa, el que nosaltres havíem denunciat.

Aquests informes de la Sindicatura amb relació a l'Institut Català de Finances signifiquen dues coses: una –modestament–, que un servidor l'any passat tenia raó quan denunciava aquests tripijocs, i dos, que el senyor Marià Curto, en nom de Convergència i Unió, desafinava l'any passat quan va dir –i va personalitzar en un servidor, perquè havia dit això–: «Home, vostè entra molt malament en aquesta discussió demanant la reforma de l'Estatut, quan comença a denunciar aquestes coses.» La pregunta és: aquelles coses que van malament s'han de callar? L'oposició ha de restar muda en aquestes històries? Segon: per arribar a una reforma, vull dir, hem de tapar-ho tot?, o precisament es demana la reforma perquè les coses no funcionen?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, parlant de la reforma, senyor Curto, nosaltres hem demanat, juntament amb altres grups, la necessitat de consensuar un nou funcionament, que sigui transparent, de l'Institut Català de Finances. El senyor conseller l'any passat, doncs, va recollir aquesta demanda dels diversos grups i va dir: «Anem», entre d'altres coses perquè això ja ve de molt lluny, ve de les promeses del senyor conseller Alavedra, allà als anys de la picor, cosa que encara està pendent. Perquè, mentre no s'abordi aquesta reforma, la sospita que fa olor de podrit i no passa a Dinamarca continuarà de manera fonamentada

La qüestió és: l'Institut Català de Finances està adquirint una volada no gens menyspreable, amb un important increment patrimonial, del qual nosaltres, Iniciativa per Catalunya Verds, ens felicitem, encara que sabem poc de les seves activitats concretes, especialment si tenim en compte que ara està previst, doncs, un endeutament considerable, però això ja ho discutirem en el seu moment, amb la Llei d'acompanyament.

Jo penso que la personalitat de l'Institut Català de Finances recorda encara més al tradicional *negociado administrativo* que a un subjecte que tingui –en la part que li correspongui– capacitat de lideratge en la innovació dels aparells productius i la modernització del país, sobretot en aquest món de la globalització i la interdependència. I, més encara, continua una situació que ve de lluny, també, una clara desubicació de l'Institut en el mercat financer actual. És a dir, tota una sèrie, tota una pila de problemes que resten irresolts i que denoten que estem davant d'una institució que recorda més la tècnica del vell *negociado administrativo*.

Aleshores aquestes situacions justifiquen la necessitat de la reforma d'aquests instituts, però, no estic parlant del Consell que vam aprovar i que sembla que era la cosa que el conseller pot dir: «No, s'ha fet el Consell, era el que vam parlar.» No, no, no, vam parlar de la reforma, la reforma omnicompreensiva.

Resumint, les raons que justifiquen la necessitat de la reforma d'aquests instituts són: la fusió de les dues entitats, per què no? El senyor Marià Curto mai deixa de respondre, vull dir, no és com altres que els dius: «bon dia» i responen: *manzanas traigo*. No, no, aquest va com manen els cànons, doncs, vull que em respongui, i sé positivament que ho farà, perquè ell sempre ho ha fet. La seva independència funcional i de tot tipus, la transparència, la capacitat de lideratge i la seva ubicació en el mercat financer. És a dir, qüestions que van més enllà de la posta en marxa del Consell, que s'ha fet i que era necessària, però que no arriba ni a condició quasi necessària.

És a dir, del que estem parlant i el que estem demanant, a més de tot això, són, també, normes i regles. De normes i de regles de les que tant, per cert, va escriure al seu temps un filòsof nord-americà, John Rawls, que va morir diumenge, senyor president; ho he llegit al diari, pensava que s'havia mort ahir, i al qual un servidor ret homenatge.

Per últim, permeti'm una observació sobre un assumpte que a aquestes alçades a mi, almenys personalment, em sembla xocant, i és aquest: si una persona escassament documentada, si una persona, jo què sé, d'un altre he-

misferi veiés aquests pressupostos, els del Departament, es preguntaria si estem a la primera època de la Generalitat, si estem en el període del 80 al 83. Per què? Perquè compres de béns immobles, nous, no sé què... Vull dir, què passa? És que cada any les partides, també en aquesta ocasió, és com si partissin de zero, és com si el Departament estigués en una *chabola*, dir, bé, necessàriament hem de sortir d'aquesta *chabola* i ens hem de comprar una casa digna i tal. Bé, cada any la mateixa història. Jo pregunto si és que vol substituir el mercat de la vivenda o què, perquè la veritat, vull dir, no ho entenc.

En definitiva, aquesta és una esmena de retorn, les raons, les hem donades; d'un cantó, el nexa entre l'anterior pressupost i aquest; segon, per tota la sèrie de reflexions, tot i demanar la reforma que hem plantejat –que no hi és, ni en la voluntat, crec, però estic a l'espera del que es digui–, i, finalment, perquè aquestes partides de la necessària intendència no arriben, malauradament, a quincalla que sigui i que pugui ser útil a la gent de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat sobre el pressupost de la Conselleria d'Economia i Finances també sol ser bastant redundat, però és per la funció i l'objectiu d'aquesta Conselleria; no és tant interessant comentar el detall de les xifres menudes de la mateixa Conselleria com les funcions i les orientacions polítiques que es deriven d'una conselleria que, de fet, marca la línia econòmica del conjunt del Govern, i més ara que en les diverses reestructuracions que s'han fet se li ha donat una importància, un factor de coordinació general, en la primera remodelació sobre tres àrees i ara liderant o, en fi, coordinant una de les dues àrees, concretament la d'economia productiva.

I és en aquest sentit d'orientacions polítiques i d'anàlisi més general que centraré la meua intervenció i, per tant, és com una mena de segona part del debat sobre política, sobre l'esmena a la totalitat dels pressupostos de la Generalitat.

Alguns aspectes concrets, vinculats a la tasca de la Conselleria i amb relació als pressupostos en general, és, per exemple, el que forma part una mica de l'habitual, no?, el tema de les desviacions en les liquidacions, que hi ha una persistència en una sèrie de conselleries, sobretot, per exemple, a les liquidacions del 98, vuit conselleries reconeixien obligacions per sota del 90%; el 99 n'eren quatre; el 2000 n'eren sis, i el 2001 en són cinc. Destaquen les conselleries més reincidents en aquesta desviació a l'hora de les liquidacions, la de Política Territorial –precisament on hi ha més inversió en obra pública–, la d'Agricultura, Treball, Governació, Indústria. És a dir, dona la sensació que on el Govern té més marge de maniobra –cosa que no sol succeir en departaments com Sanitat i Ensenyament–, quan té

marge de maniobra es queda sempre per sota de les previsions. Per tant, això és una constant que ens cansem de dir, però que un any més hem de repetir. Un altre aspecte que es ve reproduint un any darrere l'altre és el tema de l'endeutament cap a la perifèria, és a dir, per complir les normes SEC el que s'està fent és incrementar enormement la capacitat d'endeutament dels organismes que no participen d'aquest control de la normativa SEC: augment de l'endeutament i augment de la quantitat d'aval.

Hi ha una llarga llista de en la proposta d'articulat del pressupost d'aquest any on s'autoritzen endeutaments i on s'autoritzen avals als típics organismes, GISA, diversos consorcis, el Servei Català de Salut, Institut Català de Finances; per un cantó, tot un bloc d'aval: Institut de Crèdit Agrari, i després tot una llista d'operacions d'endeutament, doncs, també, que amplien notablement les dels anys anteriors.

Per tant, d'alguna manera, el que estem fent és evitar que es computin en els números oficials, els números que són els que s'han de fer servir per veure si la Generalitat està endeutada o no, evitar que això es pugui computar i externalitzar-ho cap a organismes d'aquests que no, que no computen a l'hora de la normativa SEC. Això seria una altra de les constants dels darrers anys.

Més qüestions ja vinculades més als criteris de macroeconomia que estàvem discutint ahir. Les previsions, concretament, sempre en aquest cas, les previsions de cara a l'any que ve de la Conselleria, nosaltres entenem que estan per sobre del que fins i tot marquen alguns serveis d'estudis com la Caixa de Catalunya. Crec que això, de fet, d'alguna manera, pot fer ballar la realització del mateix pressupost. És a dir, quan s'estan comptant unes previsions de creixement que diversos centres d'estudis o, diguem-ne, centres d'estudis com les caixes estan donant unes previsions per sota, de fet, el que s'està fent és inflar unes possibilitats que després, segurament, quedaran per sota del real.

Ahir mateix estàvem dient aquí que, una mica, la necessitat de Catalunya en aquests moments és continuar abordant el procés d'internacionalització, però des d'una postura més activa. I això ho discutíem des d'un punt de vista que, segurament, de cara a l'ampliació de la Unió Europea cap a l'est, no hi ha hagut una prioritació per part de qui ha de dirigir la política econòmica en aquest sentit.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És evident que la Conselleria d'Economia..., deia ahir el conseller: «home, no tenim cap, nosaltres, cap poder sobre els organismes que poden, en fi, les entitats que decideixen lliurement apostar per on inverteixen». Però sí que és evident que una política orientativa, a través de la política industrial, a través de la competència que pot haver-hi si s'utilitzés amb relació al món financer de les caixes d'estalvi, podria donar indicatius de cap on es creu des d'aquest país que cal marcar unes prioritats estratègiques.

I és aquí on diversos analistes diuen que Catalunya i el conjunt de l'Estat espanyol ha perdut o està perdent unes certes oportunitats a l'hora de competir en el mer-

cat internacional, sobretot en l'ampliació a l'est d'Europa. Això és una realitat, tenint en compte que el mercat de continuïtat és aquell que es dona més bé a Catalunya. Estem parlant de l'ordre del 70% de vinculació d'exportacions a la Unió Europea, afegint l'Est europeu arriba a un percentatge prop del 80%.

Crec que hauria de ser una cosa prioritària l'acompanyament i l'incentiu per part de la Conselleria d'Economia, i el lideratge que té la Conselleria d'Economia sobre el conjunt de l'àrea productiva, l'incentiu per a l'entrada a l'est d'Europa. I això és el que nosaltres hem trobat a faltar, aquest lideratge, en el qual, en aquesta operació, se'ns han avançat de temps i d'anys, per descomptat, doncs, països com Alemanya, com Àustria o com el nord d'Itàlia.

Dirà, home, hi ha més proximitat geogràfica! Bé, escolti, més lluny queda Amèrica, diguem-ne, i s'ha apostat per Amèrica per qüestions, segurament, de la facilitat que alguns grups regulats han tingut allà per adquirir els trossos de l'Estat que s'han anat venent els polítics de sud-Amèrica, amb resultats, doncs, francament, bastant lamentables.

I, en canvi, crec que la petita i mitjana empresa catalana, cap allà on cal orientar-la és cap a aquells mercats que tenen més seguretat a curt termini i a mitjà termini, i aquests són els de l'Est. I aquí sí que crec que hi ha hagut poca, poca intervenció per incentivar això des de la Conselleria i, en general, des del conjunt de la Generalitat.

Un altre element –vaig fent coses, així, telegràfiques, soltes–, un altre element que comentàvem ahir –i que un es mira l'informe econòmic i financer del dret i del revés i no troba– és el tema de la internalització en els informes del concepte de dèficit fiscal.

Curiosament, en els objectius de la Conselleria, de la part de programació i estudis, figura la posada al dia de les balances fiscals, i, sistemàticament, als informes econòmics i financers, aquest tema no apareix.

És a dir, un govern que es vol nacionalista, i que en diverses ocasions aquí es diu coincidir amb l'objectiu final d'avançar cap a un model similar al basc, doncs, ni que sigui per pedagogia, hauria de col·locar dintre dels seus informes, dintre dels seus estudis, d'una forma habitual, una cosa que és el que s'aconsegueix amb el model de finançament, l'altra és el que dista entre l'aconseguit i l'escenari, que no diu ja el Govern, sinó que ha dit el Parlament. Perquè vull recordar que hi va haver unes conclusions d'una comissió d'estudi, en la legislatura passada, on amb els vots favorables de la majoria suficient es van marcar unes grans línies sobre el que havia de ser el model de finançament de Catalunya. Un model que anomenàvem «de pacte fiscal», però que, de fet, era un acostament al model de concert econòmic basc.

Per tant, les línies estan marcades ja al Parlament de Catalunya, i un troba a faltar, any rere any, que en aquest informe econòmic i financer es digui: molt bé, doncs, de la mateixa manera que es fan referències –que es podrien deduir relativament amb els números que es posen allà– a partir dels impostos que surten de Catalunya i els ingressos que, d'alguna manera..., i la

inversió pública que arriba a l'Estat, i tot el que significa la despesa de la Generalitat i l'arribada de fons europeus, jo crec que hi ha dades suficients com per anar d'una forma automàtica, no esperar que surtin estudis acadèmics cada dos o tres anys, en forma de publicació separada, s'haurien d'internalitzar a dintre de l'informe financer. Si això és un objectiu tan fonamental –que sembla que ho és, el tema del finançament–, s'hauria d'incorporar dintre d'aquests informes l'aspecte del dèficit fiscal; única manera per veure la distància que falta a recórrer entre el que tenim i el que hauríem de tenir.

Ho repeteixo, les xifres són clares i és lamentable que haguem d'utilitzar les bases d'estudis de les caixes, quan això hauria d'estar en el format del mateix estudi del Departament.

Som en aquest estudi de les caixes, parlava de l'1,8 bilions de pessetes per a l'any 2000, que sense ser gaire profeta i tenint en compte que el mateix conseller ha dit que, malgrat la certa aturada econòmica, l'índex de recaptació, pel que sembla, continua pujant, no és gaire difícil pensar que fent la..., en fi, la projecció ens podríem situar enguany a l'entorn dels 2 bilions –a l'entorn dels 2 bilions– de dèficit fiscal, que és una picossada importantíssima. Per tant, davant de 85.000 milions de pessetes de més que tenim, que donen alegria al presupost, arribar als 2 bilions de dèficit fiscal... –veig que el senyor Marià Curto fa assentiments amb el cap–, home, Déu n'hi do! Escolti, de cada tres pessetes –de cada tres pessetes–, diguem-ne, recaptades de més aquests anys, resulta que només una –una– torna aquí, totes se les queda Madrid. Doncs, escolti, això s'ha d'explicar; en un informe econòmic i financer d'un govern nacionalista això s'ha d'explicar, si no, crec que això no és un govern nacionalista. Així de clar. Per tant, aquesta és la primera qüestió.

La segona, que va vinculada amb aquesta, és: «Home!, escolti, perquè no posen dades comparatives...» I, és clar, no voldria tornar a engegar la polèmica d'ahir, però és que un ja realment arriba..., no se li acut altra cosa que el perquè no es posen dades relatives del nivell de despesa pública..., amb relació no ja a comunitats autònomes espanyoles, que sempre diuen: «No ens hem de comparar amb Espanya!»,..., escolti, compari's amb Europa, posem dades relatives amb relació a la despesa pública de diversos territoris europeus. Això també seria d'agrair des d'un punt de vista, diguem-ne, de servei públic, no?, perquè llavors sí que ho treu en la *Nota d'Economia*, eh?, ho treu en la *Nota d'Economia*, ja és important. Doncs, internalitzin-ho, internalitzin-ho dintre dels seus informes també.

En l'última *Nota d'Economia* hi ha un informe del senyor Turró sobre infraestructures de transport, eh?, que està molt bé; compara amb les principals regions europees, territoris europeus similars a Catalunya, sigui amb renda *per capita*, sigui per la posició relativa dintre del territori. Resulta que la conclusió és flagrant: estem a un nivell de 14% d'infraestructures de transport, sobre el 18% de mitjana europea. Sap quant és això? Doncs, és una bona part del dèficit fiscal que tenim. Amb la meitat del dèficit fiscal d'un any, pràcticament, accediríem a la mitjana. Compte, eh!, que estem parlant de

mitjana, i, per tant, ja no ens comparem amb els motors de. A vegades fem comparacions d'aquestes amb els motors de. Si ens comparéssim amb els motors, no en tenim prou amb tot el dèficit fiscal recuperat.

O sigui, només per arribar a la mitjana europea en nivell d'infraestructures de transport, doncs, necessitaríem incrementar quatre punts del PIB, que són la distància que hi ha entre el que hi dediquem aquí i el que hi dediquen la mitjana d'aquestes regions europees assimilables.

Per tant, aquestes qüestions s'han de posar. Llavors, quan nosaltres diem que hi ha una atrofia del sector públic, és que hi ha una atrofia del sector públic. No ho diem nosaltres, ho diuen els economistes. És a dir, tenim un país amb una economia privada relativament potent, però en canvi absolutament coixa per la banda de l'oferta pública. La qüestió és per què s'amaga això?, perquè s'amaga, perquè sembla que hi ha com por i a vegades hi ha unes reaccions a la contra quan entitats civils, diguem-ne, denuncien això.

Des de la Conselleria d'Economia s'hauria d'estar encantat que sortissin aquests estudis, donar-los el suport, la raó i, en tot cas, assumir la part que pugui haver-hi de responsabilitat pròpia en això, que en alguns casos pot ser molta i en d'altres, poca. Llavors, no s'entén les reaccions contràries, no?, a documents, des de la mateixa Conselleria, que hi va haver..., com al del Círculo de Economía en el seu moment i, d'una altra manera potser més discreta, quan va sortir l'informe del Col·legi d'Enginyers. Repeteixo, no s'entén aquesta actitud des de la Conselleria d'Economia.

Repassant algunes altres qüestions, i encara que sigui avançar una mica la qüestió de la Llei d'acompanyament..., però és que, és clar, hi ha una sèrie de decisions que s'emprenen des d'aquesta Conselleria. Són les decisions de potenciar –de potenciar– més l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari; com a novetat, la creació del Tribunal de la Competència, i el tema de modificació de la Llei de caixes i de la Llei de mútues.

Tindrem ocasió de repetir una mica el tema a la Llei d'acompanyament, però em sembla que en un debat de pressupostos, i tenint en compte que, repeteixo, a Economia no estem debatent tant el contingut del pressupost de la Conselleria, sinó les polítiques que es fan des d'aquesta Conselleria, doncs, nosaltres –com ha dit el senyor López Bulla– no ens oposem al dimensionament de l'Institut Català de Finances; al contrari: nosaltres sempre hem reclamat la conversió d'aquest Institut Català de Finances en una línia d'un banc públic català. Ja era hora –ja era hora– que es dimensionés això.

El problema no està tant en la finalitat d'aquesta dimensió, sinó en els precedents dels gestors. Per tant, nosaltres..., la desconfiança està en el personal, no el personal amb noms i cognoms, sinó en la direcció política que han tingut durant aquests anys aquests tipus d'entitats, i, per tant, la desconfiança no és tant en la decisió que es pren, sinó en qui ho gestionarà, això. Per tant, amb unes altres condicions i amb un pressupost amb què poguéssim coincidir en les grans línies, no tindria..., tampoc em

caurien els anells de dir: «Home! Això..., hi estem d'acord.» Hi estem d'acord com amb algunes de les línies derivades d'aquesta potenciació de l'Institut Català de Finances –el tema de les societats de garantia, el tema del capital risc, el tema d'una sèrie de vies de finançament del món local...–, hi estem d'acord; arriba molt tard –arriba molt tard–, però, escolti, vostès... (*Veus de fons.*) Coi!, arriba..., però, és clar, ara qui ho gestionarà, això? Qui ho gestionarà? (*Veus de fons.*) Vint... Mare de Déu, vint anys més! Ho fa molt llarg, senyor conseller.

En tot cas, han esperat molt. I el dubte està en si ho gestionaran bé, eh? Aquesta és la qüestió. Perquè fins ara –com deia abans també el senyor López Bulla–, per desgràcia, hem tingut alguns episodis, que han arribat a la Sindicatura de Comptes, doncs, no gaire..., en fi, no gaire afalagadors pel que fa a la gestió eficient d'aquests recursos destinats a aquestes àrees.

Per tant, repeteixo, en aquest àmbit, si funciona, endavant –si funciona, endavant–, perquè fa temps que reclamàvem això. I com que vostès estan ara intentant passar el rasclat per allà on poden, incorporen elements que sistemàticament l'oposició demanava. I, escolti'm, per la seva part és molt intel·ligent, i reconèixer això..., doncs, tampoc no passa res.

La segona qüestió: el tema de caixes. Aquí ja discrepem profundament del mètode i del contingut. És a dir, una competència com la de caixes que té aquesta Conselleria i que sistemàticament no s'ha exercit... Perquè s'ha fet bandera d'un model català no intervencionista, falsament no intervencionista. I ara resulta que, per la porta de darrere, una llei d'acompanyament, toquem només el que fa referència a *qui controla* –noms, és un problema de noms, de persones individuals– “la Caixa” o alguna de les caixes de Catalunya. I allò que no era tocable durant vint-i-tres anys, perquè això, aquest model, que no es podia tocar, perquè és un tema de consens i s'ha de parlar amb el sector, ara es toca per la porta falsa per garantir control polític de la persona que està al capdavant d'unes determinades caixes. Això és molt seriós.

Quan nosaltres hem ofert aquí, diverses vegades, l'homologació, sense arribar als extrems..., que, repeteixo, nosaltres ens oposem a la partidització formal de les caixes –la real existeix aquí, no ens enganyem–, a la partidització formal de les caixes, però entre la partidització i el no-intervencionisme hi ha un punt mitjà: les caixes són entitats de funció social i les competències estan en mans de la Generalitat. I, per tant, faríem santament..., i això és el que entén Esquerra que s'hauria de fer, és fer una modificació a fons de la Llei, en ple parlamentari, no a la Llei d'acompanyament, amb la qual modifiquéssim aquells aspectes que són essencials per *blindar* precisament el paper de les caixes. I el paper de les caixes són dos, o tres: funció social; dos, funció d'equilibri territorial; tres, funció de suplència de la manca d'un sector financer propi privat a Catalunya, la manca de banca privada a Catalunya, els fracassos històrics endèmics.

Aquestes tres coses són importantíssimes. I la forma d'evitar..., que després resulta que aquí no podem tocar la Llei però a Madrid la toquen –tots: PP, PSOE, Convergència fent esmenes–, a Madrid la toquen, i obren la

porta a una privatització. Com deia el mateix Serra Ramoneda, el tema de les quotes participatives és..., encara que no tinguin valor polític, les participacions, ningú pot evitar que això se'n vagi al jutjat i en un moment determinat puguin guanyar un recurs o una acció judicial pel fet de no tenir poder aquell qui posa les pessetes allà.

És a dir, qui ens diu que, un cop oberta l'aixeta aquesta, això no acaba realment amb la privatització de les caixes? I això ho toquen a Madrid; aquí ens neguem a tocar re, però ja ens han colat des d'allà la modificació de la Llei estatal, entrant, precisament, en competències de la Generalitat.

Doncs, aquí, el que calia era una modificació per blindar la funció social, evitar la privatització, evitar que aquest sector acabés en mans de grups bancaris externs a Catalunya, i això es fa millorant la transparència en l'elecció dels grups dirigents, la transparència en l'elecció, la seva renovació, la pluralitat en la presència de la representació del poble...; no aquest model que aparentment diu que no és polític i tots sabem que és bipolar: la representació política de la direcció de les caixes no representa la pluralitat de l'espectre polític de Catalunya, això per un cantó, i, per l'altre, el que està clar és que en altres llocs de l'Estat..., en altres llocs de l'Estat, el que està clar és que des de les comunitats autònomes es marquen unes directrius pel que fa al que és l'obra social i pel que fa a la inversió.

I això, aquí no es vol fer, s'ha blindat, però, en canvi, ara ens trobem, per la Llei d'acompanyament, una modificació de la Llei purament per decidir quina persona –estem parlant de noms i cognoms– presideix determinada caixa. Això és bastant lamentable.

Per tant, en això no podem compartir en absolut la línia política portada des de la Conselleria; línia política que curiosament, se'ns queixava l'Associació d'Usuaris Bancaris, passa per autolimitar la capacitat d'inspecció. És l'única normativa que hi ha a l'Estat; això no ve de Madrid, l'autolimitació ve d'aquí, la normativa catalana, en què s'autolimita la capacitat d'inspecció sobre consum bancari, deixant-ho només amb el tema de regals i un altre tema que no recordo quin és, quan, per exemple, a la Comunitat de Madrid, eh?, es poden denunciar pràctiques contràries a l'usuari bancari directament a la Comunitat, i aquí fan deixament de funcions i teòricament passa al Banc d'Espanya, que no té capacitat perquè no té estructura per anar intervenint sobre els problemes que puguin derivar-se entre usuari i empresa financera. Com a mostra d'una política d'absentisme, eh?, i, per tant, d'indefensió de l'usuari bancari curiosament en el territori català amb relació a altres territoris de l'Estat on està ben cobert aquest aspecte. Per tant, aquí hi ha una voluntat explícita per part de la Conselleria de fer deixament de les funcions d'autogovern.

Per tant, és en aquest sentit que nosaltres creiem que les directrius polítiques i la pràctica política des de la Conselleria d'Economia i Finances en aquests temes, per nosaltres sensibles, com el tema financer, fan que no puguem donar suport al pressupost d'aquesta Conselleria, no tant pel contingut en si de números, repeteixo..., al capdavant estem dintre d'un pressupost continuista, on s'incrementa, curiosament, el capítol de personal, el

que s'incrementa més, un 10%, un 10,4%, per sobre de la mitjana de l'increment del conjunt, que és un 10,1; el capítol 2, un 12,3, per sobre de la mitjana, que és un 9,8, i els altres capítols tenen ja molta menys rellevància, el capítol 3, un increment del 2%, per sota la mitjana un 7,7, i, per tant, el tema pressupostari en si poc joc dóna per discutir els números petits.

Repeteixo, l'única cosa nova és l'increment notable del pes de l'Institut Català de Finances, un increment del 67%; l'Institut Català de Crèdit Agrari, amb un increment del cent per cent, i això..., repeteixo, hem dit que estem d'acord amb la forma i amb l'objectiu, tenim dubtes sobre com es gestionarà, però estem d'acord amb la forma i amb l'objectiu.

En tot cas, com que pesa més l'aspecte crític a la gestió i a les directrius i a les prioritats polítiques que té aquesta Conselleria en tant que lidera el conjunt de l'àrea econòmica del Govern, com que pesa més això, és per això que nosaltres hem cregut oportú continuar presentant aquesta esmena a la totalitat, repeteixo, perquè, de fet, ens trobem –i amb això acabo– davant d'una situació –abans també ho comentava el diputat senyor López Bulla– en què algunes patronals estan advertint d'uns certs riscos precisament davant de l'ampliació del mercat de l'Est i de la liberalització d'uns certs àmbits, com el tèxtil, com una sèrie d'àmbits, on en els propers anys entraran en la liberalització total... Aquest Govern ens té acostumats a no preveure els esdeveniments. Per exemple, el tema de Lear es podia preveure, se sabia que era un producte obsolet, eh?

Llavors, la sensació és que hi ha una sèrie d'àmbits amb risc, alguns estan petant ara, alguns altres és previsible la seva problemàtica d'aquí a poc temps, i, en canvi, jo crec que el contrari del catastrofisme és el cofoisme, i, per tant, en alguns àmbits hi ha una sensació de cofoisme excessiu, que, després, quan vénen els problemes resulta que s'ha de sempre actuar *a posteriori*.

És en aquest sentit que nosaltres creiem que s'hauria d'orientar, més que mai, el suport a la recerca i al desenvolupament i al paper d'internacionalització de les Pime catalanes, això és fonamental, desplegadas pel territori en districtes industrials i clústers vinculats a centres tecnològics, en un moment en què, per exemple, s'està, parlem per una altra conselleria, s'està privatitzant el Laboratori General d'Assajos, per exemple.

Una política, que ahir no em va contestar, d'immigració intel·ligent, immigració vinculada a política laboral i de formació de treballadors. Som a la cua, quant a formació de treballadors, d'Europa. La formació, el nivell de formació dels treballadors d'aquí, és, segons dades oficials, eh?... era a les parts baixes del nivell europeu, i això té un impacte total sobre productivitat, sobre competitivitat, etcètera. Això hauria de preocupar una conselleria com la d'Economia.

I, en definitiva, una aposta per la indústria i l'economia, la capacitat de generar des d'aquí iniciatives que es puguin vendre a tot el món, i, per exemple, en aquest cas, el paper de les indústries culturals, en el qual s'obre aquest any una línia de suport, que nosaltres no ho criticarem, ja era hora, eh?, de suport, també, a la indústria audiovisual, per exemple, doncs, a partir d'algunes

d'aquestes figures que pegen de l'Institut Català de Finances, però, repeteixo, arriben una mica tard, algunes coses d'aquestes.

Per tant, en aquests àmbits es troba a faltar una política de previsió, es confon –es confon– amagar els problemes amb donar la idea de catastrofisme, veure venir els problemes vol dir preveure'ls i preveure'ls vol dir, ja, posar remei per quan arribi el problema, quan arribi el mal de veritat, i aquí no ens tenen acostumats a això, i, llavors, aquests informes, doncs, que, ja dic, són el contrari de catastrofistes, són cofoistes, doncs, el que fan és que, desgraciadament, no hi hagi política de prevenció, i, tot i que hi ha importants sectors de l'economia catalana que van bé, hi ha unes zones de riscos, totes conegudes. L'est d'Europa, ho deia l'altre dia, també, no recordo quin líder patronal, l'est d'Europa no només competeix amb mà d'obra barata, atenció, competeix amb mà d'obra qualificada, i això ja és més greu, perquè aquí, nosaltres vam invertir aquí els anys cinquanta amb mà d'obra barata poc qualificada; ara ells estan competint amb nosaltres amb mà d'obra barata i qualificada. Per tant, si algú no veu que aquí hi ha un repte important i gros al davant i comença a posar-hi remei, és que té pa a l'ull, i, per tant, doncs, com que nosaltres els informes aquests que no preveuen no els podem compartir, perquè vol dir que, llavors, no es posarà remei als problemes que ens esperen a la cantonada, doncs, és per això que, repeteixo, ens pronunciem, un cop més, a favor d'aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixi'm fer, senyor president, un parell de consideracions prèvies, una, a més a més, reprent la intervenció d'un altre diputat ahir, sobre la reflexió de la forma amb què estem fent el debat pressupostari. Aquesta segona part del debat després del de l'esmena de retorn, de l'esmena a la totalitat, crec que l'experiència de les persones que ja fa uns quants anys que hi participem ens porta a la conclusió que, probablement, no ho estem fent del tot bé, probablement hi hauria altres formes en què el Govern pogués participar de millor manera en aquest debat dels departaments i que ho fessin d'una altra manera, sense cap menysteniment a cap ni un dels diputats que intervenen, i molt especialment als diputats que intervindran en el Departament d'Economia i Finances, que mereixen tot el meu respecte, i ells ho saben personalment. Clar, si el debat de tots i cada un dels departaments es pogués fer amb els consellers responsables, tindria, segurament, una altra riquesa per a tots plegats, per al mateix Govern i, també, per als que, des de l'oposició, hem de vetllar perquè el Govern actuï de la forma que ha d'actuar.

Per tant, senyor president, com que aquest és l'últim debat d'aquesta legislatura, això sí que és cert, l'últim

debat pressupostari d'aquesta legislatura, això sí que és cert, eh?, seria bo que poder aprofitéssim una mica també els mesos que ens queden en la Comissió d'Economia i Finances i entre els membres que considerin adients per reflexionar sobre com hem de retocar el Reglament del Parlament perquè en el futur això es pugui fer d'una altra forma més participativa i, repetixo, més rica per al debat.

Era una primera consideració que, en tot cas, deixo a la presidència que, si ho considera adient, pugui prendre algun tipus d'iniciativa que permeti que això es pugui tirar endavant.

El vicepresident primer

Senyor Carnicer, si em permet un aclariment, li agraeixo les seves observacions, vostè sap que hi ha constituïda una comissió de reforma del Reglament i, per tant, depèn ja de la mateixa iniciativa d'aquesta Comissió que es pugui reunir i elaborar els seus treballs. Jo coincideixo amb vostè que hi haurien formes més àgils del debat pressupostari. Per tant, confio que aquesta mateixa Comissió, també, prengui en consideració aquestes propostes.

Gràcies, senyor Carnicer, segueixi.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies a vostè, senyor president. Segur que té tota la... No, sense «segur», té tota la raó que hi ha una comissió, però poder també, i deixi'm complementar amb un segon suggeriment, seria bo que fóssim capaços de treure aquesta part del problema poder del conjunt de la reflexió sobre el Reglament, ja que poder en aquesta part del tema seríem capaços de trobar-hi una solució més ràpida que a altres qüestions que hi han en el Reglament, que poder són més complexes.

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Carnicer i Vidal

La segona manifestació prèvia era respondre al senyor Curto una manifestació que va fer ahir sobre algunes dades que jo vaig aportar en el debat, simplement perquè no hi ha altra forma processal de fer-ho, i, com que no hi ha altra forma processal de fer-ho, aprofito aquestes referències.

El senyor Curto deia: «Vostè compara coses...», quan feia la comparació d'inversió per habitant, «que no són comparables, perquè es deixa la inversió del sector que no consolida, del sector que no està en el pressupost funcional.» És cert, però és tan cert per a Catalunya com per a qualsevol de les altres comunitats autònomes. Per tant, la comparació que feia, senyor Curto, és perfectament comparable, perquè agafava les dades en el mateix nivell per totes les comunitats autònomes.

I fem allò que deia l'honorable conseller que ahir fèiem i que ahir no fèiem, però que avui sí que hem de fer, que és química, química entesa en el bon sentit de la paraula, és a dir, en el sentit d'analitzar els pressupos-

tos. Avui sí que toca fer això, perquè vegem, diguem, de la forma més analítica possible els pressuposts de tots i cada un dels departaments.

Per tant, Departament d'Economia i Finances. Una de les primeres coses que destaquen en aquest Departament i que les memòries no expliquen, el senyor Curto ens ho podrà explicar, és l'increment de personal: quaranta-set persones més al Departament. Això representa incrementar la plantilla aquest darrer any un 5%. Per què? Amb quines funcions? Amb quins objectius? Té alguna cosa a veure amb la creació de l'escala especial que hi ha en la Llei de pressupostos? La veritat és que a nosaltres ens agradaria que quan hi hagués un increment d'aquest tipus en un departament, doncs, se'ns expliqués quines són les raons. Això també en molts departaments succeeix, eh?, hi ha molts increments de plantilla enguany. Per tant, senyor Curto, li agrairíem que ens expliqués quines són les raons d'aquest increment de plantilla, i, en tot cas, i m'avanço una mica a una possible explicació, perquè alguna cosa semblant va dir el conseller ahir amb relació a l'increment de les necessitats d'inspecció, si va per aquí, també seria bo que, llavors, ens expliqués com el Departament pensa configurar les relacions amb l'Agència Tributària. És, segurament, un dels problemes essencials que cal abordar a partir del nou model de finançament, més enllà de la valoració que el model ens permeti a cada un dels grups, més enllà dels criteris que cada un dels grups tinguem sobre si el model és millor o pitjor. El que és cert és que aquest model configura, ha de configurar, un nou tipus de relacions entre la Generalitat i l'Agència Tributària. No hem trobat ni una ratlla en el pressupost, ni en les memòries, ni en les explicacions, que ens digui què es pensa fer en aquest camp, i és, evidentment, a partir de la participació de la Generalitat en aquest conjunt d'impostos que formen la cistella d'impostos, que és la base de les finances, dels recursos, del Govern, a partir, diríem, d'enguany, que aquest esdevé un tema clau. És important que des del Govern de la Generalitat es conegui, amb tot l'abast possible, amb tot el detall possible, com es recaptin els recursos, de quina forma, qui els paga, en quines condicions i amb quines característiques que permetin, després, també, dissenyar polítiques fiscals diferents, adients a l'univers dels contribuents catalans. Repetixo, ni una explicació per l'increment de plantilla, ni una explicació del que pensen fer amb les relacions amb l'Agència Tributària. Per tant, aquest seria, probablement, un dels temes importants que caldria resoldre i que, en la mesura que pugui, el senyor Curto segur que ens ho explicarà, i si no, el conseller, doncs, ja ens ho explicarà un altre dia.

La veritat és que les partides del Departament són bastant insulses, en termes generals. El continuisme arriba al punt de repeticions quasi mecàniques en la major part de les partides, però «mecàniques» vol dir allò de 413,87 en un any i 413,87 l'any següent, fotocòpia de moltes partides. Clar, quan un veu un pressupost que en una part important és simplement fotocòpia del de l'any anterior, pensa, mau!, no se l'han pensat gaire, han tirat per la via ràpida i no se l'han pensat gaire.

Per tant, des d'aquest punt de vista, una certa preocupació, probablement, de com s'han avaluat algunes

partides del Departament, però n'hi ha una que requereix explicacions especials: els lloguers. Els lloguers tenen un increment substancial en el Departament. Per tant, suposo que també ens podran explicar què ha passat. Concretament, sembla, perquè aquí sí que hi ha alguna dada en les memòries, eh?, que la Direcció General de Tributs, si mal no recordo, que ocupava dues plantes de la Gran Via de les Corts Catalanes, 670, pagava 176.130 euros de lloguers i ara passa a ocupar quatre plantes de la Gran Via de les Corts Catalanes, 635, i passarà a pagar 754.000 euros, es multiplica per quatre el lloguer que paga la Direcció General de Tributs. Això és el que diuen les seves memòries. Poder no és tot veritat, però, llavors, rectifiquin la Memòria, i, si no, ens ho explica, senyor Curto.

Tot i així, expliqui'm, també, què hem guanyat amb un canvi amb què han passat de pagar 29.000 euros / metre quadrat, a pagar-ne 52.000. Hi deuen haver molts més serveis en el segon edifici, ja independentment del volum, que han multiplicat per dos l'espai, probablement fa falta, probablement és necessari, no li ho poso en dubte, però el preu hem passat de 30 a més de 50.000 euros per metre quadrat. Deu tenir alguna explicació. En tot cas, esperem que ens la donin.

Tot i així, miri, fa molt pocs dies hem pogut contrastar per altres operacions que a la plaça Catalunya és possible avui dia llogar per 216 euros, 36.000 pessetes, el metre quadrat. Vostès lloguen per 313 euros, 52.000 pessetes, el metre quadrat a la Gran Via. Home, massa-massa-eficient no deu ser-ho, això -massa, massa, eficient no deu ser-ho, això. Després li ho repeteixo, senyor conseller, no pateixi. *(Veus de fons.)* Si fa falta ho repeteixo, eh?, cap problema. Després -després-, senyor conseller, ja li ho explico, no pateixi.

Per tant, el pressupost, probablement, del Departament té aquests punts, i són punts que, en si mateixos, són molt importants quantitativament, si vostè vol. En el conjunt del pressupost el Departament d'Economia i Finances, el d'aquí i el de qualsevol govern, no és mai un departament important, des del punt de vista quantitatiu, però, és clar, té un element de referència, que és el seu caràcter exemplificador. És clar, el conseller com pot anar a dir: «Escolti, controlem les coses», quan incrementa la plantilla un 5% o quan incrementa els lloguers un 20, un 25%. És clar, hi ha coses que, de vegades, serveixen aleshores d'excuses amb altres departaments, perquè el Departament d'Economia i Finances no controla ell mateix, suficientment, les seves pròpies despeses.

Segurament no podem evitar parlar d'alguna de les funcions del Departament, no? I el Departament té, entre altres funcions, entre moltes altres de la direcció econòmica del Govern i de la coordinació de les diferents conselleries, el control de les entitats, el control financer i econòmic de les entitats de la Generalitat.

Avui mateix, els mitjans de comunicació es fan ressò de dues entitats, de la situació econòmica de dues entitats: de la Corporació Catalana de la Ràdio i Televisió i del Servei Català de Trànsit, a partir d'informes elaborats per la Sindicatura de Comptes, que van entrar dilluns en aquesta casa. Del Servei Català de Trànsit diuen que era un desori, que era un descontrol comptable. Era

conexedor el Departament d'aquesta situació? Què havia fet per revisar la situació del Servei Català de Trànsit?

Ara..., és que no se n'ha assabentarà ni el conseller ni el diputat que m'ha de contestar, però, en fi, eh? *(Veus de fons.)* No, no ve... *(Veus de fons.)* Senyor conseller... *(Veus de fons.)* Senyor conseller, espero que retiri aquestes paraules que acaba de dir. Senyor president, considero intolerable que el senyor conseller digui que val més no sentir les paraules d'aquest diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carnicer. Senyor conseller, vostè sap que en qualsevol moment pot demanar la paraula quan li correspongui, i jo amb molt de gust la hi donaré per a qualsevol aclariment. Prego, per tant, que s'abstingui de fer comentaris fins que tingui la paraula, gràcies. Segueixi, senyor Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies senyor president. *(Pausa.)* Senyor Curto? Molt bé. Espero que vostè, com a mínim, sí que m'escolti i pugui contestar.

Una de les funcions del Departament... *(Veus de fons.)* No, senyor Curto, si vol, ho deixem estar, i vostè contesti el que li sembli, després. *(Veus de fons.)*

El vicepresident primer

Si us plau, perdó, senyor Carnicer, per favor, senyores i senyors diputats, es prega el silenci que permeti al senyor que està intervenint poder intervenir amb tota la naturalitat i, lògicament, és d'esperar que hi hagi qui l'hagi de contestar que també l'escolti, perquè, si no, es farà molt més difícil poder respondre i poder establir un debat amb naturalitat.

El Sr. Carnicer i Vidal

En tot cas, probablement, l'atenció que dedica el senyor conseller és la mateixa que dedica al control de les entitats del Govern, per això surt el Servei Català de Trànsit com un desori comptable, i per això surt, fa pocs dies..., no, avui mateix, que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió estava en situació de fallida durant dos anys que han estat controlats per la Sindicatura de Comptes.

El Departament d'Economia i Finances té l'obligació de seguir l'evolució econòmica de les entitats del Govern. En el cas de la Corporació Catalana i el cas del Servei Català de Trànsit, està clar que el Departament ha fet omissió de les seves funcions.

I deixi'm que posi sobre la taula un tema que en el futur pot tornar a succeir i es poden tornar a trobar igual. Vostès saben que estem molt preocupats per l'evolució de l'Agència Catalana de l'Aigua, preocupats per ACA. Tornarà a passar el mateix, d'aquí a dos anys tindrem un informe de la Sindicatura de Comptes dient que l'any 2001, que l'any 2002 l'Agència Catalana de l'Aigua estava patint problemes estructurals que la portaran a la fallida i al desequilibri.

I, més enllà de la gestió i de la responsabilitat de cada departament, el Govern i, concretament, la Conselleria d'Economia i Finances té la responsabilitat de vetllar perquè aquestes coses no passin.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, més enllà –ho repeteixo– del que és pròpiament el debat del Departament, també les seves funcions, des del punt de vista de control financer del conjunt del Govern, deixen molt que desitjar.

Jo, de caixes, com els vaig dir ahir, prefereixo parlar-ne en un altre ple, que és una d'altres funcions i ja en parlarem.

Parlem dels tres instituts, de l'Institut Català de Finances, de l'Institut Català de Crèdit Agrari i de l'Idescat.

L'Institut Català de Finances, enguany, reflecteix un canvi relativament important. Els seus recursos s'incrementen de forma transcendent, en part per una aportació del Govern –hi ha una aportació del Govern de 38 milions d'euros, per tant, és una quantitat respectable– i, en molt més bona part, perquè el recurs a l'endeutament pràcticament es dobla, eh?, passa de 225 a 403 milions d'euros, això significa un canvi en la concepció de l'Institut Català de Finances. Vostès saben que nosaltres, aquí, i en altres moments, hem dit que estem disposats, que estem d'acord a reflexionar sobre el paper que ha de fer l'Institut Català de Finances, i que, en tot cas, ha de fer un paper molt més actiu que el que ha fet fins a aquest moment. Fins aquí, cap dificultat.

Si em permeten, deixi que constati que hi ha hagut un avenç i, com que ha estat objecte de crítica en molts altres debats, seria injust no dir en aquest moment que la constitució del consell assessor és, des d'aquest punt de vista, un avenç. Res a dir en aquest camp. Ara, al mateix temps que considerem aquest avenç, constatem que hi ha informes de la Sindicatura de Comptes que posen en qüestió la gestió de l'ICF; la gestió passada de l'ICF, si vostès volen. I em poden contestar que han canviat els responsables i que han deixat bastant congelat l'antic director.

Bé, ja veurem què passa. D'acord, però en tot cas, també, els mateixos informes, posen sobre la taula l'ús que el Govern fa de l'Institut Català de Finances, en funció de determinades polítiques que li interessin, no d'abast general, sinó d'abast concret. Subvencions que no pot pagar el Govern i que les fa pagar a l'Institut Català de Finances. Morositats de subvencions garantides pel Govern i que ha de pagar l'Institut Català de Finances, per bastants milions de pessetes, per bastants milions d'euros.

I, a més a més, ens trobem, en aquest any, amb un canvi en la normativa de l'Institut Català de Finances, en la Llei d'acompanyament, universal –ho canvien tot. Si volen que ens posem d'acord en el paper que ha de fer l'Institut Català de Finances, nosaltres hi estem disposats. Si volen que mirem conjuntament el paper de l'Institut Català de Finances i el paper de l'Institut Català de Crèdit Agrari, nosaltres hi estem disposats. Si volen reflexionar sobre això, endavant, però, en tot cas, nosaltres no emetrem cap xec en blanc. Si volen, ens posarem d'acord. Si van vostès pel seu compte, allà vostès, ja discutirem.

Vull manifestar la nostra voluntat de consens en aquest camp, però el consens és cosa de dos, o de tres o de quatre o de cinc, els que s'hi vulguin afegir. Per ara, llevat de la constitució del consell assessor, poques mostres més de voluntat de consens hem trobat. Sàpi-guen, en tot cas, que nosaltres hi estem disposats.

I, en el projecte de l'Institut Català d'Estadística, no li faré cap aportació addicional, la veritat és que és un pressupost totalment continuïsta, que no ofereix cap novetat que permeti, diguem-ne, explicacions addicionals; en tot cas, el tema de l'ús que en algun moment el Govern ha fet de l'Institut Català d'Estadística és el que mereixeria, per la nostra part, algun tipus de rebuig, i per això, també, en aquest cas, presentem esmena de retorn.

Per tant, senyor president, en aquest sentit, nosaltres mantenim totes les nostres esmenes de retorn a aquest Projecte de Llei, i votarem, per tant, a favor de les nostres i les dels altres grups.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, em permetré, també, fer una prèvia per puntualitzar un parell de qüestions fetes fora del debat, diríem, del mateix Departament per part del senyor Martí Carnicer. No acabo d'entendre aquesta petició que fa el senyor Martí Carnicer de modificació del debat parlamentari, i ja ho ha dit, que amb tot el respecte a tots els diputats, però li asseguro que qualsevol canvi en la direcció que vostè apuntava implicaria que els diputats que donen suport a la majoria, per dir-ho d'alguna manera, ens anéssim cap a casa, perquè, evidentment, es transformaria el debat parlamentari en un debat, diríem, governamental, amb el Govern; és a dir, jo crec que..., en fi, en podem parlar, però li asseguro que, tal com ha sonat, crec que passaria això, perquè el debat parlamentari el tindrien entre vostès, l'oposició, i el Govern. Bé, en tot cas, suposo que això és matisable, però, vull dir que queda clar que entenc que el debat parlamentari també serveix perquè els grups que donen suport al Govern puguin també confrontar amb els grups i amb els diputats de l'oposició amb tota normalitat i amb tota profunditat.

El segon tema, senyor Martí Carnicer: m'ha sabut greu que interpretés desatenció, quan parlava amb el conseller, l'hi puc ben assegurar que ahir, ahir a la tarda, quan vaig intervenir jo, en nom del nostre Grup, ho vaig fer bastant breu, o curt, com vaig dir ahir, vaig estar-lo mirant en molts moments i li asseguro que el que menys va fer va ser estar atent al que deia jo, perquè estava, justament, parlant i escoltant amb els seus companys. I això ho trobo normal. No entenc aquesta reacció que ha tingut aquest matí, crec, perfectament, que dins la cambra, el conseller i qualsevol diputat poden fer el comentari que sigui, i més, i sobretot, si parlem

de temes que afecten el debat. Per tant, diríem que no ho interpreti malament; no ho interpreti malament, que sap que això no vol dir res.

Bé, però entrem en el debat del Departament. De fet, és curiós que l'únic diputat que ha entrat, una mica, en el debat del Departament, que és el que tocava, ha sigut el senyor Martí Carnicer. Tot i que se'm fa molt difícil –se'm fa molt difícil– valorar com es pot presentar una esmena a la totalitat a un departament d'aquestes característiques i amb el pressupost que ha presentat, en què poques coses hi han a dir –poques coses hi han a dir. Altra cosa és en el debat fer un plantejament i una valoració de la política econòmica. Però, evidentment, entrar amb una esmena a la totalitat, i vol dir retornar al Govern un pressupost d'un departament com el d'Economia i Finances, que –ho torno a dir–, des del punt de vista pressupostari, poques coses es poden fer, realment, es fa difícil. I és per això, segurament, que el senyor López Bulla, com sempre, molt intel·ligent, ha dit: «Bé, parlar del Departament d'Economia i Finances vol dir parlar de política econòmica, i jo parlaré d'allò que, en part, ja es va parlar ahir», és a dir, una certa repetició, igual que també el senyor Huguet.

Bé, doncs, jo en la mateixa línia, també hauré de contradir en la mateixa direcció, i començaré pel tema que és recurrent, diríem, redundant, jo quasi quasi el trobo avorrit, a pesar que és molt interessant, que és el tema de les desviacions, de les previsions macroeconòmiques.

Fins i tot m'ha xocat el fet que el senyor López Bulla parlés o insinués al conseller que li passaria si estigués a l'empresa privada i fes aquestes previsions que després no es compleixen –ha fet una mica esta referència.

I també m'ha cridat l'atenció el senyor Huguet, que veig que escolta molt, molt i molt, el que diuen les patronals, fins i tot les patronals europees, però, a més, amb insistència; és a dir, els informes de les patronals, diríem, que quasi quasi les ha sacralitzat, diríem que ha sigut interessant.

Però vostè sap, senyor López Bulla, i tots els diputats d'aquesta cambra, i diputades, que una cosa són les previsions macroeconòmiques i l'altra cosa són les previsions pressupostàries. Evidentment, un gestor d'una empresa té en compte l'entorn per a fer les seves previsions, però a ell li exigeixen responsabilitats de les previsions que ha fet per a l'empresa concreta. I aquí hauríem de demanar responsabilitats respecte a les previsions que ha fet sobre el pressupost de la Generalitat, no sobre la previsió macroeconòmica. I això ho hem discutit moltes vegades. Jo crec que és un tema, com he dit, molt interessant, en tot cas; i podríem parlar del 2,6, del 2,9, del 3,1, de l'1,7 o l'1,9, no?, perquè són tantes les previsions que instituts de tota mena i gent de competència per a parlar sobre aquest tema fan, que difícilment ens posaríem mai d'acord –mai d'acord–, fins i tot fent la mitjana ponderada de totes les mitjanes, de totes les dades de previsions. I la realitat seria molt diferent. I es va dir ahir també, la Unió Europea preveia créixer l'any 2002 un 2 i escaig, créixerà un 0,7, i bé, i l'any que ve, doncs, l'economia catalana, crec sincerament que la previsió del 2,6 és una previsió prou –prou– ponderada.

Però en tot cas torno a dir el mateix, la previsió aquesta, si no afecta directament el que és el pressupost, i ahir també es va posar de manifest, i ho tenim en les últimes dades de l'evolució pressupostària del pressupost de la Generalitat, que es van complir amb molta, molta, molta exactitud, crec que això és el que ens ha de donar tranquil·litat des del punt de vista de la gestió econòmica del Govern.

Segona qüestió, el tema, també reiteratiu –també reiteratiu–, redundant, de l'endeutament. Tindrem oportunitat, suposo, aquests dies de tornar a parlar d'aquest tema. I del desplaçament de l'endeutament, es diu... –concretament el senyor Huguet hi ha fet més incidència, ahir hi van fer tots–, del desplaçament d'aquest endeutament, fora del control del sector públic administratiu i empresarial, i, en tot cas, fora del que obligaria a computar com a deute en les normes SEC. I ahir ho vaig dir, molt de passada, avui ho torno a repetir: quan mirem l'endeutament fora de les normes SEC –quan mirem l'endeutament fora de les normes SEC–, nos estem referint a un endeutament que bàsicament –bàsicament– afecta organismes com l'Institut Català de Finances o, per exemple, el tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. És a dir, el tema d'una empresa que s'endeuta i que fa molta inversió, com és GISA, saben perfectament que està dins de les normes SEC, que està aquí dins; quan parlem de Regsa, que també fa inversions i també fa endeutament, també està dins d'aquest còmput. Per tant, estem parlant d'una part de l'endeutament absolutament insignificant o petita.

I després podríem afegir a aquest tema el fet d'aquell endeutament que no consta perquè encara no s'ha generat l'obligació, com és el tema del finançament de les grans infraestructures a través del mètode que s'anomena «alemany». Bé, aquest mètode, tots sabem en què consistix, la Generalitat, el Departament, i els diferents departaments, però especialment el d'Economia, dóna informació de com evoluciona aquest pressupost, quina és la previsió d'inversions els propers anys. I, si fan números –que els asseguro jo que no costa molt– en el Pla d'infraestructures que en aquests moments..., gran Pla d'infraestructures extraordinari que té el Govern de 5.200 milions d'euros..., aquests 5.200 milions d'euros que hi han previstos al Pla d'infraestructures, si vostès això ho apliquen i fan simplement una projecció a vint anys, en l'annualitat que això correspondria –en l'annualitat que això correspondria– al pressupost de la Generalitat, no se'n va més enllà del 2% –del 2%– actual, quan el ritme de creixement dels ingressos ordinaris de la Generalitat en els últims anys està en el 8..., l'any passat va ser més alt, enguany està al 8 i escaig.

És a dir que si volguéssim assumir i interioritzar aquesta inversió a llarg termini i periodificar-la, la incidència seria una incidència mínima en este sentit, com ahir deia que si la totalitat de la inversió prevista per al Pla d'infraestructures de l'any 2003 es transformés en deute, representaria no més enllà del 0,5% de desviament de dèficit per al pressupost de la Generalitat.

Bé, què fem? Tenim una llei d'estabilitat pressupostària, tenim un acord marc a nivell europeu –que va més enllà d'Europa, com saben tots vostès– i, d'alguna manera, una orientació en la política econòmica gene-

ral de tendir cap a l'equilibri pressupostari, un concepte d'estabilitat que va més enllà de l'equilibri pressupostari, com tots saben, però en tot cas aquest tema es veu que no es pot i no es deu sacralitzar. I, de fet, és cert –i en això compartixo sobretot la visió que sempre dona en aquest tema el senyor López Bulla, ho dic clarament–, és cert que, tot i que l'objectiu en termes generals és bo, és positiu i a llarg termini, sobretot a llarg termini, és interessant, és evident que la conjuntura pot necessitar, pot requerir, variar i donar flexibilitat a aquest Pla d'estabilitat.

I, per tant, si tinguéssim la possibilitat d'aquesta flexibilitat, no caldria, probablement, utilitzar el mètode alemany o altres mètodes per a finançar inversions que realment les ha de pagar no solament la societat actual, els ciutadans actuals, sinó que una part també té sentit que la paguin els ciutadans de futur, perquè es fan infraestructures i equipaments que seran utilitzats per aquesta societat; per tant, això té lògica i té sentit.

Per tant, quan parlem de l'endeutament de la Generalitat, tenim molt clar què significa l'endeutament que està computat en les normes SEC, que és la major part de l'endeutament; la resta d'endeutament també és conegut, i, en tot cas, tenim en compte el que això significa quan incorporem a este endeutament el tema, per exemple, de l'Institut Català de Finances.

El senyor Martí Carnicer m'ha demanat dos o tres explicacions, alguna d'elles li podré donar. Diu, parlant del Departament d'Economia: «El capítol 1, de «Personal», creix molt. Per què creix?» Bé, jo no tinc molta més informació que la que hi ha a la informació de tot el pressupost, però, en tot cas, entre la que hi ha i la que m'he procurat, simplement li puc dir que està absolutament justificada, no hi ha cap previsió d'un increment de salaris per damunt de l'autoritzable, però és evident que hi ha una nova direcció general de defensa de la competència, que hi ha una direcció general d'assegurances nova, que hi ha un programa de seguiment de la globalització de l'economia, i que hi ha, evidentment, la creació d'unes places d'inspecció. Això justifica –simple, com vostè intuïa, senyor Martí Carnicer– aquest increment del capítol 1.

I després s'ha referit d'una forma com sol vostè algunes vegades fer, i ho fa d'una manera que pot fins i tot arribar a confondre la gent que l'escolta, és a dir que quasi, quasi, se'l poden creure, però és que ho diu d'una forma bastant tergiversada. Ahir li vaig fer la referència de com podem valorar el tema de la inversió *per capita*, perquè vostè no m'ha dit, per exemple, en la inversió *per capita*, comparada amb altres comunitats autònomes, què passa amb els fons que moltes comunitats autònomes d'Espanya reben a través de fons estructurals, que Catalunya, per no ser Objectiu 1, resulta que no hi està sotmesa. I vostè sap que els fons que arriben de la Unió Europea són molt i molt i molt importants; s'arriba a dir que vénen a representar l'1% del PIB espanyol, és a dir, una quantitat molt important. Clar, aquelles comunitats que tenen aquesta injecció de diners comunitaris, evidentment que poden tindre aquesta inversió, que teòricament –teòricament– se la mereixen pel subdesenvolupament o pel retard que

poden tindre, per això estan qualificades com a zones d'Objectiu 1. Per tant, això també seria discutible.

Però, clar, quan me parla d'aquest canvi en l'estructura de pressupost del Departament d'Economia, en el tema de lloguers, i em diu: «Escolta, ara es canvia d'un lloc on es pagava no res, a un edifici on se paga, bé, quatre vegades més, si no més.» Bé, vostè sap que en aquest edifici, a més d'anar les noves direccions generals, aniran l'Institut Català de Finances, l'Institut Català de Crèdit Agrari, que, en tot cas, aquest Institut, evidentment, entrarà en aquest mateix edifici, però l'edifici tindrà la mateixa ubicació per a tots ells. Per tant, l'únic increment que hi ha en lloguers –l'únic increment que hi ha en lloguers– és aquest fet; és un edifici amb quatre plantes, efectivament, ben situat, prop de la Conselleria d'Economia, i on, tot i el seu coneixement del mercat immobiliari, sobretot del centre de Barcelona, que m'ha paregut que el coneixia, perquè ha posat referències amb preus / metre quadrat, i tal –no sabia que estava tan posat en aquests temes–, però, en tot cas, tot això ja sap que és molt discutible –és molt discutible. És evident que s'ha anat a buscar un lloc on cabés tot el que s'hi posarà i a la vegada que estigués ubicat adequadament. Jo crec que aquest lloc s'ha trobat i, per tant, aquí la discussió és estèril, des del nostre punt de vista.

I contindrem alguns temes, en el debat sobre el deute, que vindrà, suposo, i en tornarem a parlar, no voldria fer-me ara pesat en aquest tema.

El senyor López Bulla ha introduït el tema de la inflació, i l'ha introduït, evidentment, com un tema important, un tema preocupant, un tema en què el mateix conseller, ahir, va expressar la possibilitat que sobre aquest tema es pogués fer un debat a nivell de Parlament. És un tema realment, com he dit, important, però que malauradament –malauradament– no crec que siga un tema que ni en la política econòmica global del Govern de la Generalitat, del Govern d'una comunitat autònoma a nivell de l'Estat espanyol..., fins i tot més enllà, fins i tot en el debat de la política econòmica del Govern, moltes vegades aquest tema s'escapa, perquè, com saben vostès, aquest tema va molt lligat a la política monetària que, avui per avui, està pràcticament en mans de la Unió Europea i del Banc Central Europeu.

Bé, com en el torn del Grup de Convergència i Unió intervindrà també la senyora Núria Martínez, jo acabaria la meua intervenció fent referència, almenys en els aspectes generals, no en els pressupostaris, a l'Institut Català de Finances.

El senyor López Bulla em deia: «Escolta, per què no es fa una fusió de l'Institut Català de Finances i l'Institut de Crèdit Agrari?» Doncs, jo li diria: «Doncs, seria perfectament possible.» És a dir, no és cap bestiesa, és una cosa que podria ser perfectament lògica. Per tant, és un tema que en podem parlar. Té transcendència o no té transcendència? No en té massa –no en té massa. A veure, probablement d'aquí a uns dies..., i han estat ara durant molt de temps al mateix edifici, l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari, és a dir que la intercomunicació i, diríem, la relació existix, i, en tot cas, hi ha, evidentment, una certa especialització històrica que, de moment, no ha anat malament,

sobretot per a l'Institut Català de Crèdit Agrari, quant a esta especialització. Però, bé, és un tema que, efectivament, no passaria res. Per tant, és un tema a considerar. Transcendent? No ho és transcendent.

El que sí que és transcendent, i sobretot ja, a partir del pressupost de l'any 2003, és la clara –la clara– voluntat del Govern de potenciar aquests dos instruments de política financera i sobretot instruments de finançament per a la petita i mitjana empresa. I això s'ha reconegut per part de tots. Pràcticament, l'Institut Català de Finances va més enllà, dobla, passa a doblar el pressupost i la previsió d'activitat per a l'any vinent; l'Institut Català de Finances que, a pesar del que es diu i del que es parla, a pesar dels informes de la Sindicatura, que hem debatut en la seua Comissió en el seu moment, és evident que està complint els seus objectius, i jo diria que amb prou efectivitat. I no em diguen, com s'ha dit aquí, que l'Institut Català de Finances resulta que no més servix per a tancar aquells forats, per a utilitzar-lo per a finançar no sé quines activitats que potser no són ni prioritàries des del punt de vista d'interès general.

Això també nos portaria a una discussió llarga –llarga. Vostès saben perfectament que avui per avui –avui per avui–..., i això va lligat amb la referència que feia el senyor López Bulla a quan jo, al debat de pressupostos de l'any passat, li deia: «Home, no comencem a parlar de la reforma de l'Institut Català de Finances i damunt traquem a la llum pública tots aquells detalls o aquells temes que, buscant la transparència, el que fan és provocar el rebuig de la gent que realment podria utilitzar aquest Institut.» Perquè, evidentment, la gent preferix anar a un institut, a una institució de crèdit privada, on coneixen la seva situació però que no se n'assabenta ningú més que la institució, al risc d'anar parlar a una institució pública, on, a més de conèixer la situació la institució pública, a vegades pot aparèixer al diari. I això és un tema que en certa mesura vol dir una certa contradicció, però no lleva, en tot cas, que sabéssim tots plegats que, a part d'aquest fet, l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari són instruments que faciliten moltes vegades que empreses, que determinats sectors puguin sobreviure a una situació de crisi, a una situació de transformació, i que empreses que han passat un moment, diríem, delicat, puguin tindre un projecte de viabilitat, i així com la iniciativa privada o la banca privada no serien capaç d'ajudar-la, bàsicament per qüestions de garanties i per qüestions, diríem, de criteris molt, molt privats, l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari poden fer palanca per a aquells projectes i poden fer viables temes que, com he dit, la banca privada no ho faria.

Per tant, crec que, per damunt de tot, el paper que ha jugat fins ara ha estat positiu, que és bo que aquest paper s'incrementi, i que, home!, tot no s'ha complert, però sí que el compromís que va adquirir el conseller l'any passat que, com a mínim, el Consell Assessor, que tants anys estava pendent de crear-se es crearia, s'ha creat. I a partir d'aquest moment, vostè, senyor López Bulla; vostè, senyor Martí Carnicer; vostè, senyor Huguet, poden tenir i tenen, de fet, tota la informació que volen respecte a l'activitat de l'Institut. Cada mes i mig tenen la informació de l'activitat, dels comptes de re-

sultats, en fi, de tot el que vostès necessiten. Per tant, crec que s'ha donat un pas important.

A partir d'aquí, que podem fusionar-lo, que podem fer-lo més gran, que podem fer un vot públic, que podem..., tot això és possible, però crec que s'ha donat ja un pas important i crec que es va en la bona direcció.

Res més, crec que la meua humil exposició justifica el vot en contra que anunciem a les esmenes de retorn al Departament d'Economia i Finances, després, sobretot, que la companya Núria Martínez pugui concretar algun aspecte de l'Institut Català de Finances, de l'Institut Català de Crèdit Agrari i també de l'Institut d'Estadística.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Curto. També, en nom del Grup Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Martínez.

La Sra. Martínez i Barderi

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Com ja ha comentat el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, la meua intervenció té per finalitat explicar quin és el posicionament del nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, respecte dels organismes que depenen del Departament d'Economia. Són l'Institut Català de Finances, l'Institut Català del Crèdit Agrari, l'Institut d'Estadística de Catalunya i faré també una breu referència al Tribunal Català de Defensa de la Competència. Començaré per aquest Tribunal, que ha estat creat per Decret el 27 d'agost d'enguany. És un organisme de nova creació, té assignades les funcions, bàsicament, de defensa de la competència, actua amb personalitat jurídica pròpia, plena independència i autonomia de gestió, i plena capacitat d'actuar en l'exercici de les seves funcions i per al compliment de les seves finalitats.

A fi que es pogués adequar a la normativa marc estatal, el dit Decret diferencia entre el que seria l'òrgan que ha de portar a terme la tramitació de l'expedient i també realitzar les tasques d'intermediació, que la faria la Direcció General de Defensa de la Competència, amb l'òrgan que, efectivament, hauria de resoldre els esmentats expedients; en aquest cas seria el del Tribunal.

La Direcció General de Defensa de la Competència ja ha començat a funcionar i el Tribunal està constituït. Per poder portar a terme els seus objectius, el Tribunal ha de disposar, evidentment, dels recursos necessaris, i això és, doncs, el que es proposa en el pressupost presentat. Bàsicament va dirigit a dotar aquest organisme dels mitjans necessaris de personal, de subministraments, etcètera.

El Grup de Convergència i Unió entén que la dotació que realitza per a aquest Tribunal, el dota dels mitjans necessaris per poder iniciar les seves tasques i, per tant, hi votariem a favor.

En relació amb l'Institut d'Estadística de Catalunya, el pressupost per al 2003 és d'un total de 7 milions d'eu-

ros i serviria per finançar 94 activitats encomanades a l'Institut d'Estadística. La realització de les activitats estadístiques que inclou el programa anual d'actuació estadística per al 2003 genera despeses com a conseqüència d'aquestes actuacions necessàries que han estat previstes.

Bàsicament, el cost més destacable en aquest pressupost és el del personal, que dissenya i dirigeix les operacions i les activitats programades. En aquest sentit, el personal es divideix en la seva majoria de funcionari, tot i que és cert que existeix també el personal que realitza els treballs administratius i el de camp, que normalment és temporal.

M'agradaria recordar, com faig cada any, en relació amb aquest Institut, que la normativa, la que s'aplica, és la Llei 23/98, a 30 de desembre, d'estadística de Catalunya, i la Llei vigent, de 8/2001, de 14 de juny, del Pla estadístic de Catalunya, que són les que disposen que s'ha de realitzar el Pla en què es portarà a terme l'elaboració, l'aprovació i l'execució dels programes anuals.

El Govern comunicarà al Parlament el programa anual d'actuació d'estadística per al 2003, que no cal dir que s'adequa perfectament al Projecte de llei de pressupostos que s'han presentat.

Per tot això, pel fet que el pressupost d'aquest Institut s'ajusta, com cada any, al cost necessari per executar el programa anual d'actuació, d'acord amb la normativa esmentada, pel fet que considerem que les activitats de l'Institut es realitzen amb un alt grau de control parlamentari, i pel fet, també, que considerem que el conjunt de l'estadística pública ha de tenir la consideració d'inversió necessària per a la presa de decisions, tant de l'Administració pública com dels agents socials, el Grup de Convergència i Unió considera que les diferents esmenes a la totalitat que s'han presentat no tenen fonament i, per tant, hi votarà en contra.

Amb relació a l'Institut Català del Crèdit Agrari, en aquest organisme, la previsió de lliurament de préstecs és de 54 milions d'euros, cosa que suposa un increment en relació amb l'any passat d'un 119,4%. Durant el 2003, el capital que els prestataris reintegraran a l'Institut es preveu que sigui de 12 bilions d'euros, cosa que suposa el percentatge d'un 35,23% superior al que s'havia previst al pressupost de l'any 2002. Quant a l'endeutament, la previsió d'augment net d'endeutament durant l'exercici per a finançar l'activitat creditícia és de 32 milions d'euros, i es preveu també una amortització de l'endeutament vigent per un total de 3 milions.

Quant al fons social, per part de la Generalitat a través del Departament d'Economia i Finances, es preveu que s'assoleixi la xifra de 10 milions d'euros, vist l'augment de l'activitat creditícia de l'any 2002 i la previsió de continuïtat de la tendència creixent per a aquest any, per a l'any 2003. S'equilibra així el compte de resultats i es millora la ràtio de solvències. Els interessos previstos per a l'any 2003 dels préstecs lliurats per l'Institut s'estimen en 5 milions d'euros, amb un augment del 39,33% sobre el pressupostat l'any passat. Mentre que els interessos de l'endeutament disposat per l'Institut es preveu que augmentin un 106,48% respecte al de l'any

passat, aproximadament uns 2 milions d'euros, 2,5 milions d'euros.

Per altra banda, l'Institut percebrà del DARP diversos imports relacionats amb ajuts que l'Institut ha avançat amb encàrrec a endeutament adquirit específic. L'import previst per destinar a la remuneració de la plantilla és d'1,5 d'euros i suposarà un augment respecte a l'any 2002 d'un 12,24%. Aquest augment ve donat, bàsicament, perquè s'incorpora el personal necessari per incrementar l'activitat de l'Institut i també per dotar dels recursos humans l'oficina de representació que està prevista de poder obrir a la ciutat de Lleida.

Quant a les despeses de béns corrents i serveis, està previst un increment del 31,7%, i la seva explicació està en el fet que s'ha d'obrir aquesta nova seu de Lleida, s'ha de fer el manteniment, les despeses d'oficina, etcètera, igual que totes les activitats de promoció i publicitat de l'Institut i de les seves línies de finançament.

Quant a les línies de finançament s'observa que hi ha també, en relació amb... perdó. M'he equivocat, m'he passat a l'Institut Català de Finances. M'excuso i bàsicament aquests serien els motius pels quals el Grup de Convergència i Unió considera que el pressupost que s'ha presentat amb relació a aquest Institut s'adequa totalment a la fase de creixement i a la nova línia de potenciació que es vol portar a terme i, per tant, hi votarà a favor.

Quant a l'Institut Català de Finances, ara sí que és el que pertoca. Aquest organisme té per finalitat la realització d'activitats de finançament mitjançant la concessió de préstecs i avals, des de l'òptica del desenvolupament de la política de crèdit públic de la Generalitat de Catalunya. Bàsicament, amb relació al pressupost de l'any 2000, caldria destacar els següents elements. En primer lloc, l'augment dels ingressos patrimonials i de les despeses financeres tenen, bàsicament, la seva justificació en un augment de l'activitat creditícia d'un 140%, tenint en compte els efectes d'una disminució dels marges de les operacions creditícies actives de préstecs i avals, i un major cost relatiu dels recursos, degut, per una part, a un major increment dels marges de les operacions d'endeutament i, per altra part, a la menor ponderació dels recursos propis en el finançament de la inversió creditícia.

Les despeses de funcionament també experimenten globalment un augment del 25%, justificat per l'ampliació de la plantilla de l'Institut necessària, evidentment, per poder atendre els requeriments de l'important creixement de l'activitat.

Quant a l'augment net de l'endeutament, que seria d'un 160%, i l'augment de l'activitat creditícia amb relació a la comparació pressupostària l'any 2002.

El vicepresident primer

Senyora Martínez, veu que el temps ja se li ha exhaurit.

La Sra. Martínez i Barderi

D'acord. Sisplau i acabo. Per últim, també, m'agradaria destacar que el pressupost del 2003 recull l'aplicació o l'actuació en l'àmbit del capital risc, mitjançant la constitució de l'IC Holding societat anònima, que té,

bàsicament, com a finalitat l'adquisició i gestió de les participacions financeres de la Generalitat de Catalunya, com ha estat, per exemple, la corresponent a la Fira 2000, per un import de 18 milions d'euros.

Bàsicament, aquests són els motius pels quals el Grup de Convergència i Unió no donaria suport a les esmenes presentades a la totalitat per a aquests organismes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Martínez. No hi ha cap altra intervenció?

Passem, doncs, al debat de les esmenes al Departament de Governació i Relacions Institucionals.

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Ara sí que puc felicitar-me que, com a mínim en aquest debat, tindrem l'honor de ser escoltats pel conseller del Departament. Abans, senyor Pelegrí, jo m'he referit que la senyora Núria de Gispert, que crec que me l'han enviada a l'Orient, a l'Extrem Orient –al Japó i la Xina, per ser més exactes–, ha fet una cosa que era de les poques persones en conselleries que no feia, perquè acostumava a ser bastant sovint en els debats, però suposo que el deure és el deure, i, per tant, ha estat imputable que hi sigui, un menysteniment del debat, que en el seu cas subratllo pel contrari, i més quan ha estat un departament que és emblemàtic, a tots els governs, el Departament de Governació hauria de ser un dels emblemes.

Vostè deu conèixer l'anècdota de Pla, que explica que en l'època de la Generalitat republicana, a un conseller de Governació li pregunten: «I quants n'ha posat a la presó?» Diu: «Cap.» Diu: «Així, tu no ets conseller de Governació.» Era l'època en què Interior estava dins de Governació. Vostè hauria de respondre «cap», perquè, entre d'altres coses, en les anades i tornades d'aquest Departament dins del Govern actual, l'han anat, entre cometes, «desmantellant», com ara explicaré.

En aquesta legislatura tot va començar amb un departament en honor i lloança de Josep Antoni Dura i Lleida, no? Van fer un macrodepartament de Governació i Relacions Institucionals. Bé, allò era una mena de monument que, en part, compensava les picabaralles que hi podia haver hagut, diguem-ne, els debats –som molt mal pensats sempre els de l'oposició–, els debats o les relacions defectuoses que hi podien haver hagut entre els socis de la coalició.

I en Duran i Lleida va estrenar macrodepartament i tocava moltes tecles. Anava des del món exterior –ja no de la presó, no–, del món de relacions exteriors i internacionals planetàries, etcètera, fins a detalls més petits –que després en parlarem, que semblen obvietats però són molt importants– com són els temes locals. Suposo que perquè va canviar la meteorologia, per no ser mal pensat, un bon dia el senyor Duran i Lleida va dimidir –devia ser per efectes climàtics–, i va plegar i, aleshores, a corre-cuita, van haver de cobrir el forat i ho

van fer amb la consellera, aleshores de Justícia, Núria de Gispert.

Ja va començar a trontollar el macrodepartament. Estem parlant d'aquesta legislatura. Ja va començar a despendre's d'algunes parts que iniciaven un viatge de retorn cap al que començava a ser un altre macrodepartament més aviat en aquest cas per sublimar la figura del qui és candidat ja de la federació a les properes eleccions, Artur Mas.

Després ha vingut un nou canvi de govern, ja n'hem parlat, del fet que vostès tenen un esport molt afecionat que és fer sovint canvis de govern, i van posar aleshores la senyora de Gispert al front d'un macrodepartament, també, Justícia i Interior, del qual hem parlat abans, i va quedar Governació encara més despullada d'algunes de les qüestions que li pertanyien.

Jo no vull desmentir des d'aquesta tribuna unes afirmacions que em feia fer un mitjà de comunicació de Barcelona, que em feia dir que jo considerava que l'actual conseller de Governació no tenia pes polític, i diré el que vaig dir aleshores: jo vaig dir que semblava que no volien donar pes polític al senyor Pelegrí, que és molt diferent, perquè li anaven traient competències.

Vostè pot tenir molt desig de Governació, però l'hi han furtat, li han furtat el desig, perquè se li han endut Traspassos, que, miri, és d'una racionalitat, d'una lògica, aclaparadora que ara ha de dependre de Justícia, ja se sap que Traspassos sempre són Justícia, un tema..., ho sap, fins i tot, un nano amb bolquers, i ja no tenia tots els apartats de Relacions Exteriors.

Jo, per això, em cenyiré a dues grans qüestions de Governació, fet aquest preàmbul: Administració Local i els temes de Funció Pública. M'hauria agradat també poder debatre, suposo que ho farem més en comissió, sobre coses com l'Agència Catalana de Protecció de Dades i el que s'ha inflat el pressupost de publicitat, però per mi això és *pesci minuti*.

Comencem per Administració Local. Posem-nos el mapa de l'Administració local damunt de la taula. Els mapes sempre són complexos, les geografies canvien, eh? Fa temps que algú va dir que les fronteres a Europa no canviarien, i avui han aparegut, doncs, Eslovènia, Lituània, quantitat de països que fins ara semblava que no existien, no? Cal conèixer els mapes, la geografia i el territori, i em consta que vostè ho coneix, i, per tant, li poso el repte. No li queden molts mesos, i el vaig felicitar i li vaig dir no «per molts anys», sinó «per un any», eh?, però –i li ho vaig dir amb tot el desig del món, «per un any», perquè està claríssim que les eleccions seran el novembre del 2003–, però crec que vostè té capacitat per abordar el mapa local.

Què hereta en el mapa local? Primer, hereta d'aquell macrodepartament un element molt positiu. Duran i Lleida té el mèrit d'haver estat l'únic membre de la coalició Convergència i Unió al Govern que s'ha cregut que es pot començar una temàtica a partir d'un informe fet per experts i nomenats de forma unitària, allò que els britànics practiquen tan sovint amb les anomenades *royal commissions*, els grans temes, els temes que no poden ser mai de partit. Duran i Lleida s'ho va creure, i negociant amb tots els presidents dels grups parla-

mentaris, en el sentit més noble de la paraula, va sortir una comissió que va fer un estudi, no perquè ens el creguéssim ni perquè el transforméssim en lleis, sinó perquè veiéssim què ens podia dir la gent que, en principi, tots reconeixíem que més en sabia. Què queda d'aquell estudi? I això sí que és responsabilitat ja seva, i encara som a temps d'aprofitar conclusions polítiques necessàries per al nostre país que es deriven d'aquell estudi. Som a temps d'enfortir el poder local. Estem a la ponència treballant en aquests moments tota la temàtica de comarcals. Encara no hem entrat en el tema pornogràfic, eh?, que és el sistema electoral dels consells comarcals, el tema que és porno dur, pel que sembla, a la coalició Convergència i Unió, perquè, és clar, ho hem vist tot menys això i l'amaguen i vinga amagar-lo, eh? Algun dia ens definiran cap on volen fer anar amb la seva proposta i hi haurà un debat, en aquest cas espero que no sigui quatre contra un, com acostumen a dir vostès quan es queden en minoria, sobre com cal elegir els consells comarcals.

Nosaltres, amb aquesta esmena, volem fer un toc d'atenció a la seva Conselleria que cal implicar-s'hi més, amb un seguiment molt més seriós i molt més a fons del que ha de ser el disseny de l'Administració local, en la ponència, en els consells comarcals i amb un vessant, que ara vostè pot dir-me «i això ja no depèn de mi», i té raó, en part, que és el dels calés. No siguin garrepes. No pot ser que hagin tornat a abaixar els fons per a l'Administració local. En reben partides molt grosses de les quals fan només de caixers, les reben i paguen, que són les que vénen dels fons de l'Estat, però, per quan un fons local decent, no mercantilista, una mica generós, per a les administracions locals? Per quan, senyor conseller?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, és clar, ara que estem debatent el pressupost és el moment de tocar aquesta temàtica. Vostès es troben, i també és responsabilitat seva, no del senyor Pelegrí, sinó del seu Govern, amb un desfasament molt senzill sobre el poder local: tenim capacitat d'autoorganització del poder local; podem crear comarques; podríem crear regions o vegueries –senyor Pelegrí, per quan?, estan pendents des de l'any 87, eh?, i crec que si no m'enganya la matemàtica, han passat quinze anys, eh?, per quan la descentralització de la Generalitat?; podem crear el mapa com volem, però no podem tocar seriosament les fonts de finançament. Això és d'una desproporció enorme. I si reclamen poder polític..., i lamento que el senyor Homs hagi marxat, perquè ahir, quasi amb llàgrimes als ulls deia al senyor Pujol: «President, miri com ha prosperat el pressupost, de molt poquet a molt», però no pas el poder polític. En aquest cas, tenim poder polític per organitzar el mapa comarcal, local, regional, sembla que no hi ha voluntat de fer-ho, però, en canvi, no tenim poder per fer els recursos.

I vaig al segon tema, a la funció pública, molt ràpidament. L'altre dia, en una amable conversa amb vostè mateix, tocàvem el tema de l'increment salarial. En el pressupost –en el pressupost–, ho he dit dues vegades, parlem del 2%, hi ha alguna excepció que, després, per suplència, em tocarà referir-m'hi quan parlem d'Ensenyament, però en el pressupost parlem del 2% d'incre-

ment. Sabem per allò, pel tam-tam, i pels mitjans de comunicació que sembla que hi ha un acord inicial amb els sindicats, a veure si el 21 de gener de 2003, per a un possible augment. Senyor conseller, en el pressupost això no hi és. En el pressupost, o que m'ho desmenteixi en nom seu, perquè no gosaria pensar que he triat l'enorme honor que fos vostè qui ens repliqués la nostra esmena, que ens... Sí, sí, pot –pot–, vostè pot demanar la paraula quan vulgui, senyor conseller, obre torn, diguem, i no li càpiga el menor dubte, i ens podem continuar discutint (*rialles*), però, de totes formes, en el pressupost no hi és, i, per tant, és clar, jo li dic: «Acte de fe, molt bé, l'acord amb els sindicats, endavant, millorarem el nivell salarial per sobre del que s'ha aconseguit a l'Estat», etcètera, etcètera, i espero que no li hagi de dir, com al senyor Homs, que això era un «aguinaldo» que ha desaparegut, com va passar –he dit que espero que no li ho hagi de dir–, com va passar l'any 99 amb l'enganyifa que van fer amb el complement de pensions.

«Innovació i modernització de l'Administració», paraules del senyor Mas des d'aquesta tribuna. On? On és el pressupost a l'Administració oberta? No l'hem sabut trobar. On és l'esforç real que caldria fer per l'Administració oberta? Pactes, els que vulguin, signats a la seva Conselleria, amb tot un text molt desenvolupat, amb compromisos, etcètera, però ara parlo ja ja no de compromís, sinó de pressupost, deixem ara, ja, fins i tot, els compromisos on sigui, al fons del mar, on sigui. Al pressupost, per què no es reflecteix seriosament una aposta per l'Administració oberta? I no perquè l'haguessin firmat, és que fa falta, i no perquè hi hagi el Cat 21 o el que vulgui, o el senyor Mas, és que fa falta.

En els països més madurs, els qual sempre citem per comparar-nos-hi, no funciona la democràcia electrònica, funcionen seriosament les consultes, funcionen seriosament una sèrie de tècniques que vostès, fins i tot, a vegades, han posat a debat. I, per què no ho desenvolupem? Per què no fem una aposta seriosa? I el primer que dóna serietat als temes és quan hom posa els calés damunt de la taula; si no se'ls hi posa, són paraules que s'endú el vent, i podrem avançar amb l'Administració oberta.

El mateix amb l'Escola d'Administració. El que li parla ha de reconèixer que aquesta és una de les grans batalles perdudes per part del nostre Grup Parlamentari en diverses legislatures, que és, sense copiar mimèticament..., no li sembla que seria bo que Catalunya hagués començat per la base, pels fonaments de l'Administració, a fer una autèntica funció pública i donar possibilitats de formació i de professionalització sense partidismes, des del primer nivell fins a l'últim, excepte, evidentment, els càrrecs de confiança, però també en el cas dels càrrecs de confiança, amb formació seriosa, amb una escola com podria ser l'ENA francesa, que hagués creat empremta a Catalunya? No volem lluir sempre? Doncs, per què no podem anar amb orgull a inspirar-nos a les millors escoles d'Administració pública que hi ha avui per Europa i fer seriosament no seminaris i cursets escadussers, que també, sinó una autèntica carrera administrativa que potenciés allò que sembla que és la ventafocs dels governs?

Miri, jo acabo de llegir una novel·la duríssima de Saragat, que és diu *Assaig sobre la ceguera*, és un llibre molt dur, però molt amorós, d'una enorme càrrega amorosa. La paradoxa que hi explica és que tots acaben amb el mateix defecte, que no hi veuen. Per què no en sortim, d'aquest defecte? No s'hi val el que, a vegades, ens han dit, miri altres administracions. Per què hem de copiar i reproduir els defectes de l'Administració central de l'Estat que vam rebre com a herència? Posem-hi aquesta càrrega de duresa en el rigor, però d'amorositat en el tractament, per veure si aconseguim donar un impuls real a la funció pública.

Això sí que segurament s'escapa de l'any de govern que a vostè li queda, però té, en qui li parla, tota la col·laboració per dur-ho endavant.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com cada any presentem l'esmena a la totalitat al Departament de Governació, un departament que al llarg d'aquests tres anys de legislatura ha sofert diferents canvis, tres consellers en tres anys, doncs, Déu n'hi do, els canvis que ha provocat, i, a més a més, canvis, al mateix temps, en la Direcció General de l'Administració Local, canvis que no només han sigut canvis en les persones, sinó que el Departament també ha sofert, per dir-ho d'alguna manera, un règim, no?, un procés d'aprimar-se en determinats àmbits, en determinades competències, que tenia en el seu inici i que en aquests moments ja no té, un departament en què arribem en la situació actual que, fonamentalment, es basa en el que fa referència al món de l'Administració local, i, evidentment, també, la funció pública, on els recursos assignats a la Direcció General de l'Administració Local representen, evidentment, el 74% del Departament.

Aquestes reestructuracions internes creiem que es donen en una situació d'un contrasentit general en el procés que ha fet el Govern en aquesta remodelació, quan per un intent..., almenys presentat així per part del Govern, com un intent de racionalització a l'hora de funcionar l'Administració, amb l'agrupació d'algunes conselleries, com és el cas d'Indústria i Treball o Interior i Justícia, es dona el cas paradoxal que en aquest cas, doncs, no s'ha fet un procés de racionalització, sinó al contrari, el que s'ha fet és un procés d'aprimar-se per part d'aquest Departament de Governació, que, evidentment, té una responsabilitat molt important, que és en el que centraré la meva intervenció, que és en el món local.

Pel que fa, i molt breument, a la funció pública, crec que queda pendent un procés de reforma i modernització que no s'ha dut en aquests darrers temps, que existeix una gestió sense objectius clars per part del Departament pel que fa a la funció pública, sense sistemes

comprovables d'avaluació i de control, sense estructures, amb unes estructures, segurament, excessivament centralitzades i descompensades. Aquests serien alguns dels elements que nosaltres posem sobre la taula pel que fa a la funció pública.

Però, com he dit abans, centraré la meua intervenció en el que fa referència a l'Administració local, i, dissortadament, haurem de repetir alguns dels arguments que s'han dit en aquests darrers anys per part del nostre Grup Parlamentari.

Les motivacions per presentar aquesta esmena a la totalitat al Departament pel que fa referència a l'Administració local són diverses, no tant potser per determinades actuacions concretes, sinó, en general, perquè no s'han solucionat, no s'ha posat remei, en aquests tres anys, als problemes estructurals que té el món local, als problemes de relació no només d'aquest Departament de Governació, sinó, en general, en global, del Govern de la Generalitat, la seva relació amb el món local, que sempre s'ha basat en una certa hostilitat.

Ara, tot i així, també m'agradaria dir que en aquests tres darrers anys hi han hagut millores i algunes millores importants pel que fa a la relació amb el món local. Hi ha hagut una voluntat... –també ho haig de dir–, una voluntat de diàleg, sobretot si ho comparem amb períodes anteriors, que podríem..., des del nostre punt de vista, doncs, té en la nostra memòria uns records absolutament pessims i lamentables que s'havien produït. I, per tant, comparant-ho amb els anys anteriors, evidentment, hi ha hagut una certa millora pel que fa a la relació amb el món local.

A nivell del que és..., que també hi voldria fer una referència, l'actuació global del Govern pel que fa a les transferències a les corporacions locals continua sent insuficient, no se soluciona el dèficit crònic que s'arrossega. Si el 2001, l'any passat, per primera vegada superàvem les aportacions a les corporacions locals en un 3,1%, respecte a l'any 95, que des del 95 fins al 2001 havia entrat en una davallada constant, dissortadament per al 2002 aquest repuntament que hi ha havia hagut del 3,1% torna a baixar una mica amb el 3,04%. Per tant, nosaltres hauríem..., hem de lamentar aquest petit pas enrere un altre cop, quan, evidentment, existeixen, doncs, uns dèficits crònics que s'haurien de solucionar.

I també, analitzant el pressupost del Departament de Governació i de la Direcció General d'Administració Local, i també les aportacions al món local per part dels altres departaments, continuem amb una qüestió pendent, que per nosaltres és important i que en el seu dia també ho vam exposar amb una moció que vam aprovar en aquest Parlament, que les aportacions condicionades continuen sent excessives; el pes de les aportacions condicionades en aquest moment és sobre el 90%. I, per tant, existeix un excés de tutela, que no només és imputable al Govern de la Generalitat, sinó que, evidentment, segurament, per no dir «quasi a totes», a bona part de les administracions supralocals i també, evidentment, en el cas de l'Administració de l'Estat. Per tant, és un problema que no només caldria afrontar-lo des del Govern de la Generalitat, sinó també des d'altres institucions, per tal de millorar la capacitat de

decidir per part dels ajuntaments a què han de destinar aquests recursos que reben.

Pel que fa..., entrant molt ràpidament en les diferents partides, existeix un petit augment pel que fa al fons de cooperació local per als ajuntaments i es manté el que fa referència als consells comarcals; trobem positiu que hi hagin dues noves partides, tot i que, evidentment, sempre són insuficients, una dedicada als petits municipis i una de suport a les entitats municipals descentralitzades, creiem que almenys començar amb aquesta línia té el seu aspecte positiu, i també, evidentment, hem de remarcar que hi ha una millora en l'aportació a les entitats municipalistes.

Pel que fa referència al Pla d'obres, també existeix una puja de 6 milions d'euros, que, evidentment, sempre és positiu, però que no soluciona, com he dit abans..., i en aquest cas caldria anar a una revisió del sistema de cooperació local, a una revisió dels plantejaments del mateix Pla d'obres, perquè evidentment és una petita millora però molt lluny del que serien els objectius que hauria de tenir un govern de la Generalitat respecte al món local. I, per acabar el que fa referència a alguna de les partides, es manté intacta, com l'any passat també, el que fa referència al que és la Xarxa 41.

Per tant, com he dit abans, hi han hagut algunes millores però no s'afrenta un replantejament estructural, que suposo que, a un any de les properes eleccions, potser ara no és el moment, però han fet tard, durant aquests tres anys, que crec que podrien haver afrontat d'una altra manera, replantejar les relacions de l'Administració de la Generalitat amb el món local, i dissortadament no s'ha fet, tot i reconeixent aquestes millores i una major capacitat de diàleg per part del seu Departament.

Jo voldria recordar que, quan he fet referència a la necessitat de revisar al Pla d'obres el sistema de cooperació local, fa més de dos anys, amb una proposició no de llei signada per tots els grups parlamentaris, es va demanar que per part del Departament de Governació es fes un informe de l'estat de la qüestió de la cooperació local i una proposta. Com que van haver-hi..., això va agafar en el primer dels processos de canvi en aquest Departament, quan va haver-hi canvi del conseller Duran a la consellera Núria de Gispert, doncs, això es va anar endarrerint i es va quedar amb una compareixença en comissió, aquí, al Parlament, en la qual es va limitar, la consellera, a explicar els litigis entre la Diputació de Barcelona i el Govern de la Generalitat, quan l'objectiu del que s'havia demanat era un altre, era fer una avaluació i assentar les bases per a una revisió del sistema de cooperació local.

A l'abril d'enguany, també cal recordar, i així es va fer amb aquesta Moció que vam presentar Esquerra Republicana, amb el vot de Convergència i Unió, es va acordar el següent, i m'agradaria recordar-li, al senyor conseller, que deia el següent: «Revisar en el termini de sis mesos l'actual model de cooperació local vigent a Catalunya amb el doble objectiu de dotar d'estabilitat al sistema i actualitzar els instruments de cooperació vigents per adaptar-los a les noves demandes municipals. Aquesta revisió ha d'incorporar el concepte de marc financer estable, la tendència a la disminució del càrrec

condicionat de les subvencions i l'aprofundiment en el tractament dels règims municipals especials.»

Els recordo que es va fer aquest acord en aquest plenari i que, vostès, aquesta vegada, crec que no han de tenir excusa a l'hora de presentar aquesta proposta, perquè evidentment ja partim d'una iniciativa que portem arrossegant de fa més de dos anys, i han anat, amb l'excusa dels canvis que hi han hagut en el Departament, demorant aquest tema, i creiem que és important, almenys en aquesta recta final de la legislatura, plantejar-lo i veure cap a on han d'anar, fer propostes concretes cap a on hem de replantejar el sistema de cooperació local existent a Catalunya. Cal dir que dos elements d'aquesta mateixa Moció no van en la bona direcció: quan parlem de disminuir els càrrecs condicionats de les subvencions, no és per..., aquest pressupost no està precisament en aquesta línia, i tampoc s'ha donat un pas en el que fa al tractament dels règims municipals especials per als municipis.

Abans també s'ha fet referència al tema de la Ponència conjunta. Jo crec que hem arribat a acords importants pel que fa referència a la Llei municipal; en aquests moments estem amb la Llei comarcal, i jo crec que tots els grups parlamentaris hem donat una mostra de maduresa, en el sentit d'abordar el conjunt de la Llei comarcal, però creiem que el que no es pot pretendre des del Govern, i des del Grup que li dóna suport, des de Convergència i Unió, és no posicionar-se sobre un tema clau, també important, que és del que se n'ha fet més publicitat, que és el tema de l'elecció, el tema del sistema electoral, i no voldríem, en cap cas, que fos Convergència i Unió qui trenqués el consens, que crec que amb els altres temes que estem plantejant anem en la bona direcció. Per tant, crec que no seria bo que es trenqués el consens per part de Convergència en un tema important com és la revisió del sistema electoral.

Evidentment, quedarà tot un gran paquet pendent, per diferents motius, perquè no hi hagut, creiem, una voluntat des del Govern; però segurament per altres qüestions no directament relacionades amb aquest Parlament, crec que ha quedat pendent el tema de la regionalització, que des del nostre punt de vista s'ha d'abordar clarament des de la província única, per no crear una multiplicitat d'administracions; doncs, crec que, dissortadament, serà un dels temes pendents.

També una altra qüestió que li voldria comentar és que un dels altres elements que sortia en la Moció que vàrem aprovar era que hi hagués una postura unitària davant de la reforma de la Llei d'hisendes locals que ha promogut el Partit Popular. Crec que va haver-hi un acord important entre les dues entitats municipalistes, entre la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació, que hi han hagut declaracions públiques del mateix conseller, de vostè mateix, però que potser caldria una implicació molt més directa en aquest tema.

Aquesta reforma de la Llei d'hisendes locals, que podríem anomenar, per als ajuntaments, el «mètode Putin», o sigui d'asfíxia a l'Administració local pel que fa als seus recursos, deixa els ajuntaments en una situació d'incertesa, i sobretot en uns moments en què han aprovat les ordenances, que han d'aprovar o estan aprovant pressupostos, els deixa en una situació d'una gran in-

seguretat jurídica i una gran incertesa política a l'hora de decidir les seves polítiques municipals per a l'any que ve i les polítiques impositives.

Aquesta reforma de la Llei d'hisendes locals es basa en un model radial de les relacions Estat - ajuntaments; en cap cas planteja una delegació de competències de l'Estat, sigui als ajuntaments o a les comunitats autònomes, i no ho podem entendre si no és dins el procés, diguem-ne, de reconquesta per part del Partit Popular que, amb altres lleis i altres propostes, està duent a terme. Un projecte de llei que consagra un model de dues velocitats en els ajuntaments, que crea una incertesa en l'eliminació de l'IAE, que al mateix temps també li pot treure la seva funció censal, que com a mínim s'hauria de mantenir; amb propostes pel que fa a la modificació de l'impost de béns immobles que creiem que són injustes i no encertades, que obvien les necessitats dels sectors més desfavorits en un municipi o en una societat en general, i, per tant, crec que en aquests moments encara hi som a temps; que l'acord que ha arribat la Federació Espanyola de Municipis i Províncies amb el Govern de l'Estat és lamentable; que cal que reaccionin, i espero que així ho facin, les dues entitats municipalistes, i cal que el Govern de la Generalitat també estigui a l'alçada de les circumstàncies, perquè creiem que el que s'ha plantejat com a compensació de l'IAE en aquest acord és inferior a la pèrdua recaptatòria que tindran els ajuntaments, són petits pedaços, forçarà als ajuntaments a augmentar la pressió fiscal, disminueix una mica però continua mantenint aquestes dues velocitats en els ajuntaments, i la resta són simples acords de bones intencions.

Per tant, jo crec que seria positiu que tots els sectors implicats en el món local, en el municipalisme a Catalunya, des de la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis i, evidentment, el Govern de la Generalitat al capdavant, estiguessin a l'alçada de les circumstàncies i, evidentment, que aquest acord a què també s'ha arribat per part de la Federació Espanyola és un acord totalment rebutjable, sobretot, especialment, des de l'òptica del municipalisme català. Per acabar dir, com he dit al llarg de la meua intervenció, que hi ha hagut diàleg, hi han hagut millores, però s'ha perdut una oportunitat, en aquests tres anys, de fer un canvi estructural, un replantejament global de les relacions del Govern de la Generalitat, i en concret del Departament de Governació, cap al món local. Hem perdut aquesta oportunitat, malgrat aquestes petites millores i voluntat de diàleg que hi ha hagut.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Siurana.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, per mi és una satisfacció poder saludar al conseller de Governació, un bon amic, i també, un paper una mica incòmode que la meua primera intervenció sigui

per una esmena a la totalitat d'un pressupost del seu Departament. Però no s'inquieti, senyor Pelegrí, vaig a favor seu; vaig a favor seu perquè jo vaig a favor d'una conselleria de governació amb més funcions, amb més capacitat i amb un paper fonamental en un país que es diu nacionalista.

Li diré..., passaré molt per damunt, perquè subscriu el que han dit els meus companys i ahir es va dir, sobre la funció pública. Dissortadament no tenim una bona administració pública, vam copiar un model antiquat. Ho podem constatar sovint amb lo que és palpable a nivell territorial; a nivell local, ho veiem quan hi ha un canvi de Conselleria, com no s'ajusta una realitat de les necessitats, com los interessos d'un partit de la coalició fan prevaler que es canviï el delegat o la delegada als serveis territorials; com s'acumulen, aquests, per no perdre la possibilitat de continuar mantenint un funcionariat específic a les delegacions, etcètera, etcètera, i com aquesta Administració no és permeable al territori, no fa les funcions d'activar el territori, sinó que és una administració pesada, lenta, ineficaç, en aquest sentit, plena de bona fe de molta gent, però molt mal organitzada.

Té, amb això, molta feina; segurament no la podrà fer, perquè depenen d'interessos de superiors als de la seua capacitat com a conseller; hi ha un vici d'entrada i aquest tema serà complicat, no sols per a vostè, sinó per a tota l'Administració catalana, que va tindre una oportunitat inicial i que no la va aprofitar i que, per tant, ara tindrem que redreçar una situació complexa.

Però vull referir-me a un paper que aquí s'ha destacat, lo més important seu, del seu Departament, és la relació amb l'Administració local. I sembla absurd que sigui en contra. O sigui, l'Administració local se veu, des de l'inici de la Generalitat, com foragitada del que nosaltres entenem que som: som Generalitat. No es pot entendre, un país que té el sentit d'un nacionalisme profund, que no consideri els ajuntaments seus, del Govern. I vostès los consideren contraris. Tant és així que ahir se'n feia gros, lo conseller d'Economia, que els ajuntaments tinguéssim dificultats econòmiques, i ho estenia l'any passat..., amb una falta de respecte institucional horrible, una falta de categoria política extraordinària, no?, però ho estenia a tots com una agressió a la mala gestió dels ajuntaments. Quan són tants, i és pertot arreu, i es pot fer entendre a les diputacions, i és un problema de tot el territori, que és mal d'algú? No és que la Generalitat ha descuidat el seu paper de ser impulsora de l'Administració local? És aquest lo problema.

És que els ajuntaments no tenim raó de queixar-nos que és la Generalitat la que pressiona permanentment perquè fem cessions de solars, per a CAP, per a les escoles, per a habitatges, per a la universitat, per..., etcètera, per a residències, per donar suport a la iniciativa privada, també, a aquelles institucions sense ànim de lucre que cuiden aquells sectors que haurien de ser de Benestar Social i són d'iniciativa voluntària?

Desconeix l'Administració de la Generalitat que això passa cada dia? Desconeix l'Administració de la Generalitat que, a més, hi ha una protesta generalitzada a

Catalunya, que estem fent suplències de competències que corresponen directament a la Generalitat? Desconeix la Generalitat que hi ha duplicitat de serveis de Benestar Social al territori, fent realment incòmode i difícil que sigui una col·laboració amable els serveis municipals i els serveis de la Generalitat? Desconeix que a tot el món espanyol hi ha un pacte local que està propiciant que hi hagi comunitats autònomes que estiguin parlant de transferir competències i diners als ajuntaments i a l'Administració local i vostès no ho fan? (*Veus de fons.*) No és que no ho facin, ho neguen per principi ja.

No consideren que això és anar contra el país? El país són los ajuntaments, també. Els ajuntaments no són mecanismes d'alguna forma externs al territori, sinó que són, absolutament, les peces fonamentals que aquest territori funcioni bé. I li diré una altra cosa, les infraestructures que estan més al nivell d'Europa de tot Catalunya són los ajuntaments, i on tenim els dèficits són en les comunicacions i en les competències de la Generalitat.

Mirin, jo crec que han de corregir a l'alça el seu paper com a conseller de Governació. Vostè ha de canviar el to de les relacions. Sé que ho pot fer, per caràcter; no sé si li ho deixaran fer per lo que suposa a nivell polític. Per caràcter ho pot fer, però hem de retrobar una altra vegada que el diàleg sigui sincer i que no hi hagi una posició de menysteniment. Nosaltres creiem, los ajuntaments i l'Administració local –això és general, eh?, no sols dels socialistes, sinó de qualsevol partit d'esquerra, d'ajuntaments d'Iniciativa, ajuntaments de Convergència i ajuntaments d'Unió–, que hi ha una falta d'atenció des de l'Administració de la Generalitat a les necessitats dels ajuntaments, i sovint veiem que hi ha, fins i tot, aquell menysteniment de passejar-se el conseller sense dir res a l'alcalde, visitar-nos un dia i un altre sense participar a l'Ajuntament que hi ha hagut un acte públic a la ciutat, fins i tot propiciar iniciatives privades que d'alguna forma volen fer excloents del paper de l'alcalde o de l'Ajuntament. Això és una mala política.

Com es reflecteix aquesta política al pressupost? Doncs amb un resultat realment ridícul. El fons de cooperació és el més baix de tot Espanya. El fons de cooperació és..., bé, ridícul. L'any passat li recordava al senyor Nadal..., va ser fruit d'un pacte que va haver, els socialistes plens de bona fe en l'anterior legislatura van voler fer per acordar l'aprovació als pressupostos, i aquells 4.000 milions d'aquell any, doncs, encara continuen estancats amb un petit creixement amb aquesta situació actual.

Aquest any, també, dintre dels seus números, doncs, fan aquesta aportació als municipis petits, en part demagògica, de donar una petita quantitat als municipis petits. Em sembla bé, però no és aquest el tema. El tema és poder donar un fons de cooperació adequat com el tenen els andalusos o com el tenen els canaris o com els tenen altres comunitats autònomes. Però és que, a més, del finançament municipal vostès li estan carregant una sèrie de competències que han de gestionar els ajuntaments i que suposen costos, i que, en canvi, no tenen una retribució per part de l'administració autonòmica que la traspassa, no?, ja sigui la investigació per les

torres de refrigeració, ja siguin les investigacions pel tema del mercat, ja siguin les investigacions o la tramitació de les obertures o lo que en diem ara medi ambient o certificats d'obertura de medi ambient o autoritzacions de medi ambient, no?

Vostè sap que tot això fa que hi hagi un recel des del món municipal amb la Conselleria. Canviïn-lo, canviïn-lo en el sentit que vam començar a propiciar-lo en la Comissió que vam fer amb en Duran Lleida i que després es va estroncar d'una forma tremenda. Canviïn, canviïn també el sentit de la intervenció de la consellera, quan va comparèixer a la Comissió, perquè no es pot exhibir com un argument un seguit de plets en una administració local. La Generalitat no ha de pledejar amb l'Administració local i no ha d'obligar que aquesta Administració local defensi els seus drets a base de plets, no toca; tant me fa qui guanya, però no toca.

I li diré una altra cosa, aquí a Catalunya ha passat una cosa més complicada encara. En donar una orientació partidista de la política que es feia a cada institució, s'ha produït un fenomen curiosíssim que és que s'han buidat les diputacions de les tres províncies menors i ha quedat només com a garant l'Administració de la Diputació de Barcelona, que és potencialment la més forta de tot Espanya. Donat això, els ajuntaments que estan a la província de Barcelona tenen un plus de favor que no tenen els ajuntaments de la província de Lleida, ni els de Tarragona ni els de Girona. I això s'agreuja cada any, i, és més, totes aquelles competències que s'han transferit d'esports, de sanitat, etcètera, de la Diputació han anat a fer cap als cabals de la Generalitat però no han tornat al territori.

No parlin d'equilibri territorial, practiquin-lo, i això és anar contra l'equilibri territorial. Si no organitzen el territori d'una forma diferent i creen les vegueries i les comarques, això s'accentua d'una forma constant.

Les diputacions en aquest sentit, tal com està el panorama ara, tal com lo tenim és un desgavell. És un desgavell perquè tenim un greuge comparatiu entre lo que té d'oportunitats un ajuntament de la província de Barcelona i el que té d'oportunitats un ajuntament de la província de Lleida. Ja no diguem la capital, perquè com que les capitals de Lleida i de Girona eren contràries al partit que governava la Generalitat, aquestes no tenen ni un got d'aigua per beure, saps?

Segona, pensi, a més, que s'ha dit aquí, que los fondos de cohesió d'Europa han set importantíssims a l'equilibri de les finances de molts municipis de tot Espanya, no en el cas dels municipis catalans, en alguns casos amb greuge comparatiu, exclosos d'objectiu, Girona i Lleida, específicament, eh?, específicament, segurament, perquè tenim més renda, tant de bo sigui així!, però també segurament perquè ha estat un tracte incorrecte.

I, a més, la Generalitat que practica verbalment l'equilibri territorial hauria de tenir en compte que moltes necessitats de la capitalitat de Barcelona, que són necessàries, han produït la necessitat que hi hagi contemplat el territori amb una aportació addicional. I això no és així –això no és així–, ni els auditoris de províncies ni els teatres municipals de províncies ni els equipa-

ments de províncies reben el mateix tracte a nivell territorial. A Lleida, en concret, puc donar els exemples que vulgueu i vostè els coneix, però és que, a més a més –a més a més–, en aquest sentit jo hi veia un efecte pervers. Nosaltres estem perquè hi hagi una potenciació de la capitalitat de Barcelona per una presa fonamental en el funcionament de Catalunya, però han de tenir en compte que conceben tot el territori com una unitat, i, per tant, pot funcionar tot el territori com una peça, o Catalunya és molt poca cosa al món, o necessitem que els sis milions d'habitants de Catalunya tinguin realment una comunicació en xarxa i un funcionament en xarxa o som molt poca cosa al món.

I vostès s'omplen la paraula, no els fets, perquè al pressupost no hi és. Pràcticament hi ha vint euros de l'Administració oberta. L'única administració oberta que es pot practicar al país és si col·laboren en primera línia els ajuntaments, que són els únics que tenen terminal a tot el territori, que són els únics que poden ser lleials en la gestió del que és l'Administració respecte a l'Administració pública. Facin, apostin, ajudin, però vostè i jo sabem que un programa que vostè i jo hem treballat, que és eficient, encara no està penjat a la xarxa, i fa dos anys que està fet i pagat fins i tot. Home, escolti, què passa? Mani, des del punt de vista de Governació, per aconseguir que això no passi, que això no passi, que hi hagi d'alguna forma una política de confiança amb los ajuntaments i de recerca de solucions per a aquests ajuntaments, perquè, si no, serà difícil.

I vostès mateixos diuen: «Home, els ajuntaments tenen unes finances..., endeutats», i no sé què. Ahir el conseller ens va escarnir, ahir, i se'm va fer gros i ens va escarnir, i vostès ens proposen, avui..., al Ple de demà, del divendres, anirà un crèdit a l'Institut Català de Finances per pagar les catàstrofes de la nevada, que l'ha de subscriure l'Ajuntament de Lleida i vostès en pagaran els interessos en deu anys, bé, els pagarem nosaltres, vaja, un riure, no?, però és igual. Aquest, igual que el de l'ajuda al pavelló del barri nord de Lleida, per tant..., i això és general a tots, tot el pla d'ajudes de les portes, també, aquest tema. Com pot presumir una administració de ser eficient si obliga les altres administracions a fer aquests «artilugis», «artilugis» financers, en aquest sentit, tan ridículs i tan poc eficients, perquè obligarà a fer crèdits, a vegades, per ajudes de la nevada, de quaranta duros, com aquell que diu, no?, perquè segurament algun poble en tindrà molt pocs de reclamats.

Per tant, facin un exercici d'aproximar-se a la realitat municipal i buscar una solució. Vostès saben que els consells comarcals no són eficients i que també tenen aquest mecanisme d'endeutament, però no són eficients perquè no hi participen tots los alcaldes, tots los ajuntaments i, per tant, no són un lloc de trobada, sinó que són un lloc d'imposició de polítiques discriminatòries, i per tant, alguns ajuntaments hi tenim una reticència. I jo puc presumir d'això perquè amb el Consell Comarcal hi col·laboro i ajudo que faci funcions de mancomunitat de diversos serveis, i em sembla que són eficients, però el model és dolent. El model és dolent i és dolent i va contra la Carta de l'autonomia local del Consell d'Europa, és il·legal a més de dolent, perquè no és proporcional a la representació i perquè tots los ajuntaments hi han de ser presents en un organisme d'aquest

tipus, a nivell directiu, no a nivell de ser-hi comptats, sinó a nivell executiu, no?

Per tant, revisin els consells comarcals, facin que siguin entitats que portin..., prestar serveis al territori. No entrin per la dinàmica de la competència, buscant que el fons que vagi al consell comarcal sigui un competidor amb los ajuntaments i que el consell comarcal vulgui posar instal·lacions dintre dels mateixos àmbits dels ajuntaments sense el coneixement d'aquests ajuntaments o coses d'aquest tipus, que sol passar. I busquin també aquest consens entre els ajuntaments i les seues organitzacions perquè no hi hagi discrepàncies i votacions contra la legislació que fa aquest Parlament. Perquè no pot ser que el Parlament de Catalunya no tingui en compte la Federació de Municipis de Catalunya o l'Associació Catalana de Municipis per fer una reglamentació i que tinguin d'alguna forma dificultats, després, d'implantar-lo sobre el territori.

Si volem anar a l'Administració Oberta, si volem ser eficients al territori, han de comptar amb l'Administració local, i el seu pressupost és insuficient. El fons de cooperació és ridícul i l'Escola d'Administració Pública tampoc forma part de lo que és necessari, de crear una cultura d'administració municipal positiva.

Ho diré simplement, no pot ser que l'Escola d'Administració Pública sigui dirigida per un alcalde, és una contradicció de sentit. No tinc res contra l'alcalde, vull dir, em cau simpàtic i tot, en aquest sentit (*rialles*), no?, però no té sentit que un alcalde sigui president de l'Escola d'Administració Pública. Bé, jo crec que, a més, podríem col·laborar amb la universitat, que la tenim a tot el territori, per fer possible una sinergia entre els coneixements de la universitat i la mateixa Escola d'Administració Pública, perquè, què en fem, de tants llicenciats en dret que no tenen coneixements, re de re, de l'Administració pública i llavors los fem interventors i secretaris dels ajuntaments per la via de la relació amb un concurs sense preparació ni res? No veu que això no va bé, no veu que l'Escola d'Administració Pública ha anat baixant de to i ningú en fa cas, ni cap ajuntament pensa que li pugui resoldre el tema; home!, algun ajuntament li pot dir que li resol el tema? Dóna diplomes, això és veritat; los nostres funcionaris són los més diplomats del món (*rialles en un sector de l'hemicicle*), segur, eh?, segur, però evidentment no són los més eficients del món.

I, en aquest sentit, jo li demanaria a vostè, conseller, que jo li conec lo caràcter, i, per tant..., i té la relació d'afecte que tenim, doncs, una reflexió de fons, una reflexió de fons que té de demanar que l'actitud de la Conselleria de Governació sigui a favor dels ajuntaments i del món local perquè és la millor garantia de ser nacionalista i respondre als interessos dels ciutadans.

I només vull aclarir, per últim, un concepte que potser se tergiversa i que, per al·lusions, podria incloure's en aquest debat. S'ha dit que la Federació Espanyola de Municipis ha arribat a un acord en la Llei de finances locals. No és cert. Lo que la Federació Espanyola de Municipis, i jo mateix, vam negociar és la compensació de l'IAE –és molt diferent, eh?–, la compensació de l'IAE que se'ns ha assegurat que seria per a la totalitat dels ajuntaments, pel total de volum de lo que recapten

els ajuntament amb aquest concepte, i que incorpora un epígraf nou, que és la tarifa de mòbils. Però en tota la resta, la Llei té molts dubtes, té molt risc i té molta incertesa per als ajuntaments, i estem preocupats. I demanem això mateix que demanava Esquerra Republicana: demanem que la Generalitat no estigui a part o fent pecat d'omissió de les seues responsabilitats amb els ajuntaments. No n'hi ha prou amb una declaració; hi ha una actitud, davant del Congrés dels Diputats i davant del Govern de Madrid, de defensa dels interessos dels municipis, que vostès han d'assumir en primera persona, i encara –que jo sàpiga– vostè, encara, no ha anat a Madrid.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Cori Montlleó.

(Pausa.)

La Sra. Montlleó i Domènech

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup de Convergència i Unió, plantejaré avui el rebuig a les esmenes presentades a la totalitat del Projecte de Llei de pressupostos del 2003, pel que fa al Departament de Governació i Relacions Institucionals.

Però abans de començar amb tot aquest plantejament, m'agradaria respondre, potser molt directament, algunes de les al·lusions que han fet aquí els companys que m'han antecedit en l'ús de la paraula i que ho feien directament, no en la meua persona, però sí en el Departament.

Bé, en primer lloc, dir-li, al senyor Ribó, que sento que ara no estigui present a la sala, que el tema de l'augment salarial pel que fa a la funció pública, doncs, que hauria de revisar bé tot el que és el pressupost i el capítol 1, que efectivament ha sofert un increment important; després, en el tema de l'Administració Oberta de Catalunya, reconèixer que sí, efectivament és cert que no hi tenim nosaltres consignació dins del pressupost del nostre Departament, però que aquesta consignació ha estat feta en el Departament de Presidència, i reconèixer l'esforç que el nostre Departament ha fet –de Governació–, doncs, en tot el tema de les noves tecnologies, com és el tema del SIAL, amb la Xarxa 41 dels consells comarcals i amb la nova posta en marxa dels cursos d'*e-learning*, i tot això ha suposat un atansament molt important de les noves tecnologies cap aquí, al món local, no?

Després, al senyor Siurana, també dir-li que vostè sap o hauria de saber, i, de fet, com em sembla que és ben palès, doncs, en tots, la sensibilitat que té el nostre conseller, el nostre nou conseller, cap al món local i cap al seu finançament, que no hi hem deixat mai de treballar, i que, efectivament, cal encara que hi treballem i que hi seguirem treballant. Deixar clar l'esforç important que, en aquests pressupostos, ha fet també el nostre Departament, i que, sens dubte, doncs, ho seguirem fent en els anys venidors, no?

Pel que fa a la Comissió Mixta de Traspassos, i me n'he oblidat, i això també ho deia el senyor Ribó, doncs, sempre ha anat lligada, que sapiguem, a les persones i mai a cap departament en concret. Ho va fer el senyor Miquel Roca, sense ser conseller, i ho va fer també el senyor Duran, sense ser conseller, encara, de Governació.

Bé, un cop dit això, no sé si me'n deixo alguna, començarem, doncs, amb l'exposició del nostre Departament. Departament que, com vostès saben, té al seu càrrec, doncs, la important tasca de donar suport i de cooperar amb els ens locals; millorar i modernitzar l'Administració de la Generalitat, tant des de l'àmbit tècnic com des de l'humà; coordinar les relacions dels diferents departaments amb el Parlament, i també donar suport al Govern per al desenvolupament de l'autonomia de Catalunya i millora del seu autogovern, així com assumir la tasca de la relació institucional, de traspassos de competències amb el Govern central, amb la Unió Europea, amb el cos consular i amb les forces armades.

Aquest Departament ha tingut un increment, diríem, que molt substancial en aquests darrers anys com a conseqüència de la posta en marxa de la Direcció General de Relacions amb el Parlament, de l'assignació econòmica i convenis amb organismes i institucions especialitzades i del procés d'introducció dels ens locals de Catalunya en el món de les tecnologies de la societat de la informació, així com l'ampliació de les seves instal·lacions per atendre dignament els serveis traspassats com a conseqüència de la creació de noves places de funcionariat.

És evident, per tant, que, una vegada creada tota aquesta nova infraestructura, la situació econòmica del Departament es normalitzi, es rebaixi el cost en les inversions, diríem que pròpies de funcionament del servei, i que s'aposti fermament pels programes de suport al món local i comarcal.

L'increment, doncs, del pressupost del Departament per aquest proper 2003, ha estat d'un 8,6%; de fet, en el seu conjunt, d'un 9,7, però cal tenir en compte que les partides destinades al *Conselh Generau dera Val d'Aran*, per import d'1.770.000 euros, s'han traspassat a la secció 32 del pressupost general, és a dir, a «Diverses despeses dels departaments». Diríem, per tant, que és un pressupost molt equilibrat dins la mitjana del conjunt de pressupostos de la Generalitat, que ha estat del 8,4%.

Si analitzem capítol per capítol, i em permetran referències també a partides concretes, hem de destacar l'important increment, del 9,8%, de la Secretaria General, que ve donat per l'augment del seu capítol 1 i del capítol 4, que contempla les beques de l'Institut d'Estudis Autònomic i la creació de l'Agència Catalana de Protecció de Dades. L'important augment d'aquest capítol 1, del 10,8%, ve donat sens dubte per l'increment de plantilla del cos d'advocats del Gabinet Jurídic i per l'augment de remuneracions del personal.

El destacable augment del capítol 4, de «Transferències corrents», 158,67%, és una mostra més del compliment del Govern dins del pacte parlamentari en què es destacava la creació de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, que s'ha dotat amb 1.736.891 euros, i la posta

en marxa de l'Agència Catalana de Certificació, de què ja en aquests moments s'ha constituït el seu Consell Administratiu, així com les beques que atorga l'Institut d'Estudis Autònoms i també els convenis amb diverses universitats.

D'altra banda, la bona gestió i el control de despesa corrent, que és la que es contempla en tot el capítol 2, tan sols s'ha incrementat un 0,83% per al conjunt del Departament; diríem, per tant, que ni tan sols supera l'IPC oficial, que es fixa en el 2%.

El tret diferencial del capítol 6, d'«Inversions pròpies», està en la disminució en la despesa amb referència a l'exercici del 2002, en números rodons diríem d'un 36%. Tota vegada que, normalitzada la situació de nous equipaments, mobles i immobles, com a conseqüència de la posta en marxa d'una nova infraestructura del Departament, estabilitzem la despesa en inversió pròpia, cosa que d'alguna manera ens permet més mobilitat econòmica cap a altres apartats; l'augment, per exemple, del 22,22% al capítol 7, de «Transferències de capital», i el que contempla com a novetat d'aquest exercici, com abans ja els esmentava, és l'aportació per a la creació de l'Agència de Protecció de Dades. L'aportació, també, d'1.803.036 euros al Programa de desenvolupament de la societat de la informació de l'Administració pública. I tot això pel que fa referència al pressupost de la Secretaria General.

Pel que fa a la Direcció General d'Administració Local, important Direcció de què sens dubte pengem tots els ajuntaments de Catalunya, recull, entre altres programes, doncs el d'«Altres transferències a corporacions locals» i «Activitats de suport al món local». Hem de destacar la seva finalitat i objectius d'aquests programes quant al fet que assegurin que tot el món local i comarcal pugui incorporar-se a la nova societat de la informació amb l'aplicació de les noves tecnologies i aconseguir, així, que qualsevol ajuntament del nostre país pugui accedir a una Internet ràpida i segura i pugui aplicar els projectes relacionats amb l'adequació dels processos administratius i per tal, també, d'evitar la fractura digital del nostre país. Donant compliment amb aquest programa a les obligacions de la Generalitat en relació amb la cobertura també de la insuficiència financera del municipi de Badia del Vallès, s'hi ha posat l'import, com no podia ser d'altra manera, de 3.271.325 euros. I, tanmateix, aquests programes també donen suport a les taques dels consells comarcals destinades a finançar la prestació de serveis. Aquest suport es realitza mitjançant la línia de subvencions anomenada «Xarxa 41: suport a l'actuació comarcal», que es finança amb transferències corrents i de capital adreçades als consells.

Aquesta part de programa de cooperació local, impulsada pel Departament, és molt recent; va néixer l'any 2000 i es justifica, especialment, si es tenen en compte les dificultats de finançament dels consells comarcals i les retribucions derivades de les sentències del Tribunal Superior de Justícia a l'actuació dels consells comarcals en el PUOSC. Nogensmenys Xarxa 41 reflecteix també el compromís de la Generalitat amb el desenvolupament de l'organització territorial de Catalunya.

Pel que fa a les seves activitats de suport, no cal dir el paper important de la tasca formativa, organitzant conferències, jornades i postes al dia de les noves disposicions per al conjunt dels ens locals de Catalunya, així com el suport econòmic a les associacions municipalistes, i la cooperació també amb els ens locals en l'atanament i l'agilització de la tasca administrativa mitjançant el sistema SIAL, Sistema d'Informació per a l'Administració Local, i que l'establiment d'aquest sistema ha suposat, sens dubte, un avenç important en la constitució de l'anomenada «societat de la informació». Dins dels programes de transferències a corporacions locals, per la participació en ingressos de la Generalitat i per a la cooperació en obres i serveis són eixos importants també dins del pressupost del Departament. Els capítols 4 i 7 recullen les dades econòmiques..., i que recullen aquestes dades en són una mostra important, de fet, com així ho reflecteixen amb l'increment del 17,82% que es pressuposta per al proper exercici.

Així, doncs, i arran de la modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, s'han incorporat importants novetats. Aquesta nova regulació estableix que les mancomunitats i comunitats de municipis han de participar en el Fons de cooperació local de Catalunya, destinat als municipis, i remetent al desplegament reglamentari la distribució d'aquesta part de Fons. Així mateix es proposa que aquesta distribució sigui extremadament respectuosa amb l'autonomia municipal, per tal que cada ajuntament defineixi quins ens locals li prestin els seus serveis mancomunats.

Finalment, es distribuirà una dotació de Fons de cooperació local entre les cinquanta-quatre entitats municipals descentralitzades, de 250.000 euros, que pallia d'alguna manera la baixa del 46% que es reflecteix en el mateix capítol 4, de «Suport a activitats específiques dels ens locals».

Novetat important també per al proper exercici és dins del Fons de cooperació local de Catalunya, on es crea un nou capítol d'ajuts destinats a petits municipis, de 6.000 euros, en considerar que aquests tenen un sistema de finançament que no ens dota de suficients recursos per prestar tots els serveis a què venim obligats per llei i a aquells que els seus ciutadans, en virtut del desenvolupament econòmic i social, del dia a dia, ens exigeixen; en definitiva, també, per compensar la insuficiència financera provocada entre altres raons per la suspensió de l'IAE.

Pel que fa a la cooperació en obres i serveis, i com saben les senyores i els senyors diputats d'aquesta cambra, un dels objectius primordials és la cooperació econòmica mitjançant el Pla únic d'obres i serveis, i que el Govern, mitjançant Decret, 74/2000, va aprovar el Pla quadriennal 2000-2003, i que incorpora, com a novetats més significatives, la potenciació del paper dels consells comarcals, assignant-los per a aquest any 2003 la quantitat de 25.774.000 euros, així com la regulació més favorable als ajuntaments beneficiaris pel que fa als romanents generats en el procés de contractació.

Un altre objectiu, també, d'aquest programa, és atendre les sol·licituds d'ajuts extraordinaris destinats a finançar la prestació de serveis i la dotació d'infraestructures o

d'equipaments dels ens locals. Així mateix, i davant fets catastròfics imprevisibles, també es preveuen ajuts que s'instrumentalitzen mitjançant crèdits i que, des de l'òptica dels ajuntaments, actuen com a veritables subvencions a fons perdut, ja que totes les despeses que comporten aquestes operacions d'endeutament les assumeix el Departament en la seva Direcció General. En definitiva, la dotació per a aquesta anualitat del Puois serà de 46.267.811 euros.

I, pel que fa a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, ha iniciat enguany una nova línia formativa, s'ha iniciat, adreçada a la totalitat dels treballadors públics de les administracions catalanes, Generalitat i món local, que té com a tret diferenciador l'ús de les noves tecnologies de la informació; dins d'aquesta línia, s'ha dissenyat un programa de formació com a requisit previ a la formació de l'Administració Oberta de Catalunya per a garantir-ne uns coneixements bàsics; s'ha posat, a més, en funcionament una aula virtual de formació, de formació a distància, adreçada a la Generalitat i a l'Administració local, amb noves edicions de cursos de procediment administratiu i de curs bàsic de prevenció de riscos laborals; s'ha iniciat, també, el Programa *e-learning*, destinat a la formació del funcionari, adreçat 50% a funcionaris de l'Administració pública i 50% a funcionaris del món local, i s'han cobert totes les places, especialment pel que fa a la formació de les noves tecnologies, i amb temes específics, també, de dret administratiu; també, a partir del 2003, s'ampliarà aquesta formació telemàtica amb cursos d'anglès i català.

I, ja per acabar, senyor president, deixar constància de l'esforç fet pel Departament de Governació i Relacions Institucionals, així com dels organismes que en depenen, en la gestió de la seva despesa pròpia i la cura en l'equilibri de les transferències que cobreixen les seves responsabilitats. I, sí, sí que creix globalment, i en números rodons, 15 milions d'euros, dels quals 11 van destinats exclusivament al món local. Això representa gairebé el 75% del pressupost destinat als nostres ajuntaments. És cert, senyor Siurana.

Bé, i el que sí que els puc ben bé garantir, senyors i senyores diputats, és que això serà motiu de satisfacció, si més no, per a la resta de companys alcaldes, almenys pel que fa als municipis petits del món rural de Catalunya, i hi manifesto, com no, la meva pròpia satisfacció.

Per tot l'exposat, crec, doncs, que hauríem de considerar les seves esmenes i donar suport al pressupost que ha presentat el nostre Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Passarem ara a cridar a votació.

(Pausa.) (Veus de fons.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin ja en disposició de votar.

(Pausa.)

Començarem, primer, posant a votació les esmenes presentades al Departament de Presidència i sotmetrem

a votació en un sol bloc les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, si no hi ha cap petició de votació separada, que no n'hi ha cap.

I, per tant, comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, i també en un sol bloc, les d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Comencem ara les votacions del Departament de Justícia i Interior.

(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)

Sí, senyor diputat? Sí, digui.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, per part del nostre Grup no hi hauria cap inconvenient, i tampoc no hi era abans, però ho diem ara, a votar conjuntament les esmenes a la totalitat dels tres grups que les presenten, no una a una, sinó totes alhora, si calgués, si és que els altres grups hi estan d'acord.

El president

Molt bé. Sembla que sí, que hi ha acord. Per tant, presentem, del Departament de Justícia i Interior, totes les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana i Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, també, les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana i Socialistes - Ciutadans pel Canvi al Departament d'Economia i Finances.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I, a continuació, les esmenes al Departament de Governació i Relacions Institucionals dels grups d'Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Republicana i Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a les tres d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta segona i el secretari quart. La Mesa és assistida per les lletrades Sra. Andreu i Fornós i Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Cultura, Sanitat i Seguretat Social i Política Territorial i Obres Públiques.

(La vicepresidenta segona dirigeix el debat en absència del president.)

La vicepresidenta segona

S'obre la sessió.

Iniciem pel Departament d'Ensenyament. Per defensar les esmenes té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat... A veure, ho tinc canviat, senyor Ribó. *(Veus de fons.)* Que ho farà tot vostè, senyor Ribó? *(Veus de fons.)*

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Que consti en acta que jo pujo a la tribuna en aquest cas per raons de força major, donat que el nostre portaveu, Joan Boada, ahir va ser intervingut a l'Hospital Trueta de Girona, i que li desitjo, tal com han dit la gran majoria de diputades i diputats que ho saben, tots ells, vaja, que aviat el tornem a tenir aquí entre nosaltres, no?

I, a més, avui sí que puc fer el que deia ahir el Josep Maria Vallès, que quasi quasi podria esmentar un per un tots els presents a l'hemicicle en aquest moment *(riallies)*, perquè crec que estic batent un rècord històric d'assistència, no crec que arribi als límits que jo he contemplat al Senat dels Estats Units, que hi havia un sol senador parlant perquè quedés gravat al *Diari de Sessions*, i sí que dic molt «carinyosament» moltes gràcies a la consellera per ser present, perquè encara té més mèrit, per les hores i per la raresa que acostuma a ser que això es doni per part del Govern, no?

Nosaltres creiem que aquests pressupostos havien de fer una aposta més ferma per l'ensenyament. Tots els polítics ens omplim la boca, en el tema de l'educació, ja des de l'època dels, diguem-ne, de pensament més liberal, fins i tot anarquista, de posar l'accent a dir que si hi hagués una altra política educativa, canviaria la societat. Recordin el Tony Blair quan va fer l'aposta d'educació, educació i educació i va ajuntar, fins i tot, formalment el Departament de Treball amb el d'Educació, però nosaltres creiem que, més enllà de les paraules, és sobre els fets on es demostra quins partits, quines opcions polítiques, de debò aposten per l'educació.

Quan es va produir el canvi de govern darrer es va dir que hi havia una aposta ferma per l'impuls econòmic i per les persones, però, dissortadament, es va desmantellar una àrea que presidia la consellera Carme-Laura Gil. Hi havien tres àrees de departaments i una de les tres, sempre rep el graó més feble, es va desmantellar, es van enviar cap a una de les àrees Ensenyament i Cultura i cap a una altra àrea Universitats i Recerca, i nosaltres ho lamentem, perquè, malgrat totes les previ-

sions que es puguin donar d'una aposta decidida per l'impuls, en aquest punt hi ha un toc d'alerta.

El sistema educatiu arrossega un conjunt de problemes. Res més lluny de la meua intenció dir que tots i en tota la seva dimensió són imputables al Govern, però és evident que tenim un problema de redimensionament en definició, en concepte, i també en volum, de l'escola pública; tenim una discussió pendent sobre l'escola concertada; tenim una necessitat d'anar més enllà en l'escola bressol; en general, hauríem de maldar per millorar la qualitat de l'ensenyament; tenim un índex molt greu de fracàs escolar, sé que això sempre és relatiu, perquè algú pot argumentar que en altres ciutats són superiors, el que tenim a nosaltres ja ens amoïna, i, sobretot, tenim un camp encara molt verge per impulsar, que és el que podríem dir les escoles de les zones difícils, perquè el nostre país serà país de receptivitat, d'immigració, i, forçosament, s'agreuaran les condicions socials en una sèrie de territoris on l'escola no és, ni molt menys, el bàlsam que solucioni els problemes, però hauria de donar respostes molt fermes, i vull citar, en favor de la majoria governant, que, per exemple, l'Ajuntament de Vic, dirigit per un equip de Convergència i Unió, amb un alcalde d'Unió Democràtica, ha estat un dels pioners que ha intentat tractar de forma diferenciada les zones difícils i no caure en el parany que es concentressin les problemàtiques en alguns sectors escolars. Això no passa, per desgràcia, a tot el sistema escolar.

Fet aquest preàmbul, i sense cap afany de literatura, entrariem, en concret, en les dades. El conjunt del sistema educatiu de Catalunya té en aquests pressupostos una partida que, sent important, sumant ensenyament, universitats i persones adultes, és encara molt lluny del que faria falta per fer front als problemes. És important, perquè reuneixen el 22,4% del total del pressupost, però ja volem subratllar que això és, aquest pressupost, sis dècimes menys que el de l'any 2002. L'increment d'aquest conjunt de despesa i sistema educatiu –ho torno a dir, ensenyament, universitats i persones adultes– en el seu conjunt és un 6,9 per dessota de l'increment que té tot el pressupost, que és un 8,4. Per tant, matemàticament perd pes, el sistema educatiu, en la xifra global.

És el quart any consecutiu que l'increment de tot aquest sistema educatiu en el pressupost està per sota del conjunt del pressupost previst per la Generalitat. Això creiem que, sense cap afany que se'ns agafi com a crítica fàcil, deixa molt relativitzada qualsevol afirmació del Govern que es tingui el sistema educatiu com a prioritat de govern. I els diré encara una xifra molt més colpidora per a tots, per a vostès i, en general, l'Estat espanyol: la relació amb el producte interior brut de tota la despesa directa i sistema educatiu a Catalunya avui és del 2,4%, i a la Unió Europea està molt per damunt d'aquest percentatge, i si volem aconseguir el diferencial a la Unió Europea, en tants camps que el tenim, aquest n'és un de molt important, haurien de fer una aposta per anar-hi aproximant les xifres.

Lamento molt que això no sigui així, ni enguany, ni fa dos anys, ni fa quatre anys, o sigui, no hi ha una voluntat de complir, amb polítiques i amb apostes pressupos-

tàries, aquest diferencial en la Unió Europea. És un pressupost insuficient, em sembla que les xifres no poden ser desmentides. Ja sé que em diran, com el senyor Homs: «És clar, però és una xifra molt important, encara que estigui per sota.» Ja li vam contestar que hi han altres partides d'altres conselleries no tan importants que també estan per sota, com és Cultura, i té molt a veure amb això, però està per sota, i, per tant, és una prova que, si més no, en termes relatius, vostès no es creuen tot allò que es diu sobre l'aposta pel sistema educatiu.

És manifestament insuficient segons la majoria dels sectors socials afectats aquí i ara. Aquest pressupost ha estat precedit fa molt poques setmanes per mobilitzacions molt importants dels sectors socials implicats, de tots els colors polítics, no m'atreveria a dir mai que tots els que s'han manifestat són tots dels grups de l'oposició, entre ells hi ha gent que segur que vota el Partit Popular o a Convergència i Unió, i que tenen –i que tenen– la preocupació, com nosaltres, que cal fer més esforç pel sistema educatiu, vol dir això, que comparteix amb nosaltres la preocupació que cal un esforç major en el sistema educatiu. Si no, no farien un exercici democràtic tan important com és sortir al carrer a mobilitzar-se en favor de determinats objectius.

S'ha mobilitzat el professorat per les seves condicions laborals i retributives, després en parlarem, i es podria dir: «Corporativisme.» Bé, no ho tractem així, millorar les condicions de treball no vol dir només corporativisme. S'ha mobilitzat la comunitat educativa en general reclamant més inversions i més atenció als problemes educatius. S'ha mobilitzat el sector universitari, no solament davant de la LOU, sinó també davant de la Llei universitària catalana, i és lògic, perquè, ho torno a dir, els números canten i caldria un major esforç.

Miri, el capítol 1 creix un deu i escaig per cent, 10,66%. Espectacular. És clar, és l'acord sindical, i aquí els felicito, perquè han tingut la disponibilitat d'acord que encara no ha tingut la resta de Govern i que estem pendents del que parlàvem aquest matí, que si el 21 de gener els sindicats arribaran a tancar un acord amb el Govern.

Però si anem als altres capítols, per exemple el de despeses corrents, està molt per dessota del creixement del Departament i del pressupost en general. O sigui, per atendre el dia a dia dels centres, que abans apujaven aquesta partida, enguany baixem, i això és preocupant.

En el capítol 6 no hem trobat pràcticament res sobre fons per a informàtica, i aquesta seria una aposta molt important. És una dada, si algú vol, anecdòtica, però de qualitat. Els ho diré encara de forma més directa: si traïem l'augment del capítol 1, el Departament d'Ensenyament puja un 2%. O sigui, molt per dessota de la inflació prevista, i hauria de dir que té un decreixement d'un 2%, perquè està previst un 4% d'inflació, si traïem el capítol 1, i això és, per mi, absolutament ja justificant que tinguéssim damunt de la taula una esmena a la totalitat, i, segurament, com comentava la consellera abans de començar la sessió, un debat no pas comprimit, i amb una assistència tan il·lustre com hi ha ara, però molt més de temps per analitzar totes aquestes partides.

Jo acabaria fixant-me en dues qüestions que també ens amoïnen de forma suficient, independentment dels debats que tindrem en comissió sobre les esmenes, que són els concerts i que són les corporacions locals, i els posem en paral·lel perquè uns tenen un gruix molt important de transparència i els altres van perdent pes. Perden pes en el pressupost les administracions locals; perden pes les escoles de música i dansa, posem pel cas; perden pes els centres secundaris que estan ubicats als centres de primària. Si perden pes una sèrie de partides molt importants des del punt de vista qualitatiu constantment, qualsevol dirigent polític, com puc explicar jo per experiència personal, sap com els seus alcaldes se li queixen perquè una sèrie de centres d'ensenyament especials o monogràfics troben una Generalitat massa girada d'esquena, sigui per raons pressupostàries, per raons de prioritat, però durant molts anys massa girada d'esquena.

Però en aquest pressupost, independentment de la casuística de cadascú, de cada territori, les corporacions locals perden pes. O sigui, als que són el primer graó de la democràcia, on més directament es pot abordar la problemàtica de la gent, vostès els redueixen la seva participació pressupostària.

És clar, les transferències als centres privats, en canvi, tenen un pes molt i molt important. No voldria ressuscitar la polèmica que al seu dia vam tenir amb la conselleria sobre els centres d'alt nivell social, o sigui, de les classes més poderoses de totes. Jo, senyora Laura Gil, escolti, nosaltres considerem una vergonya que vostès subvencionin centres d'elit, discriminatoris en la matrícula, no complidors dels principis de normalització lingüística i màquines de reproducció d'un trencament social. Ho trobo..., i a més, no segur, seguríssim, molts d'ells de l'obra, eh?, del Santo José María, o com se digui. Bé, ho trobo vergonyós, per qualsevol dels angles que acabo de citar. A mi, fins i tot, em pot tocar més el sentiment, l'angle, de la temàtica lingüística, però, evidentment, començaria per discriminació en la matrícula, pel que serveix per perpetuar o intentar perpetuar una diversitat social, etcètera.

És clar, el més paradoxal de la història és que els professionals dels centres privats concertats estan molt per dessota en el seu nivell retributiu dels del sistema públic. O sigui, per més inri, la puja de transferència d'aquests centres no aprofita a la millora de la qualitat, dedicació, estímul i responsabilitat dels que han d'ensenyar, i la pregunta és: a qui aprofita? Per què mantenim aquest pes de transferències si resulta que el greuge comparatiu del col·lectiu de treballadors i treballadores, professionals de l'ensenyament, que són els primers responsables d'aquesta tasca no se'n beneficia? Llavors, per què? Quines torres poden caure..., o quins efectes pot tenir sobre l'estabilitat de la coalició governant que de debò es revisi aquest disbarat?

I, fins i tot, permetin-me que acabi amb una al·lusió al tarannà personal de la mateixa consellera. Vostè –li ho diré en termes..., que no sé si em cridarà l'atenció la Presidència–..., el seu estómac se li revolta, quan veu això. I una falsa concepció de responsabilitat col·lectiva en l'òrgan aquest col·legial que va servir ahir per fer aquell joc de mans que un no eren dos, sinó que era un

—que és de les coses més maques que he vist en aquesta cambra, eh?—, la seva falsa responsabilitat col·legial li fa empassar el que té a l'estómac. I li he de dir que li desitjo molt bona salut, però aquestes coses, tard o d'hora, acaben sortint.

Moltes gràcies, president.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat al Departament d'Ensenyament, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyora presidenta. Al senyor Ribó li diria que, com a filòleg, ahir vaig tenir moltes ganes de fer una anàlisi gramatical, perquè haurien estat molt interessants, les anàlisis gramaticals dels determinats i els indeterminats. Bé, però, com que ja porto uns quants anys en el món de la política, ja sé que la filologia és una ciència i la política no i que, per tant, no val la pena fer anàlisis gramaticals dels textos reglamentaris, que per a això no serveixen.

Ahir també va passar, senyora consellera, senyora presidenta, senyores i senyors diputats..., ahir també, la primera resposta del conseller Homs a la intervenció del nostre portaveu del Grup Parlamentari, Josep Huguet, va ser una resposta molt del tarannà del conseller Homs; és a dir, diguem-ne, bèl·lica i bel·licosa. Va suscitar-se una petita polèmica que no va passar d'aquí, però jo la voldria aprofitar per refer-la.

Era sobre la comparació de la inversió en ensenyament amb producte interior brut. Les nostres dades, que en ensenyament són molt complicades..., li ho reconec, eh?, són molt complicades perquè de vegades les competències en ensenyament, les inversions en ensenyament, l'equilibri d'escola pública - privada, d'escola concertada, és, arreu d'Europa, tot molt diferent, i, per tant, diguem-ne, és difícil de comparar. Però les nostres dades diuen que a Catalunya s'inverteix, des de la Generalitat, un 3,38% del producte interior brut en ensenyament —i aquí sumem universitats, ensenyament..., tot això— i que la mitjana dels estats de la Unió Europea és un 6,19, o sigui que, per tant, diríem, que estarem a la meitat.

Primer, li accepto —perquè ja li ho he dit d'entrada, ja els ho he dit d'entrada— que és molt difícil de comparar, eh? Les inversions en ensenyament i sanitat són molt difícils de comparar, perquè els models educatius i sanitaris són, arreu d'Europa, molt diferents, molt distants i molt diversos. Ara, clar, la meitat és la meitat. El conseller Homs, entre catàstrofe i catàstrofe —perquè, diguem-ne, deia la paraula «catàstrofe» i una altra paraula, i tornava a dir «catàstrofe» i deia una altra paraula—, entre catàstrofe i catàstrofe ens va dir la diferència en la inversió municipal. Això no; som tots conscients que la diferència no és la inversió municipal, perquè seria, per un cantó, dramàtic que qui no té altra competència educativa que la del manteniment i sosteniment dels centres d'ensenyament primari, infantil i primari, infantil a la seva segona etapa i primari, invertís tant

com qui té les competències de tot l'ensenyament reglat. Seria, diguem-ne, insultant per a qui té les competències de l'ensenyament reglat. Diguem-ne, el món municipal inverteix en educació, evidentment, però hi inverteix molt menys.

Aquí hi ha —és cert— una tradicional poca inversió respecte al producte interior brut de les administracions en ensenyament; és tradicional, eh? Quan nosaltres diem que Catalunya és un país de peatge, no parlem només d'autopistes: diem que hi ha una tradició, que el país, per tradició, ha confiat en la iniciativa privada en aspectes que el servei públic no li oferia. Per què Catalunya té més xarxa privada d'hospitals que la resta de l'Estat? Per què Catalunya té més xarxa privada d'escoles que la resta de l'Estat? Aquí hi ha una tradició que no ve dels anys del pujolisme, que ve d'abans —que ve d'abans. És a dir, hi ha una autodefensa civil de crear estructures privades, perquè les públiques no funcionaven i no hi eren.

Jo recordo perfectament quan a Tarragona hi havia un únic institut. Una ciutat com Tarragona que, a finals dels setanta, tingués un únic institut és la demostració, com arreu del país succeïa, que els serveis públics no eren suficientment..., no només eficients, sinó que no donaven la suficient oferta. Solució civil? Doncs, allò que se'n diu vulgarment «buscar-se la vida». Per tant, aquí té a veure, per exemple, aquesta diferència d'inversió en producte interior brut.

El que passa és que, diguem-ne, l'evolució social, l'actual realitat demanaria un major esforç en producte interior brut, un major esforç pressupostari en ensenyament. L'augment d'enguany del Departament d'Ensenyament és un 6,6%, per sota del 8,4% de l'augment general dels pressupostos i que si, diguem-ne, traiem l'augment de l'índex de vida, doncs, és un augment que restaria a gairebé la meitat, si fem cas de com acabarem l'any amb l'augment de l'índex de vida.

A veure, és una inversió no suficientment forta. Si continuem amb la tònica del conseller Homs, ara la pregunta que m'hauria de fer el diputat de Convergència i Unió és dir: «Bé, doncs, d'on treuen els diners? D'on traurien els diners per posar-los a Ensenyament?» Escolti, això té dos respostes. Primera: quan governem els ho explicarem; no farem, des de l'oposició, la feina d'explicar-los a vostès com s'ha de fer. Això és una. I l'altra..., evidentment, hi ha un tema en què nosaltres no ens cansarem d'insistir, que és un tema que ahir vam trobar a faltar amb la seva claredat en el discurs del conseller Homs: estem mal finançats —estem mal finançats. Que ara estem una mica millor que temps enrere? Sí, però estem mal finançats.

Dades de fa un parell d'anys —perquè les de l'any passat, definitives, no les tinc—, despeses... —i ara faré allò, vull dir, aniré al cantó més bo, però, clar, a l'hora de comparar, per què no anem a comparar el cantó més bo?—, despeses de Navarra en matèria d'ensenyament: 116.000 pessetes per habitant; despeses de Catalunya: 70.000; diferència: 66,6%. Diu: «És clar, és que Navarra està molt ben finançada.» Sí, sí. Que «a Navarra governa el Partit Popular amb la coalició d'UPN?» Doncs, també. Però, clar, és que jo, que vaig votar en contra de

la Constitució però que sóc una persona que, quan hi ha un marc jurídic que em reglamenta, li faig cas, me lleigeixo la Constitució i resulta que diu que sembla que tots som iguals. Devem ser iguals per a tot, per al bo i per al dolent, i per al sistema de finançament segurament també. I que la diferència de finançament sigui un 66,6% en matèria educativa és molt gran. És molt gran, és excessivament gran. És insolidària, és insultantment insolidària. És separatista –és separatista. És a dir, ens estan separant, ens estan marginant. És gairebé xenòfoba –és gairebé xenòfoba. És així. Un 66,6%, és que és gravíssim. Què faria vostè, senyora consellera, amb 116.000 pessetes per habitant en matèria educativa? Què faria?

En aquest context, quan parlem, per exemple, del que inverteix el Departament en l'escola concertada, aquests 705, 700, 714 –depèn de què hi sumem, què no hi sumem–, aquests al voltant de 700 milions d'euros, dels 2.900 del Departament, clar, quan ens queixem d'això, segurament estem parlant també del pes relatiu. Perquè 700 de 2.900 no seria el mateix que 700 de 3.500; no estaríem parlant del mateix.

Nosaltres –ho he dit més d'una vegada– acceptem el marc jurídic, acceptem l'existència de l'escola concertada, i hi ha escola concertada que ha d'existir; no estem contra l'existència de l'escola concertada. És a dir, per nosaltres, defensors del servei públic, l'escola de titularitat de la Generalitat és la nostra escola. Vostè ho ha dit també, que és la seva i que és la de la Generalitat; no pot ser d'altra manera. Ara, aquí hi ha un tema de pes relatiu: que una de cada quatre pessetes del pressupost català del Departament d'Ensenyament, gairebé una de cada quatre, vagi a parar al finançament d'escola que no és titularitat de la Generalitat, nosaltres creiem que és desequilibrant –que és desequilibrant. Hi insisteixo, segurament que no discutiríem aquests 705 milions; el que discutiríem és el global del Departament i el que signifiquen en el global del Departament.

Si anem, genèricament, mirant les grans partides municipals, hi ha aspectes clau de la política del Departament que es veuen reflectits en aquestes partides; per exemple, el tema del 0,3. Jo li puc dir dues coses: primera, el 0,3 és molt important, és una demanda social efectiva, i el 0,3 és, dintre el context de l'ensenyament a Catalunya, una part molt petita. Les dues coses, li accepto les dues. És a dir, n'hi poso primer una de certa, que és: el 0,3 és molt important; l'altra: dins el context educatiu de Catalunya, és una part.

Però, clar, per exemple, pel que fa a les partides de llars d'infants municipals i les partides del Pla de foment de llars d'infants, no hi ha cap variació respecte a l'any passat –no hi ha cap variació respecte a l'any passat. Això què ens fa pensar? Que la iniciativa legislativa popular serà derivada no cap a la intenció de la iniciativa legislativa popular, sinó cap a la intenció de mantenir el mateix tipus de política que està fent el Govern ara? Perquè jo sospito que, si totes les entitats que van subscriure o van donar suport o van impulsar la iniciativa legislativa popular i tots els signants creguessin que el que fa el Govern ara està ben fet, ja no l'haurien feta. Si fan una iniciativa legislativa popular deu ser

perquè volen variar l'impuls que fa el Govern. En canvi, pressupostàriament, no es preveu això.

Els centres docents municipals; aquí, una cosa positiva i un dubte. Els centres docents municipals sempre ens han preocupat, i des de fa anys hem anat fent iniciatives sobre el tema. Aquesta era una partida congelada el 2001-2002. Ara és una partida que ha augmentat considerablement, enguany; d'acord. Fins i tot, en l'articulat de la Llei s'introdueixen els convenis –que en articulats de la Llei anteriors no hi eren– amb ajuntaments pel que fa al sosteniment d'aquests centres públics.

Em sembla que, els centres docents municipals, fins ara no els hem solucionat bé. Això forma part un altre cop del mateix que deia abans; és a dir, són ajuntaments que, en adonar-se que l'Administració educativa competent –i alguns d'aquests centres són molt anteriors– no oferien el servei que havia d'oferir, es van llançar i van dir: «L'oferirem nosaltres», són centres públics, per nosaltres. Centres públics que haurien de tenir, si més no, el mateix tractament de finançament que l'escola concertada, si més no. I, com que són públics, n'haurien de tenir més. També haurien de tenir, alguns d'ells..., tots, doncs, la consideració de centre públic i, per tant, la consideració de l'impuls i el control de centre públic, perquè no són un centre privat, tot i que no siguin centre del Departament.

Jo crec que n'hauríem de parlar –n'hauríem de parlar. Trobem positiu l'augment, trobem positiva l'aparició dels convenis en l'articulat, però n'hauríem de parlar, de què en fem, dels centres. Per nosaltres, formen part de la xarxa pública, són xarxa pública, són centres públics. La titularitat no és del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, però són centres públics i haurien d'acabar tenint un tractament idèntic, per drets i per deures, per sosteniment de fons i per funcionament, que els centres públics.

Un altre tema: les inversions en centres docents públics –i estic acabant, perquè el temps se m'esgota. Tornem a dir...

La vicepresidenta segona

Va de pressa, el temps, il·lustre diputat. S'està acabant.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyora presidenta. El temps fuig inexorablement; en alguns moments, per sort, perquè, si no, podríem arribar a parlar molt més del mateix.

Aquí, amb el joc que el Departament d'Ensenyament no n'és responsable, de les inversions del Departament, les inversions de GISA, el que dóna el Departament a GISA, el que GISA fa a l'ensenyament, li tornem a dir el que hem dit cada any: aquí ens podem perdre entre tots, és a dir, sabent què s'ha fet, què no s'ha fet, què es deu, què es deixa de deure. Aquí no estaria malament que els pressupostos un any incloguessin un annex que expliqués tot el que s'ha invertit, tot Ensenyament, el què falta per pagar, el que farà GISA, el que fa el Departament, què s'ha fet? Nosaltres reconeixem que s'ha fet una gran obra inversora, el que hem de saber és quina s'ha fet, perquè en els annexos no surt tota l'obra que es fa, perquè la de GISA directament no surt, és a

dir, què s'ha fet, com s'ha finançat, què manca per finançar del que s'ha fet, què manca per finançar del que encara no s'ha fet.

Aquesta és una esmena a l'articulat que presentem any rere any, és una proposició de llei que també hem presentat perquè creiem, primer, que garantiria la funció de control del Parlament; i, segon, a més a més, fins i tot garantiria també la funció de coneixement de la ciutadania. És a dir, què és tot el que s'ha fet, com s'ha finançat, què manca per finançar, aquest que manca per finançar com s'anirà pagant? I això estaria força bé que ho sabéssim.

I, finalment, sobre la Direcció General de Formació Professional, continuem pensant el de cada any, que és que estructuralment té un encaix diferent, que això pot portar problemes. El Pla general de formació professional fa que augmenti aquesta Direcció General, en tot cas, continuem dient que és pressupostàriament una incoherència la Direcció General de Formació Professional perquè, amb una estructura orgànica....

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, il·lustre diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Acabo senyora presidenta, amb una estructura orgànica que es presenta globalment d'una manera, tenim una direcció general que trenca aquesta estructura orgànica i, per tant, que també trenca un plantejament pressupostari.

Gràcies, senyora presidenta, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig per a la defensa, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora consellera, senyores i senyors diputats. Per què la defensa d'aquesta esmena? Perquè, evidentment, ens sembla que aquest pressupost no compleix les prioritats que el nostre Grup desitjaria, però que tampoc compleix les que, des del Govern de Convergència i Unió, i en el Programa 2000-2004 es va comprometre a tirar endavant la consellera.

Aquest no és l'increment que l'educació de Catalunya necessita per afrontar el futur i, molt menys, si és –com ens deia ahir el conseller Homs– un pressupost no només del 2003, sinó que dóna aquesta perspectiva que deia de futur. Doncs, escolti'm, un increment que està per sota del global del pressupost, o que, com molt bé va dir el diputat senyor Carnicer, amb euros/habitants, comparativament, Catalunya és la que està per sota de les comunitats autònomes comptant educació i universitat. Catalunya estem a 533, i es pot posar el cas de Navarra o el del País Basc i dir: «Oh!, és que hi ha un finançament que no és el mateix que a Catalunya», però és que resulta que també estem per sota d'Andalusia, que està a 593; d'Extremadura, que està a 660; de la

Rioja; de Canàries; de Galícia. Estem per sota. Per tant, Catalunya destina menys per a educació que les altres comunitats autònomes.

Malauradament, vam iniciar aquest procés de competències en ensenyament, sent capdavanters en l'educació a la resta de l'Estat, i hem perdut la posició, hem perdut la posició, i a nosaltres ens dol.

En aquest mateix nivell pressupostari és escàs i ridícul l'increment que hi ha per a inversió, quan vam constatar molt en concret –no gaire lluny, dijous de la setmana passada– que hi ha un gran dèficit d'equipaments. És que deixaran o tenim en aquest moment l'ensenyament de Catalunya amb dèficit i unes ràtios més elevades que les que la Llei avui permet, en gairebé tots els municipis amb més població de Catalunya, i això és per la seva tossuderia a no planificar ni treballar coordinadament amb els ajuntaments. La no-planificació ens comporta, en aquest moment, després de vint-i-tres anys de Govern a Catalunya, que falten encara molts equipaments, malgrat que es pugui dir que cada setmana es construeix una escola.

Doncs, miri, n'haurien d'haver construït dues, perquè en aquest moment tenim un dèficit d'equipaments important, o no es pot dir amb gran pompa: «Hem eliminat els barracots a sis escoles», perquè no diuen, al costat, quantes n'han creat, perquè si n'hi havien trenta-quatre menys sis, però se n'han creat dotze, en aquest moment encara estem per sobre de les que hi havia a l'inici d'aquesta legislatura. N'hi ha quaranta. I per què desapareix, per exemple, la partida de «Pla regular de manteniment de centres d'ensenyament secundari»? És que es considera per part del Govern que els centres d'ensenyament secundari estan impecables? Doncs, els convido que els trepitgin més sovint i puguin veure, realment, en la situació en què estan i quines filigranes fan els directors per poder mantenir, amb una certa dignitat, molts instituts.

Un altre dels objectius, que també ahir se'n va parlar, continuïtat del compromís d'incrementar les llars d'infants, deu ser les sis mil places per any. Doncs, aquest compromís, els números no ho corroboren que sigui tal compromís, perquè, per una banda, hi ha la partida que està amb els mateixos recursos de «Pla de foment de llars d'infants», però que no esgoten aquesta partida, i jo crec que incompleixen, per una part, el que diu la Llei: «que la competència és de la comunitat autònoma i hi col·laboraran els ajuntaments». I, per l'altra, pel que he pogut llegir en els objectius del Departament que acompanyen aquest pressupost, quan diu: «promoure amb la col·laboració dels ajuntaments». Canviï-ho, si us plau, perquè els números no donen que això sigui així, digui: «els ajuntaments, amb la petita col·laboració de la Generalitat», i llavors seran bastant més fidedignes al que és la realitat.

Però anem a l'apartat dels convenis per al funcionament, per a la gestió de les corporacions locals en el tema d'educació infantil, de llars d'infants. És una de les úniques que creix dintre dels convenis amb els ajuntaments, que ja és trist, però té un increment tan petit com 219.940 euros. Si això és per crear sis mil places, vol dir que no van més enllà de donar 36 euros plaça/any. Evidentment, per això no s'hi posaran, perquè se-

ria molt ridícul! Demostració, aquí no hi ha la creació de les sis mil places. Si em diuen: «no, home, no!, no totes han de ser municipals». Bé, mirem-nos la partida de «subvenció de llars d'infants privada», per a centres privats. Bé, em dona que, com a màxim, aniríem a 53 euros plaça/any, 8.855 pessetes. Tampoc ho faran així. Doncs, no sé com pensen crear les sis mil noves places, i tampoc puc entendre com, amb aquests pressupostos, podran fer compliment al que varen votar respecte a l'impuls de les llars d'infants públiques de la iniciativa legislativa popular. No ho puc entendre.

Un altre apartat, la formació professional; objectiu que a l'inici d'aquest curs es va fer amb gran propaganda del Pla general de la formació professional i que el nostre Grup pensem que va arribar amb deu anys de retard i que, malauradament, no ha nascut amb un pa sota el braç, sinó que l'increment d'aquesta Direcció General és de mig milió d'euros. Així no sé com ens podem posar a recuperar els deu anys de retard que portem en tota la planificació de la formació professional.

I en aquesta mateixa Direcció General hi ha una partida que és la de formació, que perd poder adquisitiu. Formació, doncs, miri, durant aquests quatre anys, un apartat tan important per a la innovació educativa i per tirar endavant la qualitat del treball professional, ha perdut molts i molts recursos. Ens sembla que aquest no és el pressupost ni les línies que necessita l'ensenyament públic d'aquest país. I no el podem deixar, l'ensenyament públic, únicament i exclusivament a la bona voluntat dels bons professionals que a Catalunya en tenim, per sort, molts, però, deixar únicament i exclusivament aquest tema és i ens pot situar en dificultats.

És cert que ahir el conseller Mas deia que havien pogut posar un aspecte que estava pendent, com és l'increment de la millor retribució dels professionals de l'ensenyament. Ell va dir que era un deute. Oh, i tant que era un deute! El que no va recordar és que per poder tancar l'acord sindical retributiu va ser necessària una vaga de professorat i una gran mobilització, també una part del treball del nostre Grup aquí, a la cambra, perquè els docents de Catalunya eren els més mal pagats de totes les comunitats autònomes. No és que haguem recuperat molt, però no estem en la pitjor situació en aquest moment.

Ara, aquest, que era un aspecte, un creixement en aquesta partida, hem vist també que hi ha tres mil funcionaris més en la plantilla, tres mil funcionaris més. Esperem que siguin realment per desdoblar grups, aquests grups que tenim sobresaturats, vint-i-vuit, i no tenir de veure que es difumina el tema d'aquests professionals. Ens agradaria saber com es pensa fer aquest repartiment d'aquest increment de tres mil funcionaris, perquè no ens agradaria veure que, novament, la pública es queda a vint-i-vuit, i que aquest sigui un equilibri perquè, realment, també la concertada pugui estar a vint-i-vuit, i això va en detriment de la qualitat educativa de Catalunya.

Podem repassar també, molt ràpidament, altres temes. Per exemple, el conseller Mas també deia que un objectiu constant des de fa molts anys és l'ensenyament d'idiomes estrangers. Però, nosaltres, en cap cas hem vist com s'ha concretat, ni com s'ha prioritzat, ni com

s'hi han donat els recursos, perquè ens sembla que no hi ha gairebé un aspecte tan abandonat o indiferent per part de l'Administració com les escoles oficials d'idiomes públiques. Tenim el mateix nombre d'escoles oficials d'idiomes que algunes comunitats autònomes uniprovincials. Ens preguntem si no serà que esperaven, com en tantes altres ocasions, que s'estructurés la xarxa privada Opening, Brighton, i que ara, malauradament, els fan aigües.

Quan es pensa exercir la responsabilitat de Govern i planificar, prioritzar i posar els recursos, i no haver deixat amb unes acreditacions alguns professionals que, alguns d'ells no volien aquesta acreditació i ara es troben havent de fer idiomes estrangers.

I dos aspectes, també, concrets que hem vist en les partides noves per a aquest any. Una d'elles, la Secretaria General, en què hi ha 200.000 euros per al Consorci de Barcelona. Ens congratulem que ja es comenci a pensar a avançar en el Consorci de Barcelona, però vostès creuen que amb 200.000 euros podem fer alguna cosa important? L'altre dia sortia com la regidora de Barcelona marcava els dèficits d'equipaments que té també, malauradament, la ciutat de Barcelona, que, per tant, se sumen als que hem parlat moltes vegades de Catalunya. Bé, 200.000 euros, jo no crec ni que donin per a les fotocòpies que es necessiten per a aquest Consorci. No deu ser una partida per després traspasar, per poder fer propaganda?, o són únicament els tríptics per poder dir que hem fet alguna qüestió respecte al Consorci de Barcelona? Ens sembla preocupant.

Igualment com l'altra partida de 300.000 euros del «Pla pilot per a l'atenció d'alumnes fora de l'hora escolar». Vostè es creu que amb 300.000 euros farem algun pla pilot? Veig que en aquesta ocasió no ho ha posat en els ajuntaments, per tant, no seran els ajuntaments els que subsidiàriament hauran de fer-ho tot; està en l'article 48, a «Famílies i institucions sense finalitat de lucre». Espero que en puguem parlar abans, de com i de quina manera s'ha d'avançar en aquesta línia i de com i de quina manera hi haurà aquests petits recursos per poder avançar en un pla pilot per a Catalunya. Ens sembla *totalment escàs*.

Realment, aquests objectius per complir en aquests moments ens semblen totalment insuficients. Catalunya necessita una priorització de l'educació que comenci per posar-hi els recursos, en el pressupost; que continuï per una planificació adequada i per un treball conjunt i «sumatiu» de les administracions, no actuar una en contra de l'altra, i així poder anar posant el cartell però no posar els recursos necessaris per poder-ho tirar endavant.

Tenim en aquest moment molts ajuntaments que han hagut d'habilitar espais, i que no se'ls posen els recursos per poder-ho fer, o, fins i tot, que, quan s'han de posar els barracots, el Departament demana que l'ajuntament sigui el que hagi d'assumir els costos per poder posar els fonaments d'aquells barracots, quan és una falta de planificació, una falta de priorització i una falta de recursos econòmics, que s'han de veure en els pressupostos, per poder tirar endavant. Catalunya necessita, realment, una altra prioritat i no és la d'aquest pressupost.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé. En aquests moments, per a un torn en contra, té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Frederic Gené.

El Sr. Gené i Ripoll

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, honorable consellera, estic content, perquè per l'aspecte que li veig, gaudeix de bona salut, malgrat la complexitat del Departament d'Ensenyament, i, jo, la veritat és que l'animo a seguir treballant, a seguir treballant per l'escola, pel país, sobretot de la forma que ho fa. Li ho dic, perquè algú s'ha preocupat de la seva salut i jo puc constatar que és molt bona.

Bé, en nom del Grup de Convergència i Unió, com poden suposar, surto, en el torn de en contra, a defensar el torn en contra de les esmenes que ens demanen el retorn dels projectes del pressupost del Departament d'Ensenyament; surto també a aquesta tribuna a defensar aquest Projecte de pressupost, i, per tant, a dir que el nostre Grup Parlamentari hi dona suport.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

He pogut constatar, com és també habitual, un reguitzell de crítiques. Jo gairebé diria que és una lletania, això. I totes elles, normalment també, encaminades a voler demostrar que aquests pressupostos no responen a les necessitats del país i a les necessitats dels seus ciutadans; que gairebé tot ho fem malament; que tot va malament; que el Departament d'Ensenyament tot ho fa malament. I això ja gairebé és una cosa, un tarannà, una cosa habitual, doncs, en els diferents discursos que anem sentint des d'aquesta tribuna.

Jo intentaré demostrar que aquests pressupostos permeten continuar afrontant els reptes que té avui plantejats l'ensenyament a Catalunya, i, sobretot, que aquest, el Departament, aposta, lògicament també, per aquesta millora de l'ensenyament i aposta perquè l'ensenyament cada dia vagi millor.

I també voldria fer una referència a un altre aspecte que ha sortit: el tema de la integració dels immigrants a la ciutat de Vic, que és exemplar, però jo també els voldria dir que no és l'únic lloc, que hi ha molts altres ajuntaments. Jo com a mínim els en podria dir un altre, que lògicament no el diré, però n'hi ha molts més –n'hi ha molts més–, des dels ajuntaments, que ens estem esforçant en aquest aspecte de la integració, de la total integració i de la col·laboració amb el Departament perquè funcioni perfectament tota aquesta problemàtica, tot aquest repte que té el nostre país actualment.

Bé, el Departament d'Ensenyament, com poden suposar, té molts projectes a desenvolupar i objectius a assolir, i per això cal que prengui mesures, adquireixi compromisos, iniciatives, per satisfer, lògicament, aquests reptes.

El nostre Grup Parlamentari constata, amb una anàlisi acurada d'aquest pressupost, que el Departament d'Ensenyament fa un esforç importantíssim per impulsar l'educació a Catalunya i dotar-la de major qualitat; compartit, lògicament també, amb tot el Govern de la Generalitat.

M'agradaria, per altra banda, que tots féssim un esforç per compartir punts de coincidència, que n'hi ha, i que cada dia n'hi ha més, però lògicament ens agradaria que fossin molts més.

Vostès, sembla que vulguin ignorar el que s'ha aconseguit, amb l'esforç de tots, durant aquests anys. Si els sembla bé, els faré un petit recordatori i d'aquesta manera podrem encarar millor el que fa referència al pressupost del 2003. I potser això és un aspecte, diguéssim, que fa referència a la meua especialitat; jo sóc d'història, i, per tant, sempre m'agrada mirar una miqueta endarrere.

I en aquest aspecte els he de recordar que l'any 1981, quan Catalunya recupera les competències en matèria d'ensenyament, el Govern de la Generalitat ha d'afrontar, en aquell moment, la creació de nous centres docents que resolguin la manca de places escolars que en aquell moment, aleshores, era endèmica. S'inicia un programa ambiciós que té continuïtat durant tots aquests anys, i el resultat és el següent... –i només em cenyiré, només em limitaré, al període 1990-2001, al qual el senyor Bargalló i la Baig han fet referència. I que els recordo que, en aquest moment, per exemple, a les terres de ponent només n'hi havia tres, d'instituts, a tot el que és la circumscripció, a tota la província; tres instituts a tota la província. Imaginin-se vostès com estàvem en aquells moments i com anàvem en aquells moments.

Per tant, en aquest període 1990-2001 s'han portat a terme 604 actuacions, amb una inversió de 736 milions d'euros, 122.504 milions de pessetes, és a dir –el que deia abans la senyora Baig– una mitjana de més d'una obra cada setmana al llarg de dotze anys i de més de 10.000 milions de pessetes cada any. Sens dubte –sens dubte–, ja sé que la coneixen i tot el que vulguin, però jo crec que val la pena recordar-ho, que és una dada espectacular i impressionant i que manté Catalunya com a capdavantera en aquest camp, el de l'educació.

Pla de xoc. La implantació del nou sistema educatiu, la resolució de dèficits en instal·lacions de centres docents, degut en gran mesura a fluxos migratoris, i l'atenció escolar en municipis en creixement de l'alumnat han demanat un esforç substancial. Ja em constatat les noves construccions. Però a més a més s'han implantat ensenyaments secundaris a seixanta nous municipis. Cal recordar que, en aquest sentit, el Pla de xoc endegat pel Departament d'Ensenyament està en fase d'execució, d'acord amb els terminis fixats.

Amb tot, cal dir que una part de les instal·lacions tenen encara caràcter provisional –ja ho sabem això, ens ho recorden a cada moment– i s'ubiquen en edificis prefabricats. Com tenim aquesta situació de provisionalitat? Bé, teníem 32 centres amb mòduls prefabricats, és cert, i la situació el novembre del 2002 és la següent: 6 estan acabats, 9 estan en execució, 5 estan preparats per adjudicar les obres ja i 12 estan en projecte d'execució.

Per tant, l'any 2004 estarà resolt el 100% de les aules prefabricades; no pateixin, segur que serà així.

Foment de la creació de places de llars d'infants de primer cicle d'educació infantil. També és un compromís que vostès el saben, el coneixen, 30.000 places, vostès coneixen la xifra: 6.000 places anuals a partir de l'any 2000. Hi ha hagut tres convocatòries: convocatòria del 2000, s'hi han adherit, malgrat tot, 109 ajuntaments i s'han creat 4.061 places de llars d'infants; convocatòria del 2001, s'hi han adherit 158 ajuntaments, s'han creat 7.992 places de llars d'infants i 1.000 places més d'acord amb el conveni signat entre l'Ajuntament de Barcelona i el Departament d'Ensenyament, que es troben en tràmit d'autorització; convocatòria del 2002, està oberta. I, lògicament, si sumem les places creades —que penso que sí, que ho saben fer, de sumar— són 13.053 places —encara que siguem de lletres tots plegats—, 13.053 places. Per tant, estem complint. Això és una evidència. En fi, si es vol admetre, bé i, si no, lògicament, en aquest cas, cal tenir ulls, només, a la cara.

Nou impuls de la formació professional, amb el Pla general de formació professional a Catalunya. Millores en equipament informàtic, 11 alumnes per ordinador; nombre d'alumnes / professor, *ratio* alumne / professor, primària 12,5, secundària 11,1.

Suposo que vostès valoren en la seva justa mesura tot el que s'ha fet, i sempre han tingut —segur que sempre han tingut— una actitud positiva amb els diferents consellers i les diferents conselleres d'Ensenyament; només alguna vegada han mantingut actituds discrepants amb el Departament, poques vegades. En realitat, però, la realitat és la que és, i, repeteixo, només cal tenir ganes de veure-ho. Jo crec, repeteixo, que valdria la pena fer un petit esforç, perquè, sabeu què passa? És que l'educació s'ho mereix, que fem aquest esforç, s'ho mereix.

Ara, però, centrem-nos, si us plau, ja, directe, en el pressupost del 2003. El nostre Grup Parlamentari constata un gran esforç, un notable esforç, del Departament per impulsar un ensenyament de qualitat. Senyores diputades, senyors diputats, governar és prioritzar, i el que cal és estudiar les possibilitats que té el Departament a l'hora de satisfer les necessitats i aspiracions que té l'ensenyament a casa nostra.

De fet, vostès no han presentat cap contraoferta al pressupost del 2003 del Govern, només crítiques i més crítiques, en general. I jo personalment mai m'hagués cregut que en podria haver sentit tantíssimes, això que els alcaldes estem preparats per a tot, però la veritat és que cada vegada em quedo astorat. Clar, en no presentar cap contraoferta als números oficials, això ens impossibilita poder contrastar i poder creure'ns que són realment una alternativa. Es limiten a fer un llistat, sense cap valoració, i no sabem el total del seu pressupost; no sabem si quadra el que proposen amb els ingressos. Lògicament, això és una pena i això no és digne d'una oposició realment constructiva; no ho és.

Bé, els aspectes prioritaris que contempla aquest pressupost són els que responen als nous reptes que es plantegen en el món educatiu. És a dir, la importància de la figura del mestre, professor, i la necessitat de la seva dignificació i reconeixement social com a figura cabdal

del sistema educatiu; la realitat social d'una immigració, que ens arriba de països amb cultures, religions, idiomes i costums diferents dels nostres; el repte de les noves tecnologies, que s'han d'aplicar a la nova dinàmica del sistema educatiu, i, finalment, la problemàtica social de conciliació de la vida familiar i laboral amb els horaris escolars.

Aquests quatre eixos han presidit l'interès del Govern per potenciar aquelles partides del pressupost d'Ensenyament que permetin dur a terme actuacions que incideixin sobre aquests aspectes.

El primer, reconeixement social del professorat. El reconeixement social del professorat és la partida a la qual es dedica més atenció i que registra un augment del 10%. Ja s'ha comentat, també, això. És la partida que més puja. El Departament d'Ensenyament és conscient del paper que juga el professorat en aquest camp i té la voluntat clara que, si volem una bona educació, hi ha d'haver una política de recolzament en la funció social del professorat.

Aquest increment del 10% suposa, no només l'increment retributiu del professorat com a conseqüència de l'acord signat amb els sindicats en data 21 de novembre del 2001, sobre condicions de treball del professorat, en l'àmbit de la Mesa sectorial de negociació del personal docent d'ensenyament públic no universitari, sinó que també, un increment de mestres a les aules, per tant, més plantilla. Així mateix també es produirà un increment de la retribució dels càrrecs de direcció dels centres. Aquest increment del capítol 1 també ve motivat perquè hi hauran auxiliars administratius a tots els centres docents. Amb tot aquest esforç, es podrà fer front als reptes que té l'educació degut a l'increment de la demografia i de la immigració.

Polítiques d'atenció a la diversitat. La Generalitat de Catalunya escolaritza tot infant i jove que es troba entre nosaltres, ja sigui nacional, europeu o provingui d'altres països aliens a la nostra cultura, amb independència de la seva situació administrativa, per tal de contribuir a la seva formació i facilitar-li la integració en la nostra societat. Millorar l'acollida de l'alumnat i de les seves famílies és un pas important per aconseguir un bon progrés educatiu de tot l'alumnat i una societat futura que practiqui els valors de la convivència. En aquest sentit, la incorporació a les escoles s'ha de fer en unes condicions que incloguin l'efecte envers el nou alumnat i les seves famílies i, en conseqüència, s'estimuli l'adquisició, per part dels nous ciutadans escolaritzats, dels hàbits de convivència i de socialització, juntament amb coneixement de la llengua catalana i l'aprenentatge corresponent a les àrees del currículum.

Per tant, cada centre educatiu, en rebre alumnes nous, duu a terme un seguit d'actuacions per incorporar-los a la comunitat escolar amb els mateixos drets i deures que la resta de l'alumnat. Aquestes actuacions, doncs, comporten que l'administració educativa procuri posar els mitjans necessaris per aconseguir aquestes finalitats. Això queda reflectit en l'increment de la partida del «Pla d'acollida d'alumnes estrangers», que passa de 30.000 euros a 330.000 euros.

«Noves tecnologies.» Pel que fa a les noves tecnologies, és evident que el punt de partida bàsic per poder

parlar de treballar amb Internet, de poder accedir a noves aplicacions de maquinària de programari i d'integrar-se en les noves prestacions i avantatges que posa al nostre abast el món de la informàtica, passa inevitablement per la rapidesa, accessibilitat de les línies. Així, doncs, el Departament d'Ensenyament té previst implantar, en el primer trimestre del 2003, la banda ampla a tots els centres docents de Catalunya. Això comporta també un gran esforç i una gran despesa, per altra part necessària, i que suposa el fet que, a tots els IES, a tots els CEIP, tot a càrrec del Departament, tant el tema d'Internet, de la telemàtica, i la factura de Telefònica.

Quant al Pla pilot per atendre alumnes fora de l'horari escolar, s'inclou també una partida de 300.000 euros, amb la finalitat de facilitar la conciliació de la vida familiar amb la vida laboral. I lògicament d'això en podrem parlar, suposarà l'obertura abans de les nou i el tancament després a la tarda, i lògicament, això suposarà també una innovació en tot aquest aspecte.

Pla General de la Formació Professional. Cal destacar també el nou impuls i prestigi que està adquirint la formació professional, fruit del compliment dels objectius que es va marcar el Govern de la Generalitat i que, gràcies a l'esforç del treball realitzat i la voluntat negociadora de totes les parts implicades –institucions, agents socials i sector empresarial–, s'ha aconseguit aprovar per consens el Pla general de la formació professional a Catalunya, amb la finalitat de garantir un sistema integrat i de qualitat de formació professional, permanentment adaptat, social i professional de les persones, a la creació i manteniment dels llocs del treball estable i a la millora de la competitivitat a les empreses.

El vicepresident primer

Senyor Gené...

El Sr. Gené i Ripoll

Acabo.

El vicepresident primer

Ja veu que se li ha acabat el temps. Gràcies.

El Sr. Gené i Ripoll

Acabo simplement amb el final que tenia, doncs, ja a punt. 697.000 euros i en el tema, també, de llars d'infants estem complint.

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, no hi ha dubte que aquest pressupost garanteix una educació per a tothom i que l'escola catalana sempre ha sigut capdavantera en els seus plantejaments i continuarà en aquesta mateixa línia: una escola per a tots, cohesionadora, de qualitat, integradora i democràtica. En resum, jo crec que podem afirmar que hem fet molt, que sabem com fer-ho i que seguirem fent-ho, pel que veig, durant molts anys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Gené. No hi ha cap altra intervenció de grup. Passem, per tant, al debat de les esmenes presentades al Departament de Cultura. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Si la senyora Laura Gil encara em vol escoltar en aquesta intervenció, li connectaria la reflexió que li feia abans sobre el seu estómac amb la dimensió nacional del projecte del Govern actual de Catalunya.

No hi ha cap dubte que el partit que ha tingut majors altaveus per presumir que és el partit nacional de Catalunya, i per tant, espero que la seva llengua i la seva cultura, en aquesta etapa democràtica, és Convergència i Unió, i ho ha tingut per vot democràtic, no pas perquè s'ho hagin inventat. Però han comès, de bell antuvi, un error al nostre entendre –perdoni l'expressió– letal per a la cultura catalana: han arribat a creure's que la cultura catalana era igual a Jordi Pujol, o sigui, que ja no calia tot allò que va ser punts molt senyalats de la cultura fins a l'etapa de normalitat democràtica, i que es faria tot des del poder, des de les institucions. Biològicament em contestarien, socialment no. On són els grans noms de la cultura catalana, avui, quan en els moments de transició els trobàvem en tots els camps de la cultura? Ha caigut molt el fet cultural propi, en tot allò en què ha mancat suport de les institucions.

Jo els convido a fer un exercici molt senzill que pot fer qualsevol persona que viatgi. Agafin un cotxe per qualsevol país comparable al nostre i escoltin el dial de la ràdio, com quan sentiran productes culturals de la cultura de la llengua del país que passen, i comparin amb el nostre país que, per exemple, el dia que, tant de bo sigui d'aquí a molts anys, un Lluís Llach, un Raimon o una Maria del Mar Bonet desapareguin dels escenaris, em diran on són els cantautors catalans. Ja sé que em poden respondre que n'hi han de molt dolents, i perdonin les estones que hem d'aguantar autèntics «bodrios», com diuen ells, cantants en altres llengües, i que, promocionant-ne molts, poden arribar a singularitzar-se els que expressen el fenomen cultural català. I això vostès no s'ho creuen, això, en aquest camp i en tants d'altres, és especialment greu enguany –i aquests anys darrers– quan s'ha anat aguditzant un fenomen mundial, però no hi podem posar portes al vent, com diria aquell, que són les noves tècniques de la informació, la transversalitat, la interculturalitat, l'enriquiment, fins i tot, de la pròpia cultura a través d'aquesta interculturalitat, i quan caldria fer un esforç per dotar d'instruments ben propers a la població per fer front a aquesta fenomenologia.

Mirin, torno, com en el camp de l'ensenyament, senyora Carme-Laura Gil, i van molt de la mà –i dissortadament formen part d'aquell paquet que van desmantellar a l'últim canvi de Govern, el que vostè presidia, senyora Gil–, les xifres. El pressupost de cultura d'enguany creix un 6,56, per sota de la mitjana del creixement del pressupost de la Generalitat. Abans, el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en nom de la majoria ha

dit: «Governar és prioritzar.» Aquí està. La prioritat de l'actual Govern és situar ensenyament i cultura per sota el creixement estàndard, o dit d'una altra forma, no és una prioritat de l'actual Govern ni ensenyament ni cultura. Agafo les seves paraules exactes, són els dos departaments més baixos de tot el conjunt del pressupost de la Generalitat. Cultura, sobre el global del pressupost de la Generalitat, és l'1,51, i baixa dues dècimes sobre la seva aportació al global del pressupost de l'any 2002.

I torno a fer la pregunta, ara no al senyor Homs, sinó al senyor Vilajoana: Sap vostè quant gasta Quebec, Flandes, el País Basc, qualsevol dels sistemes polítics sobre una realitat social de caràcter nacional com el que ens toca viure a nosaltres, que tenen reptes similars d'afirmar dins la universalitat de la cultura i d'un constant traspuar amb altres cultures i enriquir-se, també, als propis productes culturals? Ens aniríem a duplicar i a triplicar aquesta xifra. Senyal que vostès no la posen com a prioritat, tant senzill com això. Estem en el debat pressupostari. No és el moment de contradir-se amb ideologies, amb argumentacions, amb sofismes, no. Anem a la nua xifra pressupostària: vostès estan molt per dessota de les mitjanes, però molt per dessota de la meitat del que serien els esforços culturals d'aquelles situacions que jo he nomenat: 33 euros per habitant. Si vostès treuen l'increment de grans entitats culturals, que és vora un 10%, el pressupost de cultura està bastant més avall del que dèiem del d'ensenyament, bastant més avall de la inflació. Les administracions locals tenen increments misèrrims i les inversions, en capítol 7, baixen un 6%. Les inversions de capítol 7, de cultura, baixen un 6%. Imagini's quina gran aposta cultural que fa l'actual Govern. El patrimoni cultural creix un 1,3%, molt lluny de la mitjana del pressupost de la Generalitat.

Nosaltres creiem –a veure si s'ho agafen amb afecte– que l'estan pifiant, en tant que no aposten de debò pels programes de proximitat, per la formació, per la difusió cultural, fins i tot, des d'una perspectiva de reequilibri territorial. De vegades, fan grans maniobres propagandístiques, es crea un nou organisme com és l'Institut d'Indústries Culturals; gran organisme que després vindrem al pressupost i té unes partides misèrrimes. Ah, caram!, que no s'havia de crear justament per tenir recursos i mitjans per ajudar a impulsar el sector, o és que és una façana només? O sigui, gran discussió d'aquest tema aquí, gran acceptació de la majoria, si cal l'Institut d'Indústries Culturals, i a l'hora de..., ara, ara ve aquell moment de la veritat, s'ha de buscar amb lupa on està en el pressupost. En què quedem? O sigui, allò que vàrem discutir, i totes aquelles afirmacions que no tinc temps de posar-vos-les a la cara, era també pura «filfa». I fa falta en aquest país, en tots els camps –cinema, audiovisuals–, un gran esforç per indústria cultural, i resulta que un govern que ens diu: «Partidari de la innovació, de l'impuls econòmic, de l'impuls industrial», façana, sí; contingut a l'hora dels pressupostos, no n'hi ha.

Però, la joia de la corona, si fossin coherents amb tot el que estan repetint constantment que la llengua és el nervi de la nació, que la llengua és tan important, hauria de ser l'esforç de normalització lingüística. Vostès

saben perfectament que quant a diners aquest esforç està baixant.

Miri, el Consorci està assumint cada vegada més programes d'acolliment lingüístic, que s'afegeixen als que ja estan fent altres sectors, i no hi ha aportacions que corresponguin a aquest increment de programes. Es voten mocions en aquest Parlament, com la Moció 14/VI, del 2000, que deia, decididament, «increment de recursos», i queda així, tan prim que quasi no es veu, i que van tapar algun forat d'increment de sous. Molts centres de normalització lingüística estan materialment ofegats per manca de recursos. És clar, costa molt xifrar què és el que vostès dediquen a normalització lingüística.

Jo els vaig a fer un favor en l'argumentació. Els vaig a sumar totes les partides que hi pugui haver a totes les conselleries de la Generalitat, fins i tot aquelles que aproximadament podrien sonar a normalització lingüística, i ens n'anem als 2 milions d'euros, més els 14 milions del Consorci: 16 milions d'euros. És clar, de seguida surt TV3. De TV3, senyor conseller –i que vostè ho sap molt més que jo–, aquest migdia ja han dit, a partir del que ens ha dit la Sindicatura de Comptes, que tenim un instrument, primer, mal gestionat –no ho dic jo, senyor conseller, ho diu la Sindicatura de Comptes, eh?–, amb figures jurídiques alambinades –ho diu la Sindicatura de Comptes, eh?– i amb un encobriment, a través d'una cosa que no faria ni el comptable de la botiga més elemental de barri, de posar a ingressos avals crediticis. Clar, així qualsevol reequilibra el pressupost, però això és enganyar. Si jo ho faig, d'aquí a quatre dies sortiré al RAI. No, vostès no surten al RAI, però els haurien de pujar els colors a la cara del que diu fins i tot aquella institució, que dintre la paràlisi encara deixa anar una reflexió molt dura, que veurem qui assumeix la responsabilitat sobre el desgavell que és l'actual ens de la televisió catalana.

I, si entrem en continguts, discutiríem molt seriosament sobre si de debò aquest ens és un instrument tan decidit en favor de la normalització lingüística.

Mirin, si abans els he dit que són dos milions d'euros, fora del Consorci, que serien setze, compari'ls només..., tot el Govern, ha dit, eh?, la Viceconsejería de Normalización Lingüística del Gobierno Vasco gasta 37 milions d'euros, tres vegades... El basc és molt més complicat, sens dubte, eh? (*Veus de fons.*) Molt més complicat que el català, costa més de normalitzar... (*Remor de veus.*) Home, amb mil perdons..., i una població que no són sis milions, bastant menys!

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

O sigui, tal com ja he sentit –i ho farem passar pel *Diari de Sessions*–, de les respostes a l'uníson del conseller de Cultura i del conseller d'Ensenyament, l'excusa és que allà només hi ha un 35% de parlants, que hi ha... Escolti'm, compte! Compte, que avui podem gaudir, per exemple, de mitjans de difusió escrita en català que no ha promogut el Govern de Catalunya! Que el dia que el Govern de Catalunya va voler promoure directament un mitjà de difusió, el va fer en castellà i la bufetada financera va ser fenomenal, també, eh?, que a algú encara li cremen les butxaques de com es va arruïnar amb aquella aventura.

O sigui, com és possible que encara avui, davant de xifres que, si vol, senyor Vilajoana, li torno a repetir que jo, si fos de vostè, una de dues: o hauria dimitit pel menysteniment que han tingut en el pressupost a la seva responsabilitat, o estaria donant la raó a allò que..., no és d'Iniciativa Verds, ni del Grup Socialista, ni d'Esquerra Republicana, són les xifres del seu pressupost, que el situen al vagó de cua d'aquest organisme de Govern i de qualsevol que es vulgui comparar que tingui problemàtiques similars a la nostra. Són més que arguments per justificar les nostres esmenes a la totalitat.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Josep Bargalló. Té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, a l'hora de defensar aquesta esmena compartiré el temps amb el diputat senyor Benach, que defensarà els aspectes corresponents a la política esportiva.

Senyor conseller, bé, aquests són, com es va dir ahir, com se sap, els darrers pressupostos del Govern Pujol, d'un govern Pujol; d'un govern amb la presidència del senyor Jordi Pujol. Ahir el senyor Mas ens va voler explicar que eren uns pressupostos que..., bé, diguem-ne, de per vida, que al segle *xxvi* encara governaria Convergència i Unió. Compte!, diguem-ne, la política forma part de la ficció literària en un dels seus gèneres normalment més elaborats, i, per tant, diguem-ne, el que és cert és que són els últims pressupostos d'un govern Pujol. I segurament ens permeten plantejar-nos què ha fet, què han fet els governs Pujol en política cultural.

Si n'hem de treure unes conclusions, jo crec que són molt poc positives –molt poc positives. Nosaltres..., un país que no és petit ni és gran, amb una llengua que no és minoritària, no és majoritària, hi ha països independents més petits a Europa i al món, hi ha llengües oficials amb menys parlants a Europa i al món... Nosaltres no hem tingut, al llarg d'aquests més de vint anys, una política cultural com la que necessitàvem, com la que calia, com la que ens permetria ser en el món com els altres, com la que ens permetria tenir uns sectors culturals vius i potents, com la que ens permetria permetre que la creació existís i tingués el seu suport, com la que ens permetria tenir unes infraestructures territorialitzades en xarxa, amb activitats vives, dinàmiques, com la que ens permetria tenir actituds crítiques internes, com la que ens permetria existir amb ulls propis en el món, com la que ens permetria que el món ens veiés, però amb uns ulls diferents.

Podríem dir-ho a través de números: un 1,5% del pressupost. Si anem per Europa i mirem realitats semblants, eh? Ja no vaig a realitats semblants en llengua pròpia, no cal, eh?, no anem al Quebec, ni anem a Flandes, sí... Entitats que a Europa en diuen regionals, que tenen autogovern –no tenen competències ni en política internacional, ni en defensa, ni en fronteres, però tenen au-

togovern–, realitats semblants, a Europa la gran majoria es mouen en el 4% del pressupost –es mouen en el 4% del pressupost.

Això que és..., com deia abans un diputat de Convergència i Unió, pressupostar és prioritzar i, per tant, qui pressuposta prioritza i en el pressupost es veuen les prioritats, és també el reflex d'una certa aversió, d'una certa por, d'una certa malfeança dels governs del president Pujol davant del món de la cultura. Davant del món de la cultura que he entès –que ho he entès– com una cosa que no els era pròpia. Sí que hi ha elements culturals dòcils; però, en general, Convergència i Unió ha vist el món de la cultura com una cosa que no li era pròpia, com una cosa que no li anava a favor, com una cosa que no li reia les gràcies.

Ja en l'època medieval, en el món dels senyors feudals, el món de la cultura era crític: qui reien les gràcies eren els bufons, que per això hi eren; però, els joglars i els trobadors ja eren crítics. Ho eren en el món medieval, ho han estat en la Catalunya contemporània. Sort del país que té un món cultural crític! Sort del país que té gent que crea, gent que pensa, gent que fa, que no és dòcil.

Abans el senyor Ribó parlava del món de la música. El món de la música n'és un exemple –el món de la música n'és un exemple–; n'és un exemple, del cas que es fa en els mitjans públics –n'és un exemple, del cas que es fa als mitjans públics–; n'és un exemple, també, a l'hora de la mateixa sensibilitat governamental.

Miri, ahir, justament el senyor Carbonell ho deia: «El pressupost del Departament de Cultura és la meitat del pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.» El pressupost del Departament de Cultura és la meitat del pressupost de la Corporació Catalana. Nosaltres creiem que la Corporació és una eina, ha estat una eina, i ho hem dit més d'una vegada i ho torno a reiterar perquè no hi tinc cap problema. Més enllà dels problemes econòmics –més enllà dels problemes econòmics–, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, els mitjans públics de ràdio i televisió a Catalunya segurament han estat vistos, des d'aquesta perspectiva històrica, com la millor contribució dels governs Pujol al país. Segurament ha estat la millor.

Tenim unes televisions públiques que, comparades amb la resta de les europees, doncs, no estan malament..., que no estan malament –no dic ja comparades amb la resta de públiques de l'Estat espanyol, perquè, diguem-ne, la comparació és molt fàcil, comparar TV3 amb Televisió Espanyola..., diguem-ne, això no té massa mèrit, eh? –no té massa mèrit–, però..., o comparar-ho amb el Canal 9, ja, diguem-ne, és un joc infantil que no valdria la pena ni exercitar, però, comparada amb les europees estan bé, estan bé, estan bé...

Ara, per exemple, el cas que fa la Corporació Catalana a la cultura del país és un símptoma d'això. Els músics en català, els escriptors en català s'han de presentar al Planeta en castellà perquè puguin fer entrevistes en programes de *prime time*? És a dir, tu que escrius en català t'has de presentar al Planeta en castellà perquè després et facin entrevistes en *prime time*? Segurament, segurament...

En el món de les arts, has de triomfar a París o a Nova York perquè, de sobte, et facin cas? En el món de la dansa..., del món de la dansa millor no parlar-ne... En el món del circ..., si no fos pels ajuntaments –si no fos pels ajuntaments– no hi hauria món del circ, a Catalunya; si no fos pels ajuntaments no hi seria...

Ho torno a dir: és lamentable que la conclusió dels governs Pujol, que era, originalment, un catalanisme provinent més del catalanisme cultural que del catalanisme polític –era originàriament més això–, hagi estat la d'una política cultural incomprensible –la d'una política cultural incomprensible.

Vegi què m'ha dit aquest matí algun diputat o alguna diputada: «Miri, jo també sóc regidor, sóc primer tinent d'alcalde i ho he dit més d'una vegada: una de les vergonyes dels que som del món municipal, no de la província de Barcelona –no de la província de Barcelona–, és reunir-nos amb altra gent del món municipal, sí de la província de Barcelona, i començar a parlar de polítiques culturals.»

Dues vergonyes, eh?, dues: primera, comprovar que, si fossis de la província de Barcelona, tindries inversions culturals que ara no tens, i tindries segurament biblioteca, que ara no tens. Segon, comprovar com el desori permet que una diputació faci coses que no hauria de fer perquè les hauria de fer el Govern –perquè les hauria de fer el Govern de la Generalitat. Les dues coses. Primer, la vergonya de dir: «Jo no em vull reunir més amb gent de la província de Barcelona del món municipal. No vull reunir-m'hi més, perquè és un drama...» Perquè acabes amb la conclusió de dir: «Escolta, jo no sóc del mateix país, en matèria d'inversió en política cultural.» I, segona, arribar a la conclusió de com es permet que un ens, que no li tocava, faci una política... –es permet perquè com que tu no la fas no pots dir-li que no.

No hi ha hagut una política cultural en aquest temps, que el país es mereixia, que el catalanisme cultural «havia» de fer, que el catalanisme cultural «hauria» de fer, que el catalanisme cultural «ha» de fer. I el catalanisme cultural és molt més enllà de sigles ara, eh? El catalanisme cultural som molts; som molts, el catalanisme cultural; som molts... I aquests pressupostos d'enguany són la continuació d'això; és a dir, no..., ni millors ni pitjors... És a dir, ara no vindré a dir: «Els d'enguany són un desastre.» No, escolti'm, no són un desastre, són la continuació d'això –són la continuació d'això. Un 6,6 que puja a un 8,4, el general, que hi descomptem el nivell de vida..., que ara no cal que descomptem ara, diguem-ne, algunes coses d'alguns consorcis que vénen de fa molt de temps i que no són..., no, és igual..., ni li faig els comptes de Navarra i li explico que tenim una diferència d'un 116% per habitant..., tampoc, és igual!

És a dir, abstraient-nos d'això, ens mantenim en aquest 1,5% del pressupost, que està molt per sota de l'1,83 del 96, però que està molt per sota del que un país com el nostre es mereix, perquè, a més a més, el nostre país té llengua. A més a més, té..., que està en aquest 4%. O que tampoc té, en el fons, Escòcia, en la realitat i en la política cultural, que està en aquest 4%, eh? I és Escòcia, però, diguem-ne que no és un plantejament nacional, malauradament, per a ells, la llengua.

Tenim política i tenim llengua –tenim llengua. I en aquells vint i escaig anys, què ha passat amb la nostra llengua? S'usa a l'Administració, sí; s'usa a l'Administració, cert; a l'Administració de la Generalitat i a la municipal, és veritat; no s'usa a l'Administració de l'Estat... Puc explicar-li una anècdota del judici del rector Arola, que era un judici de temes de política lingüística; doncs, els usos lingüístics ja dels uixers que maltractaven les autoritats que estaven donant suport al doctor Arola. Els usos lingüístics gairebé agressius en plena ciutat de Tarragona, tocant a la mateixa Universitat.

Però, més enllà de l'Administració i de l'ensenyament primari les coses van perfectes. De l'ensenyament secundari, on l'aplicació del nou sistema educatiu ha estat regressiu pel que fa als usos lingüístics..., ho ha estat. I, malauradament, a més a més, ha estat regressiu allí on menys ho hauria de ser: en segons quines zones del país. I això..., l'universitari, on mai ha estat funcionant com calia; més enllà d'això, la política lingüística –ho tornem a dir–..., els cinemes ja és reiteratiu, però és; les mateixes concessions aquestes fetes pel Govern de la Generalitat últimament, no només saltant-se legislacions, sinó amb un acte absolut de «xuleria» contra el CAC... –em sembla que el comportament del conseller Homs es va estenent i va sent imitat–, amb segons quines emissores que no compleixen, però...

Vagi..., anem a la farmàcia; treballadors de Renfe sancionats per utilitzar el català entre companys que també tenen el català com a llengua pròpia, sancionats, i sense solució, perquè..., sancionats..., i si ho tornen a fer, què? Tornaran a ser sancionats –tornaran a ser sancionats–, i si ho tornen a fer, tornaran a ser sancionats. I diuen: «No, és que havien fet només una falta lleu.» Perquè era la primera, però quan ho tornin a fer, què? Ja serà greu! I quan ho tornin a fer? Serà molt greu. Perquè el treballador, què fa: continua parlant en la seva llengua amb la gent de la seva llengua en la seva empresa o dimiteix en el seu país de la seva llengua? I què li ha dit la Direcció General de Política Lingüística, a aquest treballador? I quin suport li ha donat? I què ha fet perquè pugui continuar treballant en una estació de tren de Catalunya amb companys que parlen la seva llengua en la seva llengua?

Ara li podria parlar dels números del Consorci. Ho ha dit el senyor Ribó: els números..., pse, no funcionen. Augment? Sí. Per fer tot el que ha de fer el Consorci amb l'allau de les noves migracions? No –no. Però és que no és el Consorci; és quina és la política lingüística d'aquests vint-i-tres i escaig del pujolisme. On ens ha deixat, el pujolisme, en matèria de política lingüística després de començar? On ens ha deixat? En quants productes farmacèutics etiquetats en català? En quantes pel·lícules que podem veure en català? En quantes guies de funcionament de productes de gamma blanca d'electrodomèstics en català? En el carrer, en l'ús del català?

Jo li confessaré que ho lamentem profundament –que ho lamentem profundament–, perquè nosaltres estem convençuts que el pujolisme volia fer-ho. N'estem convençuts; no en tenim cap dubte. Com estem convençuts que possiblement el pujolisme tenia una política cultural a dissenyar, que finalment no l'ha fet. Segurament.

Allò més dramàtic de l'herència del pujolisme és aquesta —és aquesta—, en allò que segurament el pujolisme tenia en les seves bases com a més concentrat, com a més fonamental, com a més bàsic, com a més clar, com a més clar —com a més clar. Ens deixa menys indústries editorials, ens deixa menys indústries discogràfiques, ens deixa amb una minva de l'ús social del català real en el carrer, amb una llatinització de la llengua, amb una covardia, amb una covardia...

Ho he dit més d'una vegada i ho puc reiterar: quan jo era director d'institut, tenia la sort de ser director d'institut d'una zona de confluències socials, i, per tant, venien alumnes de barris residencials de la burgesia de Tarragona, alumnes del «casc» antic vell de Tarragona, alumnes de barris de nova creació de Tarragona. En aquests barris de nova creació de Tarragona hi havia una caserna de l'exèrcit i una caserna de la Guàrdia Civil. Tenia, per tant, alumnes fills de militars, alumnes fills de guàrdies civils. Que eren com els altres, evidentment.

Doncs jo em vaig trobar més d'una vegada amb un alumne fill de militar o de guàrdia civil que, havent suspès l'assignatura de català, li va ser aprovada —li va ser aprovada— a través de ser considerat exempt a posteriori d'haver-se examinat; a posteriori d'haver-se examinat, haver set considerat exempt. I quan jo trucava i deia: «És que no ho entenc. No pot ser. Què els dic, jo, als altres que han suspès, i son pare és, doncs, un capitalista de Petrol o un aturat extreballador del port?» I em deien: «Home, no ho remenis. És que com que són fills de...» Una covardia. Això és covardia lingüística. Això és un acte governamental de covardia lingüística. I no era un cas... I això és un exemple de dir: «No, és que si ens deixen fer no molestem.»

Escolti, resum: la política cultural, i la política lingüística, del pujolisme ha trencat la tradició històrica del catalanisme cultural —ha trencat la tradició històrica del catalanisme cultural. I ho ha estat intentant fer fins als darrers moments— i ho ha estat intentant fer fins als darrers moments—; ofegant entitats que no li agraden, i intentant col·locar en altres entitats la gent que ofegué... I no fent. I anar deixant fer i no fent. Aquesta és l'herència del pujolisme cultural; aquesta és, malauradament, l'herència del pujolisme cultural.

I aquests pressupostos, insisteixo, són això. Des de l'1,5% en el context, que n'és un exemple; des de la insignificància de l'augment del Centre de Sociolingüística en una època d'allau d'immigració, que és un altre exemple; des del no-desplegament de la Llei de patrimoni i la Llei de biblioteques, que n'és un altre exemple..., i li comentava: «M'agradaria ser primer tinent d'alcalde d'un ajuntament de la província de Barcelona perquè m'haurien desplegat la Llei de biblioteques, perquè me la deixin desplegada. I, com que sóc de la província de Tarragona, no me l'han desplegada.» Potser hauríem de demanar un canvi provincial, en aquest sentit, o un canvi de govern, seria més fàcil, més just i més real, i acabar amb les diputacions, a més a més —i acabar amb les diputacions, a més a més.

Doncs, aquests, diguem-ne, no són uns pressupostos millors ni pitjors que els anteriors; són el mateix. El que passa és que, a més a més, la societat evoluciona; la

societat va endavant, hi ha noves tecnologies on cal fer política lingüística, i els mitjans públics són importants, i la difusió és important, i la nova creació cada vegada és més jove i més allunyada d'aquests plantejaments culturals, més distinta a aquests plantejaments culturals, més diferent a aquests plantejaments culturals, més oberta, més plural.

No és la nostra política cultural; no és la política cultural que *el país* vol, que el país fa, que el país es mereix; no és, en cap de les maneres, la política cultural que necessita Catalunya per existir en el món, i que el món necessita, perquè també necessita que Catalunya existeixi.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, no poden ser, de cap de les maneres, uns pressupostos als quals donem suport.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

I ara, a continuació, el senyor Benach explicarà la postura d'Esquerra respecte a la política pressupostària en matèria esportiva.

El president

Tal com diu el senyor Bargalló, el senyor Benach té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Surto, doncs, per defensar, dintre de l'esmena a la totalitat al Departament de Cultura, tot el que faria referència a l'apartat esportiu.

De fet, novetats, novetats, el que se'n diu «novetats», en el pressupost del que serien les àrees esportives del Departament de Cultura... (*Pausa.*) Veig que es va complint la tradició de l'absència o la distracció dels consellers en relació amb el tema que parles, però bé... (*Pausa.*) No, no, és igual. Sembla que és una tradició d'aquest debat de política de pressupostos, que els consellers badin, però bé...

Bé, doncs, com deia, novetats, novetats, no n'hi ha gaires, i seria una mica en la mateixa línia que en anys anteriors, no?

L'esport, sens dubte, cada vegada més, se l'ha de veure com un procés integral, que és paral·lel a la vida de les persones, i, cada vegada, en trams d'edat que fins ara no comptaven en l'ambient, i en el món, i en la pràctica esportiva, comencen a agafar un pes més important. Això implica una reforma, un canvi, en les estructures esportives; implica també una exigència de més qualitat en molts dels serveis esportius que es donen, i implica també, per tant, més obligacions de cara a les administracions. També és evident que aquí ha nascut en l'àmbit privat tot un altre món, que, en tot cas, potser algun dia algú s'haurà de plantejar regular alguns aspectes que en aquests moments no ho estan; tot i que el perill de regular sempre implica..., després

té repercussions econòmiques i pressupostàries. Però, en qualsevol cas, aquesta és una necessitat que es va detectant cada vegada més.

I també té implicacions molt importants en l'àmbit de la salut. L'any passat en aquest mateix debat ja vaig dir que, segurament, al final, algun dia s'haurà d'acabar parlant d'esports no en l'àmbit de cultura, sinó segurament en l'àmbit de sanitat, com en altres països d'Europa ja tenen; és a dir, l'esport, el ministeri d'esports, està vinculat o adscrit al que és el ministeri de sanitat. Per tant, jo penso que aquesta és una línia que caldria avançar, i, tot i que enguany hi ha una certa declaració d'intencions pel que fa referència a les unitats de medicina de l'esport, als centres de medicina de l'esport, aquí ens falta una mica començar a concretar encara més i fer una inversió més important en aquest àmbit.

En aquests moments, entenem que és del tot insuficient la xarxa de centres de medicina esportiva que hi ha, entre altres coses pel que deia abans: cada vegada aquí hi ha més gent que està fent pràctica esportiva, que l'està fent, a més a més, doncs, segurament, amb unes condicions que es podrien millorar moltíssim, i sobretot també amb relació a la prevenció i amb relació a la salut de les persones.

Fa un moment el senyor Bargalló feia referència a les diputacions, parlava de biblioteques, parlava de cultura. Ara podríem fer el mateix discurs, pràcticament, en matèria d'esports. Els estalvio el discurs. Reprodueixo íntegrament el que ha dit el senyor Bargalló, evidentment, no només ho compartim perquè som del mateix Grup Parlamentari, sinó perquè també, doncs, hem compartit, diguem-ne, des del punt de vista municipal, aquesta discriminació, tant a nivell de cultura com d'esports. I, per tant, des d'aquest punt de vista, reproduiria íntegrament la seva queixa en els dos sentits –en els dos sentits–: per una banda, el fet de les no-transferències; per altra banda, el fet de la discriminació.

En aquest sentit, doncs, parlem d'un tema que a més a més té connotacions greus, en tant que una de les principals reivindicacions que hi ha en aquests moments en el món de l'esport a nivell de Catalunya és precisament les instal·lacions esportives; les instal·lacions esportives, que moltes vegades se n'ha fet un discurs ambigu, que s'ha jugat amb una certa doble condició de si havien de ser públiques o havien de ser semipúbliques, semiprivades; que, doncs, d'alguna manera, s'han anat plantejant qüestions que, al final, han donat un resultat concret: després del Jocs Olímpics del 92 aquí hi ha una trompada molt important pel que fa a capacitat inversora en matèria d'esports; aquesta baixada en inversió és cada vegada més gradual, més important, i al final resulta que quan obrim una convocatòria perquè els ajuntaments i entitats sol·licitin subvencions per poder fer equipaments esportius d'acord amb un pla director, resulta que ens demanen ni més ni menys –ni més ni menys– que la xifra de 100.000 milions de pessetes. Clar, això, diem, és una barbaritat; segurament que és una barbaritat, però és una realitat al mateix temps, és una autèntica realitat. I això vol dir que aquí alguna cosa ha fallat.

Ha fallat, segurament, tot un procés de molts anys de no fer el que s'havia d'haver fet, per descomptat, però ha

fallat també la previsió. I, en aquest sentit, en aquests moments ens trobem amb una doble problemàtica: primer, no poder respondre a la demanda que hi ha, i, segon, ja tenir condicionat quina ha de ser l'anàlisi global i territorial de què és el que millor convindria en cada cas i en cada lloc. I reconec –i reconec– que això és, certament, complicat.

És a dir, la solució d'aquest problema penso que no es tracta només –que també– d'incrementar els recursos a nivell d'infraestructures esportives, sinó, també, que es tracta de fer un plantejament segurament molt més global i intentar pensar una mica com i de quina manera ha de ser l'esport del futur, com deia abans, pràcticament, viure'l i veure'l com un procés integral, que és paral·lel a la vida de les persones.

Hi ha un altre factor que el nostre Grup Parlamentari voldria destacar en aquests pressupostos. No entraré en més detalls, però sí que hi ha un aspecte que vostès saben que el nostre Grup Parlamentari hi ha fet una certa..., hi ha posat un cert èmfasi en cada ocasió que hi ha un debat de pressupostos, i en altres moments, i és el tema de la internacionalització de l'esport català.

Nosaltres entenem que continuem quedant coixos, en aquest sentit. És a dir, no n'hi ha prou –no n'hi ha prou– a demanar reconeixement a nivell internacional o reconeixement..., que l'Estat tingui una altra actitud. No n'hi ha prou. Això és clarament i absolutament insuficient. Si no hi ha una feina de base feta des d'aquí, difícilment ens en sortirem, en aquesta qüestió. En qualsevol cas, sempre serà difícil. Això, per suposat. Però, a part de les dificultats que ja hi són, i que se suposen, el que és evident és que, aquelles coses que podem fer nosaltres des de casa, les hem de fer al més ben fetes possible.

En aquest sentit, nosaltres entenem que hi hauria d'haver recursos a tres nivells: recursos, per una banda, a nivell de participació en esdeveniments internacionals –i no em refereixo a equips de cadets o juvenils, em refereixo a equips ja més, doncs, d'adults, a equips federats–; hi hauria d'haver, també, recursos per a l'organització de competicions internacionals, i en aquest sentit, els àmbits poden ser molt diversos. De propostes, n'hi ha, i idees, també. Hi hauria d'haver recursos no tant per complementar el Pla ADO, sinó per tenir un pla propi de suport de formació d'esportistes d'elit catalans i catalanes. Hi hauria d'haver també partides per poder fer gestions, per poder fer relacions, en definitiva, per poder fer una ofensiva diplomàtica a nivell internacional. Perquè si no comencem a explicar al món què és el que volem i explicar-ho ben explicat, difícilment quan hi arribem ens faran cas. Això, per una banda.

Per una altra banda, perquè això vagi bé i perquè això tingui un resultat mínimament acceptable, és evident que els esportistes han d'estar motivats. I els esportistes, motivats, no és gens fàcil que hi estiguin. Per una banda, perquè les federacions no tenen, no disposen de tots els recursos que voldrien. Jo penso que en aquests moments es donen circumstàncies des del punt de vista econòmic, sí, però també des del punt de vista d'esportistes que estan competint o que estan intentant competir en seleccions espanyoles i que no són seleccionats pel simple fet de ser catalans i catalanes, i això

està passant en aquests moments, desgraciadament, doncs penso que aquí s'ha de ser..., s'ha de tenir tota una altra actitud i s'ha de ser molt més curós.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

S'han de buscar estímuls –s'han de buscar estímuls– per tal que els esportistes, d'alguna manera, es facin seva aquesta idea de la internacionalització de l'esport català, que és una possibilitat real, que, a més a més, és absolutament beneficiosa per a ells. S'han de buscar estímuls per tal que les federacions puguin treballar en unes altres condicions que en aquests moments no tenen. S'han de buscar estímuls, també, perquè les federacions catalanes –i ho dic així de clar– cada vegada se sentin més lliures de mans amb relació a les federacions espanyoles.

Si això respon a un pla prèviament traçat, si això respon a un criteri polític i governamental prèviament definit, estem segurs que el camí de les seleccions esportives catalanes serà molt més curt i molt més ràpid. Per cert, tot això en el pressupost no ho hem sabut trobar, per la qual cosa, als arguments que s'han expressat abans en matèria cultural amb relació a l'esmena de la totalitat, n'hi afegiríem uns quants en l'àmbit esportiu.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula per presentar les seves esmenes l'il·lustre diputat senyor Josep M. Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Bé, el posicionament del nostre Grup en relació amb la Conselleria de Cultura, el dividirem en la meua intervenció i la intervenció del senyor Casajuana, que parlarà de la part d'esports.

A mi em pertoca intervenir en la part de cultura, i els he de dir que, després d'escoltar el senyor Ribó i el senyor Bargalló, jo crec que em pertoca a mi fer, encara que sigui molt breument, uns certs apunts, eh?, només apunts sobre el balanç d'aquests vint anys de política cultural.

Quan estava sentint el senyor Ribó i el senyor Bargalló, m'han vingut al cap els successius consellers de Cultura, i amb cada conseller de Cultura m'ha vingut alguna imatge que em sembla que podria apuntar relativament el que ha estat aquesta inexistent política cultural de vint anys. He pensat –he pensat– en Cahner, en el primer conseller de Cultura i el seu model republicà francès que volia fer un gran desplegament centralitzat, cultural, del país, i que va durar –em sembla– no més de tres anys. Em va venir al cap, m'ha vingut al cap el model Rigol, el del nostre president, i el Pacte cultural, impossible –el Pacte cultural, impossible–, pacte impossible que va aturar Jordi Pujol i que molts mals, després, que ha viscut la cultura del país es deriven de la no-aplicació del que va ser el Pacte cultural. He pensat en el conseller Guitart, i m'ha vingut una immensa

sensació de grisor i ensopiment que van marcar aquells anys de la política cultural. Després m'ha vingut el conseller Pujals, i m'ha vingut la imatge –m'ha vingut la imatge– d'aquell ús de la política lingüística en els càlculs impossibles de la successió. I ara m'ha vingut el senyor conseller Vilajoana, i em vénen les imatges de la publicitat, de la propaganda, però sobretot de l'entreteniment, de l'*entertainment*, com diuen els americans, això sí, de sèrie B, que marca profundament l'esperit de fer política cultural d'aquesta última etapa.

Els vull dir això perquè és que m'ha vingut..., és a dir, amb les reflexions del senyor Ribó i del senyor Bargalló m'han anat venint aquelles imatges d'aquests vint anys. Cregui'm, quan es faci el balanç dels vint anys del nacionalisme pujolià, aquest nacionalisme que és difícil, és que em venien paraules una mica gruixudes, eh!, em venien paraules com «fariseisme pujolià» o «nacionalisme de conveniència». *(Rialles.)*

De veritat, perquè hi ha molts aspectes d'aquest nacionalisme –d'aquest nacionalisme– que es troben en la política cultural les paradoxes de les seves contradiccions, perquè en nom de la cultura i del país s'han amagat molts i molts dèficits. I en política cultural és un dels exemples més grans –dels exemples més grans.

Jo pràcticament els he de dir que subscriu paraula per paraula el que ha dit en Ribó i en Bargalló, de la crítica, de la crítica d'una cultura, d'un intent de política cultural al servei d'un país imaginat, que no era el país real; d'una política cultural feta des d'una desconfiança tremenda en el món dels creadors. Desconfiança, perquè? Perquè la cultura és llibertat, i si no hi ha llibertat, si no hi ha aquesta confiança en la llibertat no es pot fer una bona política cultural. I, sens dubte, aquest intent de patrimonialitzar, de manera molt sectària moltes vegades, tot el teixit cultural. L'última història la tenim molt recent, que és la història d'Òmnium Cultural. La història d'Òmnium Cultural és un exemple paradigmàtic de fins on arriba, doncs, el que ha estat aquesta política cultural.

Però bé, jo vull venir a parlar de números i parlaré de números. Jo crec que amb els números es reflecteix molt bé el que ha estat aquesta política cultural inexistent del país. S'han donat dues xifres que jo voldria matisar perquè no són del tot correctes, almenys –almenys– des del nostre servei d'estudi del Grup Parlamentari.

A veure, l'increment pressupostari del 2003 –del 2003– certament és el que s'ha dit, el que passa que ens situem a 1,23 del pressupost de la Generalitat. Jo crec que el senyor Ribó quan parlava de l'1,50 no treia esports, jo suposo que parlava del conjunt de la Conselleria. Si agafem el conjunt de la Conselleria sí que ens trobaríem a l'1,50, però si traïem els 7.000 milions d'esports, la part de cultura, de la Conselleria de Cultura i Esports és l'1,23 del pressupost de la Generalitat.

Certament ens tornem..., certament el que ha passat és que l'any passat el pressupost, certament, va augmentar un 15%, el de Cultura, en relació amb el del 2001. Jo els vull recordar que en bona part va ser un augment forçat perquè els quatre grups parlamentaris –i se'n recordaran els diputats i diputades que estan a la Comissió– vam aconseguir guanyar unes mocions parla-

mentàries que obligaven el Govern a incrementar al 50% les partides destinades a música i a arts escèniques. Això explica que l'any passat el pressupost hagués augmentat per damunt de la mitjana del de la Generalitat, però enguany tornem a créixer per dessota de la mitjana que creix el pressupost de la Generalitat.

És que ens trobem, doncs, ens trobem aquest 1,23 del pressupost. El senyor Bargalló ha dit que era l'1,05. Clar, podríem dir que és l'1,05 si féssim el pressupost consolidat; si agaféssim l'ordinari més totes les empreses –Corpo, ACA i companyia– arribaríem als 3.000 milions, als 3 bilions, i llavors sí que ens sortiria l'1,05. Però si agafem l'estàndard, que és com sempre hem calculat els pressupostos, ens situem a l'1,23. Certament, és que és molt poc. Jo no li vull donar les dades del Quebec o de Flandes, però escolti, és que: Galfícia, el 2,4; nosaltres, 5.200 pessetes / persona habitant; Madrid, 5.500, i més Extremadura, més Castella i la Manxa, per de sota d'aquest percentatge.

Abans el senyor Bargalló ha recordat que ahir comentava –en una sessió que m'hauria agradat, senyor Vilajoana, que hi fos, perquè vaig tenir temps d'explicar els números a bastament de la Corporació– que enguany el pressupost de la Corporació, que és de 65.000 milions de pessetes, ordinari més explotació, és el doble que el de la Conselleria de Cultura, 33.000 milions de pessetes; el doble, el doble.

Estem molt lluny d'aquelles discussions que tenia amb vostè, senyor Vilajoana, quan estàvem a la Comissió de Control i teníem un pressupost de la Corporació que era a l'entorn dels 45.000 milions de pessetes. Estem molt lluny de quan vostè em deia: «Amb 18.000 milions de subvenció ordinària, la Corporació pot tenir recursos suficients propis per tal de tenir...» Pensi, aquest any, senyor Vilajoana, que l'aportació que fa la Generalitat amb subvencions generals és de 35.000 milions de pessetes.

Quina sort, quina sort, sí, però quina sort, senyor Vilajoana...! Però, escolti, si vol podem parlar així, directa, no... Perquè m'agradaria molt parlar de l'etapa, de la seva etapa, especialment, després dels informes de la Sindicatura –de la Sindicatura–, de la Sindicatura de Comptes de l'any 98 i de l'any 99. (*Remor de veus.*) 98 i 99, senyor Vilajoana. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Senyor conseller, senyor conseller, jo li recordo que vostè després, quan acabi –perdoni, senyor Carbonell– el senyor diputat, pot demanar la paraula, si vol intervenir, i jo, amb molt de gust, la hi donaré. Gràcies.

Senyor Carbonell, segueixi. (*Remor de veus.*)

El Sr. Carbonell i Abelló

Sí, però, em sembla que hi ha un reglament que val la pena respectar, em sembla. Bé, en tot cas, jo crec que, bé, que estaré encantat si podem discutir, doncs, les magnituds pressupostàries de la Corporació, però perquè vegi en quina situació ens hem trobat.

Certament, si analitzem el pressupost de Cultura es trobaran, trobarem aspectes que ja s'han dit, però jo voldria apuntar-ne alguns. Mirin, augmenten notablement

les partides destinades a publicitat, propaganda, lloguers d'immobles propis, estudis i treballs tècnics. És realment..., quan s'analitzen el conjunt de les partides, què és el que incrementa la Conselleria? Incrementa, aquest percentatge petit que s'incrementa del pressupost de la Generalitat, què s'incrementa? Doncs, en el Programa de la Secretaria General, el 52% més de publicitat, el 40% més en lloguers, i el 37% més en estudis i treballs tècnics.

Si miréssim, per exemple... Abans el senyor Bargalló parlava del desequilibri que hi ha entre les tres províncies: Tarragona, Lleida i Girona, i la província de Barcelona. Ja sé que després, senyor Vilajoana, vostè ja li agrada a anar a les inauguracions de les biblioteques que paga la Diputació i els ajuntaments, i em sembla molt bé –em sembla molt bé–, però saben vostès que el Programa de biblioteques de vostès, el PUOS de biblioteques disminueix –disminueix– en aquest pressupost. Hi ha menys diners per a les biblioteques públiques del país: 50 milions menys –50 milions menys. Les transferències en capítol 7 disminueixen en 368 milions, 368 milions menys en equipaments de proximitat cultural en el territori, quan hi ha un gran desequilibri en el nostre país.

Abans ha parlat molt de la Direcció de Política Lingüística. Jo el que sí que voldria subratllar-los és el següent. Mirin, hi ha un increment de 60 milions per al Consorci de Normalització Lingüística. El Consorci, que certament hi ha molts ajuntaments que demanen que hi hagi un replantejament del que ha de fer perquè ha estat durant uns quants anys d'una certa desorientació, almenys té una feina clara ara, que és l'acolliment lingüístic. Saben vostès que pràcticament no hi ha pressupost? Saben vostès que alguns d'aquests programes d'acolliment lingüístic es fan cobrant? Saben vostès que a les escoles d'adults de la Conselleria de Benestar Social que fan cursos en castellà i en anglès són gratuïts, i els cursos en català són de pagament? Vegin quina paradoxa, d'aquesta, realment, desorientació. Els cursos en català d'acollida per als immigrants són de pagament, i els de castellà i anglès de les escoles de Benestar Social són gratuïts. Escolti...

Miri, el nostre Grup ha presentat en el Registre una proposició no de llei que demana que els cursos d'acolliment lingüístic en català del Consorci siguin gratuïts, perquè és un instrument important en aquest procés d'integració i d'acollida en el país, i que es doti el Consorci de manera seriosa i notable per fer aquesta tasca amb prioritat. És que ni això? –és que ni això? Perdoni que m'indigni, però és que és, certament, és aquesta desorientació que, realment, fa que no sapiguem on som.

S'ha parlat de la Direcció de Patrimoni Cultural. Certament, augmenta un 1,3%, però, és clar, jo els diria també que, d'aquesta Direcció, possiblement la peça que em fa més pena és el Museu Nacional d'Arqueologia, que porta no sé quants anys amb un projecte de pla estratègic i de reordenació que el treuen del calaix i el tornen a posar a l'altre calaix, i, entretant, el Museu de Montjuïc va caient, va caient, va caient. I les ruïnes d'Empúries? Les ruïnes d'Empúries van també caient, caient... Saben vostès que les ruïnes d'Empúries ingres-

sen menys per visitants que quan eren gestionades per la Diputació de Barcelona? No ho sé, és que és realment sorprenent! Mirin, el MAC, que inclou les ruïnes d'Empúries, ingressa, si no vaig equivocat –ara els ho diré–, 158 milions per tots els conceptes, eh?: el concepte d'Empúries, Ullastret, el Museu de Montjuïc... Doncs, els anys 94, 93, Empúries únicament ingressava quasi 200 milions d'ingressos per l'entrada de la gent que visitava i que gaudia d'aquelles ruïnes.

I, miri, podria anar i podria entrar també en l'ICIC. Mirin, de l'ICIC, aquí hi ha una cosa que amb el senyor Ribó..., no hi estic massa d'acord, amb la seva intervenció, senyor Ribó. Vostè ha dit que l'ICIC tenia un pressupost molt petit, molt petit. Home, Déu n'hi do, ja, eh? –Déu n'hi do. El problema..., pensi –i això ja és un altre despropòsit–..., saben vostès quin és el capítol 1 de l'ICIC? 400 milions de pessetes. Pensin que..., que de fet és un altre dels problemes que té l'Administració d'aquest país, que té una partida de burocràcia –que abans ho comentava amb el conseller en Martí Carnicer– un 125% superior a la mitjana de les comunitats autònomes. Doncs bé, l'ICIC ja té 400 milions en capítol 1, i en té, certament, 1.400 en capítol 4, senyor Ribó, 1.400 en capítol 4, que això ja és una partida significativa. Ara bé, la pregunta és: aquests 1.400 milions, amb quins criteris, amb quina orientació política serveixen el conjunt de les indústries culturals del país, i no possiblement una indústria, o un sector de la indústria audiovisual? Aquesta és una bona pregunta que ens hauríem de fer de l'ICIC.

I podria continuar. Certament, mirin, aquest pressupost de Cultura està en continuïtat amb el que han estat els pressupostos. L'augment de l'any passat va ser conjuntural, molt lluny de les necessitats. Una part substantiva s'aplica a finalitats internes. Jo crec que hi ha un reforçament de la política clientelar i de la política d'estudis i publicitat. És un pressupost insuficient i molt mal orientat. Però –i retorno al principi, senyor Vilajoana– aquest és un pressupost, al meu entendre, que és sinònim d'aquesta etapa final del pujolisme. El pressupost de Cultura de Mas-Vilajoana és un pressupost orientat a la publicitat, a la propaganda i a l'*entertainment*, a la cultura de l'entreteniment; això sí, de la sèrie B, eh?

Però és que, ni que fos de la sèrie A, la política cultural ha de ser molt més, ha de ser una política que s'endinsi en el cor de la llibertat i de la creació del nostre poble, de la seva memòria, del seu patrimoni, en la recerca de l'educació de la civilitat i de l'excel·lència. Aquesta hauria de ser la política cultural que hauríem d'empènyer, i no aquesta trista i, si em permeten, miserable política cultural.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. Per completar aquesta intervenció en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'augment del pressupost d'esports per al 2003 és més virtual que real, degut al retard en el pagament dels ajuts que dona el Govern per a la construcció i equipament d'instal·lacions esportives a ajuntaments, federacions i entitats esportives. Per al 2003 es comptabilitzen encara despeses generades pel Programa de subvencions a universitats, corporacions locals, clubs i federacions de la convocatòria d'ajuts per a instal·lacions de l'any 1994. Vostès forçaven i encara continuen forçant, a la darrera convocatòria que han tret aquesta primavera passada, que els promotors d'equipaments esportius avancin, degut als seus problemes greus de tresoreria, els diners signant pòlisses de crèdit gravoses, per a l'endeutament municipal, amb l'Institut Català de Finances, que ara el Govern, any rere any, va cancel·lant i que tenen el pressupost d'esports d'enguany hipotecat.

El pressupost del 2003, per altra banda, posa en evidència que creem organismes reguladors, però se'ls manté congelats. Per què no es destinen recursos al Tribunal Català de l'Esport? Es manté la partida amb els mateixos 6 euros –1.000 pessetes– que l'any passat, l'any de la seva creació.

La mateixa quantitat –6 euros– es destina tant a la Comissió Antidopatge com a la Comissió Antiviolença en el si del Consell Català de l'Esport. I no em diguin que no són temes que mereixin, en la conjuntura que vivim, prioritats polítiques del Govern: educar en la civilitat, afavorir que l'esport gaudeixi del que li és propi, el *fair play*, no pas la violència, que és el més antiesportiu que ens puguem tirar a la cara.

Queda congelada l'aportació a les federacions esportives catalanes. Moltes vegades vostès s'han omplert la boca que representen, prioritzen la societat civil. Escoltin, demostrin-ho pressupostàriament, que és on es demostren les prioritats d'un govern.

També queda congelada en aquests pressupostos l'aportació a l'esport universitari, marginant una moció que amb la senyora Maria Àngels Esteller vam presentar en aquest Ple el mes de juny i que va ser aprovada finalment per unanimitat.

Tornant a la Moció del juny d'enguany, no hem sabut trobar cap referència al Pla interdepartamental de foment de la pràctica físicoesportiva entre les noies i les dones de Catalunya. Som conscients que cal un tracte diferencial, perquè hi han unes edats concretes en què moltes noies que fins a l'etapa de l'educació infantil i primària participaven en competicions escolars..., a partir dels dotze-catorze anys hi ha una davallada brutal. Demanàvem que, sent coherents i en una línia de fer polítiques transversals –i l'esport és una magnífica eina per fer aquestes polítiques–, es dotés pressupostàriament. No hi ha cap partida per realitzar aquesta aspiració.

Ni tampoc programes transversals de la Secretaria General de l'Esport amb el Departament d'Ensenyament i el DURSI per millorar la qualitat de les instal·lacions i la pràctica esportiva a l'escola i a la universitat. Són compartiments estancs; no hi ha manera que aquest triangle esport-escola-universitat funcioni. Cadascú va a la seva.

La nostra societat té la necessitat d'aprofitar millor els valors educatius de l'esport en una etapa crucial: la infància, l'adolescència i la joventut. Aquests pressupostos no consideren prioritat el que per nosaltres ho és.

Manca, mirant els pressupostos, un model esportiu que aprofiti les sinergies de tots els agents esportius, públics i privats, de la societat catalana. Amb els 6 euros que enguany tornen a pressupostar per a subvencions per a inspecció esportiva, destinats a les corporacions locals, ho posen francament molt difícil, als ajuntaments, per fer complir el Decret que regula la utilització de les piscines d'ús públic.

Per altra banda, existeix manca de transparència en pressupostar 2 milions d'euros per subvencionar activitats especials a entitats, sense relacionar aquestes entitats. Ens poden dir com es distribuiran i mitjançant quin procediment?

Al pressupost del 2003 destinen uns 8 milions d'euros a construccions i equipaments esportius. Bé, però són conscients que hi ha un incompliment flagrant de les previsions de finançament previstes al famós PIEC, el Pla d'instal·lacions esportives de Catalunya, que vostès van elaborar i que han estat incapaços d'aprovar per la manca d'acord entre les institucions que l'han de finançar, els ajuntaments de Catalunya, a través de les seves organitzacions municipalistes, i les diputacions provincials?

Què s'ha fet de la previsió d'aportar uns 300 milions d'euros, al llarg dels propers deu anys, per eixugar el dèficit d'instal·lacions que vostès van diagnosticar, ara fa dos anys, en més de 900 milions d'euros a Catalunya –els famosos 158.000 milions de pessetes–, i que vostès n'havien d'assumir un 30%? Xifres rodones: 55.000 milions de pessetes, en deu anys; cada any, 5.500 milions de pessetes. Aquests més de 300 milions, al pressupost, no hi són. Aquests 30 que correspondrien a aquest any es queden en 8.

Se'n recorden, que el novembre del 2000 van treure una convocatòria d'ajuts –de la qual s'ha parlat–, que van rebre peticions per fer obres per valor de 104.000 milions de pessetes, quan vostès van treure la convocatòria per 6.000 en tres anys? O és que ja no se'n recorden, que l'octubre del 99, concretament el 6 d'octubre del 99, en plena campanya electoral de les eleccions a aquest Parlament, el president –llavors candidat– Jordi Pujol i Soley va assumir davant la Junta de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, presidida pel senyor David Moner, uns compromisos pressupostaris que, a hores d'ara, no estan reflectits en aquests pressupostos, que són, per altra banda, els darrers d'aquesta legislatura?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres, en aquests pressupostos, els presentarem esmenes. Una fa referència a augmentar les partides d'ajut a les corporacions locals, per fer viable aquest Pla de construccions i equipaments esportius, una altra per garantir per al 2003 la plena realització del Programa dels Jocs Esportius Escolars de Catalunya, que gestiona la Unió de Consells, i que, encara que sí que consta una partida per aconseguir que tots els nois i noies de Catalunya que participen en aquests programes estiguin

mutualitzats, és a dir, que en cas d'accident tinguin una cobertura mutual, no hi ha una previsió de l'increment de l'IPC corresponent al proper exercici per desenvolupar les mateixes activitats que desenvolupen enguany. És una esmena que jo espero que, per sentit comú, sigui aprovada per tots els grups parlamentaris. Per cert, al *Llibre dels pressupostos per a programes* es diu que aquest Programa dels Jocs Esportius Escolars és un programa del Consell Català de l'Esport. És un programa que correspondria al Consell Català de l'Esport, però qui el gestiona és la Unió de Consells, i a cadascú el que és seu. Cal recordar que els Jocs Esportius Escolars de Catalunya són possibles perquè els ajuntaments del nostre país en financen més de dos terços del cost i la Generalitat no arriba al 30%...

El president

Senyor...

El Sr. Casajuana i Pladellorens

...encara que sigui un programa de la Secretaria General de l'Esport i el delegui en la seva gestió...?

El president

Senyor diputat, hauria d'acceptar esportivament que s'ha acabat el temps.

(Rialles.)

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Per aquest motiu, per la manca d'execució dels compromisos electorals i de la Moció del mes de juny, votarem en contra, és a dir, demanarem el retorn d'aquests pressupostos al Departament de Cultura, al Govern, perquè els reelaborin, perquè no han fet els deures.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. L'il·lustre diputat senyor Josep Maria Salvatella, per a un torn en contra, de Convergència i Unió.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. Els pressupostos són peça bàsica d'això que anomenem, potser eufemísticament, «política democràtica». Potser haurien de ser, doncs, una mica obra de tots, de tots 135 diputats i diputades, vull dir, i sortir-ne millorats, d'aquest tràmit en curs. Aquesta possibilitat, però, no passa de ser una hipòtesi ingènua en aquesta cambra, com en les de tot arreu, i és que un parlamentari no és un subjecte autònom, vostès ja m'entenen. Malgrat tot, cal complir la tradició un cop l'any entre els panellets i els torrons. Tot plegat, una mica enfarfegat i de difícil digestió.

El pressupost del Departament de Cultura per al 2003 presenta un total de 242.307.000 euros, cosa que representa, així, d'entrada, ja s'ha dit, un augment del 6,6% respecte a l'anterior exercici. Al llarg d'aquesta legislatura, però, s'haurà incrementat un 30%, de 187 mili-

ons a 242, en xifres rodones. Per completar l'abast de l'acció de govern, el conseller Homs s'hi va referir ahir en la seva intervenció, caldria afegir-hi, encara, les quantitats assignades als organismes autònoms i a empreses públiques que en depenen, deduïdes les aportacions del mateix Departament. Així, el pressupost consolidat seria de 257.525.000 euros.

D'altra banda, cal tenir en compte les aportacions de la Federació Catalana de Caixes d'Estalvis per conveni, que el proper any sumen, aproximadament, 7.800.000 euros, així com les corresponents a l'1% cultural que, com a referència, en el present exercici, s'han acostat molt als 5 milions d'euros.

Un ball de xifres, ben segur. Cada any igual i no ens en sortim, la tastis on la tastis, trobaràs la mar salada. Cultura, deien els diputats de l'oposició no fa gaire, té menys consideració pressupostària aquí que a Flandes, al País Basc o al Quebec, em sembla que han dit. Un 1,5% aquí, del pressupost, o un 1,05, o un 1,2. Ben bé no s'han posat d'acord. Escoltin, han pensat per un moment en les competències assumides en cada un d'aquests països per Cultura? Al País Basc, per exemple, el Departament de Cultura assumeix els mitjans de comunicació, Euskal Telebista, verbigràcia. A veure, ho explicarem amb una mica de detall: al País Basc, per exemple, l'any 2001 el pressupost de Cultura representava un 1,1%, amb televisió inclosa; al Quebec, un 1,4%; a Flandes, 566 milions d'euros l'any 2000.

Jo diria que aquest pressupost de Cultura marca dues prioritats clares: els signes identitaris, per una banda, i els aspectes socials, per l'altra. Signes identitaris bàsics, com ara la llengua i la cultura popular i tradicional, i també aspectes de forta repercussió en el conjunt de la societat, com les arts visuals i l'esport. Concretament, l'ensenyament del català als nous col·lectius arribats fa poc, la potenciació del cinema en la nostra llengua, el suport a les federacions i consells esportius, la construcció de noves instal·lacions, els ajuts a les manifestacions i entitats de cultura popular.

Potser és un bon moment, ara, quan un col·lectiu mitrat ens acaba de negar el dret a l'autodeterminació –per cert, Déu ens conservi el bisbe, als gironins!– (*rialles*), ara, deia, quan per a molta gent, fins i tot gent de casa nostra, l'11 de setembre és només el dia que es van enfonsar les Torres Bessones de New York. La cultura catalana, senyor Ribó, senyor Carbonell, no és només Jordi Pujol, és clar, però és també Jordi Pujol, i molts altres –i molts altres–, sortosament. Interculturalitat? Sí, però també identitat. Cultura és llibertat, sí.

Resumeixo respecte als centres gestors. La Secretaria General, que ha incorporat enguany les secretaries del conseller, puja un 6,4%. Si tenim en compte que inclou, al mateix temps, els pressupostos de l'Institut Ramon Llull, amb un augment de més de 300.000 euros; de l'Institut Ramon Muntaner, que agruparà els centres d'estudis locals i comarcals a partir de finals de l'any, i del Circuit de Catalunya, l'increment esmentat és del tot previsible i lògic, són faves comptades.

Possiblement, les actuacions previstes a Política Lingüística siguin de les més rellevants. És allò que, justament, preocupava el diputat Bargalló: allò que ha dit del fill del guàrdia civil, que, bé, està bé com a anècdota,

però que no podem passar a categoria; allò de Renfe, que es tracta de qüestions de seguretat. Aquestes actuacions inclouen un pla per promoure el prestigi i l'ús de la llengua catalana, amb l'edició de material específic, un programa per a l'ensenyament del català a la població nouvinguda, que representa un total de 360.000 euros destinats al Consorci per a la Normalització, i la potenciació del cinema en català, quant al nombre i quantitat dels títols doblats, amb un increment de més de 400.000 euros.

Els cursos de català del Consorci, els elementals, tenen, per cert, un cost de 1.500 pessetes, i per a la gent en atur, de 200 pessetes, que són exactament l'assegurança. El pressupost del Consorci per a la Normalització és de 2.440 milions de pessetes, amb un augment del 6,05%.

No oblidem, pel que fa a la projecció exterior de la llengua i la cultura, la consolidació prevista de l'Institut Ramon Llull, creat l'any passat com a consorci entre Catalunya i Balears.

Dins la política de promoció per a l'any vinent, s'ha considerat prioritari impulsar especialment les arts visuals. En aquest sentit, podem parlar del Pla de centres d'art contemporani a les diferents demarcacions territorials, amb una xarxa d'espais, a través de convenis amb ajuntaments i entitats culturals, i l'impuls de circuits itinerants d'exposicions. Així mateix, cal parlar de la consolidació de la nova Sala Verdaguier, al Palau Moja, i l'impuls projectat per al Centre d'Art Santa Mònica, més dedicat a les darreres tendències i que, a més de l'exhibició, tindrà cura de la producció.

L'ICIC, se n'ha parlat, per la seva part, contempla el foment de la indústria audiovisual mitjançant un pla d'actuació, per exemple, entre el Departament de Cultura, TV3 i les empreses del sector per tal de produir cent pel·lícules per a la televisió en tres anys. Entreteniments, segons el senyor Carbonell, de la sèrie B, però hem passat, ja ho diuen, de l'*homo sapiens* a l'*home zàping*.

Per altra banda, la celebració de l'any del disseny, impulsat per la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i el Ministeri corresponent, amb una incidència pressupostària de 390.000 euros, i també la preparació de l'Any Dalí, previst per al 2004, per al qual s'espera conèixer les determinacions del seu patronat. Cada any apareixen les seves pròpies icones, i ja ens tocava als empordanesos enlairar cel amunt algun entramuntanat.

Pel que fa al patrimoni, destaquem els increments en arqueologia, uns 160.000 euros més, per a les mines prehistòriques de Gavà; les actuacions al camp de les Lloses, de Tona, i les expropiacions de solars del teatre romà de Tarragona.

En arxius, l'acabament de les obres i moblament dels de Granollers, Falset i Balaguer, i l'inici dels projectes de les Borges Blanques i Tremp.

L'execució del nou programa específic de biblioteques 2002-2003, integrat en el Puois, no representa cap increment en el pressupost, ja que la primera anualitat només preveu satisfer les despeses de formalització dels préstecs. L'aturada temporal en les obres de la bi-

biblioteca del Born, per altra banda, ha significat una reducció de les despeses d'inversió.

Reducció, també, però d'ingressos, en aquest cas, en els museus gestionats per la Generalitat per la gratuïtat de l'entrada dels majors de seixanta-cinc anys. S'han acabat les obres del Museu Episcopal de Vic i continuarà la inversió al Diocesa de Lleida i a la Fundació Miró; es dotarà de mobiliari el Centre de Restauració de Béns Mobles, de Valldoreix.

En patrimoni arquitectònic, un increment de gairebé 800.000 euros, que respon a les actuacions previstes a la Universitat de Cervera, les esglésies de Sant Pere de Terrassa, la Seu de Manresa, les catedrals de Girona, Solsona, Tarragona i Barcelona, la ciutatella de Roses i altres. A més, inici de la restauració de les esglésies de la vall de Boí, del Museu Etnogràfic de Ripoll i de la portalada de Castelló d'Empúries. Es mantenen les inversions al Museu de la Ciència i a la Biblioteca de Catalunya, mentre que es redueixen al Museu d'Arqueologia, un cop completada la renovació de maquinari informàtic. Empúries gaudeix de bona salut. Gràcies.

Sostenibilitat, paraula de moda, i manteniment de les grans infraestructures en què participa el Departament: Liceu, Auditori, Palau de la Música, Teatre Lliure, MNAC, Macba, Biblioteca de Catalunya, Arxiu i Teatre Nacional. Remarquem, a més, la nova creació del Museu Thyssen, a Sant Feliu de Guíxols, i el Museu Castellor de Catalunya. Les inversions, recordem-ho, no es paguen al comptat, ja ho sabem, responen a una planificació i a un finançament plurianual.

El Centre de Cultura Popular i Tradicional augmenta les seves aportacions per activitats a les entitats culturals i potencia clarament manifestacions públiques, com ara el FestCat i la Fira d'Espectacles d'Arrel Tradicional, de Manresa. El pressupost del Centre experimenta una puja d'un 21%, excepcional en el conjunt del Departament, però que cal matisar pel gruix relativament modest del seu total.

L'esport a Sanitat, deia el senyor Benach. Miri, és una idea, no es pensi. En el món de l'esport consignem que el CAR i l'INEF mantenen el seu nivell econòmic i d'activitats, i augmenten les subvencions a entitats i clubs; molt significativa, en aquest sentit, la quantitat destinada a la Unió de Consells Esportius de Catalunya, que en dos exercicis ha pujat prop d'1 milió d'euros. Això és positiu, no?

Destaquem, també, el suport a entitats amb programes esportius dedicats als col·lectius amb necessitats especials: infants, persones grans, discapacitats.

En la línia de fomentar l'esport català, s'incrementa la dotació dedicada a activitats i programes de les federacions, consells esportius i altres entitats. Senyor Casajuana, s'incrementa, això, així com els ajuts per a la construcció i condicionament d'instal·lacions diverses.

No és fàcil donar resposta a les exigències de la societat actual, això els alcaldes ho sabem força bé, i sempre podem portar els ajuntaments a convenis inassumibles. Cap camí pla no porta al cim, alguns esportistes en són testimoni directe.

Senyores i senyors diputats, no vull allargar-me més. Vostès, que són perspicaços de mena, segurament ja

sospitaven que votaríem en contra de totes les esmenes presentades, així serà. No representa cap novetat, per altra banda. Ho deia Carles Fages de Climent, que ara fa el seu centenari: «No ensenya pas la Felisa res que no hagi estat a missa.» (*Rialles.*) L'oposició ens ho ha dit ben clar: «No s'amoïnin, tenim un problema per a cada solució que ens proposin.» (*Rialles.*) La desfilada dels consellers de Cultura, que ha dit el senyor Carbonell, amb cert to paròdic. Ara bé, seriosament, és aquest un pressupost gras? Suficient, diguem-ne, generador d'optimisme? O bé és un pressupost anèmic, escarransit, com asseveren els nostres oponents?

Escolti'm, concedim-nos mútuament el benefici del dubte, si volen. Suportem amb resignació les crítiques dels contradictors, fins i tot, les del Govern a l'obac o a l'obaça, si ho volen dir així. El cas és que tenim davant nostre el darrer pressupost de la legislatura, res més cert.

Ens trobem, doncs, en un moment especialment conflictiu i propens a exageracions en pro i en contra. Ho va deixar escrit un prussià, Bismarck, altrament dit canceller de ferro: «Mai no es menteix tant com abans d'unes eleccions, durant una guerra o després d'una cacera.»

El Govern ha presentat uns pressupostos per al proper exercici, com havia de fer, com li correspon, és clar. Res no és perfecte, ja se sap. Com deia aquell, no sé qui..., si no fos perquè tot és relatiu diria que no hi ha res absolut. Tanmateix...

El president

Crec que és de Santiago Rusiñol... (*Rialles.*)

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president... Tanmateix, el pressupost del Departament de Cultura ens sembla, a nosaltres, prou satisfactori pels temps que corren. De totes maneres, *les jeux sont faits* que diuen els crupiers, i, com en totes les partides, algú guanya i algú perd. O, dit d'una altra manera, si volen, el qui va davant, va al davant, encara que vagi coix. (*Rialles.*) Són paraules de fa pocs dies d'un meu company de partit, i, malgrat tot, amic, Salvador Esteve.

Gràcies.

(*Algú pica de mans.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara... (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Sí..., senyor Ribó?

El Sr. Ribó i Massó

Li demanaria un torn per contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Salvatella, si té paper i llapis li agrairia que apuntés les dades que pot extreure del *Butlletí Oficial del Govern Basc*: Any 2002, 5.931 milions d'euros de

pressupost; 177,800 de Cultura, 3,0 i escaig per cent. Any 2003, 6.185 milions de pressupost; 200,6 milions per a Cultura; 3,24%. Govern del Quebec, *Plan d'accélération des investissements du secteur publique*, 2.400 milions de dòlars del Quebec, canadencs; 100 milions per a Cultura; 3,95%.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Salvatella..., ja sap que no hi ha res tan inexacte com els números.

El Sr. Salvatella i Suñer

Sí, no..., és el que li ho hauré de dir, no? Les seves dades no coincideixen amb les meves, ho lamento molt. La veritat és que també seria estrany que coincidissin massa, no?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Mig minut i l'últim...

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Salvatella, ho té tan fàcil... Li ho poso més fàcil..., com anar a l'ordinador que tots tenim, que està connectat a Internet, anar a la web del Govern Basc i a la web del Govern del Quebec... I, si vol, amb una petita juguesca, que el que perdí paga un sopar.

Gràcies, president.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els adverteixo que així soparem molt tard, avui.

Passem ara, ja, al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Per defensar les esmenes, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup ha presentat una esmena de retorn del Departament de Sanitat i Seguretat Social que intentaré defensar.

El pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social és de 5.492 milions d'euros, creix un 7,6%. Aquest creixement està per sota de la mitjana del creixement de l'increment del pressupost que se situa en un 8,18%, malgrat que Sanitat és un sector amb una demanda fortament expansiva i canviant, que requereix de més recursos i, també, d'una reordenació a fons.

També perd pes, el Departament de Sanitat, el pressupost del Departament de Sanitat, també perd pes específic en el conjunt del pressupost, ja que l'any 2001 representava el 34,8%; el 2002 passa al 34,4%, i el 2003 representa el 34,37%.

Cal assenyalar, a més, la incertesa en el capítol d'ingressos, de la partida que correspon a la Diputació que es destina a «Salut mental», que és de 56,6 milions d'euros que la Diputació reté per manca d'acord amb el Departament i que, en aquests moments, està sent objecte d'una reclamació judicial.

El que volia destacar –i aquest és l'element essencial, un dels elements essencials de l'esmena a la totalitat– és el continuisme d'aquest pressupost que no resol el greu problema de suficiència financera de la sanitat. I això malgrat la propaganda que l'any passat va fer el Govern del nou model de finançament i dels avantatges que suposaria no haver de dependre de l'assignació de l'Insalud. Cal dir que això no ha servit per a res. El que queda clar és que la possibilitat de millores del nou model de finançament no es reflecteixen per a res, ni en el pressupost de l'any 2002, ni en el que presenten ara per al 2003. Tot això repercuteix en el capítol de despeses.

Amb aquest pressupost no es podran resoldre els principals problemes que arrossega la sanitat: l'endarreriment crònic de la salut mental; la inacabada reforma de l'assistència primària; la ralentització del sector socio-sanitari; el problema no resolt de les llistes d'espera, tant les quirúrgiques com les d'especialistes i proves diagnòstiques; els compromisos contrets amb el personal de l'Institut Català de la Salut i de la xarxa hospitalària d'utilització pública; la poca entitat de la salut pública; el transport sanitari, etcètera. En definitiva, hi ha un pressupost, tenim un pressupost que encara avui està dos punts per sota de la mitjana europea. I amb això no es poden afrontar, hi insisteixo, els principals problemes que té avui la sanitat.

A més a més, aquest pressupost és poc transparent: des de l'any passat es presenten fusionats els capítols 6, 7 i 8, els que corresponen a inversions directes, a transferències de capital i aportacions de capital, cosa que emmascara la situació real d'aquests capítols.

De fet, les inversions, tal com ho fan, tal com ho organitzen, només queden anotades com a tals en les empreses públiques, en els consorcis, altres administracions o entitats privades que són qui les fan, que són qui avancen els diners i no apareixen com a deute imputable als pressupostos de la Generalitat.

S'ha comentat ja, moltes vegades, aquest any i l'any passat, aquesta manera d'abordar les inversions a través del sistema alemany, que consisteix a transferir-les a altres entitats, i que, de fet, emmascaren la situació.

D'aquesta manera, en el cas de Sanitat, no incrementen el capítol de despeses financeres ficticiament –ficticiament–, però tampoc aconseguixen baixar-lo, que tenen, les despeses financeres, un volum considerable, ja que cada any s'hi destinen 42 milions d'euros.

També aquesta manca de transparència es reflecteix en el fet que el pressupost no inclou els consorcis sanitaris, haurien d'aparèixer en la relació d'entitats de dret públic sotmeses a ordenament jurídic privat. La majoria o almenys les més grans, com el de Sabadell o el de Terrassa o el de Mataró estan tenint elevats nivells d'endeutament i forts dèficits, i la Generalitat, que és l'entitat consorciada majoritàriament, en té una evident

responsabilitat econòmica. Doncs, bé, tot això tampoc hi apareix.

En definitiva, la sanitat continua tenint un greu problema de recursos, però hi ha també –i això ho vull subratllar– un greu problema de política sanitària, no sols els recursos són insuficients, la manera que s'orienten aquests recursos, la política sanitària que s'està duent a terme, al nostre entendre, és equivocada.

Aquest Govern s'ha mostrat incapaç d'adaptar el sistema sanitari a les actuals necessitats. Han pervertit allò de positiu que tenia la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Han perdut la iniciativa planificadora. Estan provocant la desregulació de la sanitat i estan soscant el sistema públic.

Em referiré a quatre símptomes clars dels problemes que pateix avui el sistema sanitari. Em podria referir a molts més; però, en tot cas, per no fer una presentació amb molta relació de dades i de coses, prefereixo centrar-me en quatre aspectes, com són: les llistes d'espera, l'atenció primària, la pressió assistencial dels professionals i la preferència a aquesta prioritat, que s'està donant en aquests moments per part del Govern, de privatitzar la gestió de determinats centres sanitaris.

Llistes d'espera. Recordem que l'any 2000 el Govern va aplicar un pla de xoc per reduir les llistes d'espera quirúrgiques. Es va crear una comissió, per part d'aquest Parlament. Es va elaborar un dictamen. Hi ha el compromís del Govern de garantir un temps d'espera màxim de sis mesos per a catorze patologies. Tot això, són coses conegudes.

Avui volem denunciar, a l'hora de comentar aquest pressupost, el fracàs del Govern a complir els objectius de reduir les llistes d'espera quirúrgiques. I, a més, cal abordar el problema, que també hi és, de les llistes d'espera en visites d'especialistes i en proves complementàries.

Insistiré un cop més que es requereixen mesures estructurals i no sols parcials per reduir les llistes d'espera. El Pla de xoc ja va fer el seu paper, ja va tenir la seva funció. Però després de l'esforç inicial del Pla de xoc, les llistes d'espera s'han mantingut gairebé inalterables l'any 2001 i l'any 2002; però, encara més, les mateixes previsions que fa el Govern per al 2003, veient justament la Memòria del Servei Català de la Salut, el que apareix en la Memòria del Servei Català de la Salut, en la relació del nombre de pacients en llista d'espera i el temps de resolució per a les catorze patologies esmentades, resulta que, veient justament aquestes previsions, les llistes d'espera es mantenen en estancament, no baixen i, fins i tot, n'hi ha que pugen.

Hi ha patologies que incrementen les llistes d'espera. Això en les seves previsions de cara al 2003, eh?, incrementen les llistes d'espera, com és el cas de les cataractes, com és la pròtesi de genoll, com és la colecistectomia. Però, si ens referíssim a l'any 2001 –no està tan lluny–, trobaríem que n'hi ha més que s'incrementen; hi hauríem d'afegir la septoplàstia, l'artroscòpia i la prostatectomia.

Per tant, estancament en el millor dels casos, lleu disminució d'algunes i increment d'altres; fracàs del Govern a l'hora d'abordar les llistes d'espera quirúrgiques. Per cert, això en els registres oficials, dels quals el

Govern ens ha deixat de subministrar les dades específiques per a hospitals que informen d'una manera ben real de quina és la situació concreta.

Però sabem també que la llista d'espera quirúrgica és la punta de l'iceberg de la situació actual sanitària a Catalunya. Sabem... i això ja ho destacava l'informe que els tècnics van fer a la Comissió que es va crear a iniciativa d'aquest Parlament, en aquell informe ja s'estava explicant, ja es deia que esperes excessives se situen a tots els nivells de l'atenció sanitària. I són especialment preocupants les que afecten les proves diagnòstiques i les visites a especialistes.

Sempre hem afirmat –i així ho penso– que és molt més preocupant que es triguin mesos a fer una prova diagnòstica, que es triguin mesos a fer una operació quirúrgica, perquè la diagnosi és l'element que permet tenir criteri sobre la gravetat d'una situació i sobre si cal esperar o no.

Alguns exemples: ahir una persona m'estava explicant com a Can Ruti –estic donant dades concretes– l'han feta esperar tres mesos –l'han feta esperar tres mesos– per fer un TAC d'urgència. Una persona que té càncer de pulmó, la fan esperar tres mesos per fer un TAC d'urgència. Això no pot ser. Dos anys i tres mesos per una prova d'apnea. Alguns dels CAP del Prat de Llobregat, visites a especialistes, 4,5 mesos per a oftalmologia, 3,5 mesos per a dermatologia, 2 mesos per a cardiologia, i, fins i tot, el metge de família, que hauria de ser immediat, 21 dies.

Per tant, estem en una situació molt preocupant, és imprescindible arribar a un enfocament general sobre l'espera, i integrar tot el procediment sanitari, totes les patologies prevalents.

Hi ha un compromís del Parlament, a més a més, de treballar en aquesta qüestió. Sabem on es produeixen els colls d'ampolla i les esperes excessives. Sabem que tot això es deu a l'irregular funcionament de l'atenció primària, a l'evident manca de desenvolupament de l'especialitzada i a la necessitat d'introduir mecanismes incentivadors per tal que l'atenció especialitzada i específicament els centres hospitalaris introdueixin canvis en l'estructura i composició dels serveis per adaptar-se amb facilitat a la demanda. El sistema sanitari és un sector de gran dinamisme evolutiu i de creixent utilització, degut a motius sociològics, demogràfics, tecnològics i d'exigència dels usuaris. Hi ha hagut, sobretot, manca de previsió i d'agilitat, i han mancat mecanismes de readaptació de l'estructura sanitària. I això és totalment responsabilitat del Govern. Però el que ens sembla greu és que el pressupost que ara se'ns presenta, amb aquella manca de recursos que abans comentava i amb aquesta manca de planificació i d'atenció a la demanda existent, no fa possible abordar aquest problema.

L'altre aspecte que volia tractar, el segon, fa referència a les condicions de treball i la qualitat assistencial. Constatem, i tots els grups parlamentaris hem tingut ocasió d'entrevistar-nos amb treballadors i treballadores de la sanitat, tant dels centres de l'ICS com dels de la XHUP, dels centres concertats, constatem que hi ha una insatisfacció força generalitzada i no veiem que el pressupost pugui arribar a establir una millora de les

condicions salarials i laborals. L'increment del capítol 1, en el cas de l'Institut Català de la Salut, que sols és d'un 7,26%, i que si es descompta la inflació que hi haurà, queda molt reduït, pràcticament estancat, i, per altra banda, l'increment dels concerts, que és d'un 8,23%, i podríem fer la mateixa reflexió: si descomptem la inflació, queda força estancat, no permet complir els compromisos derivats dels acords recents, tant en el cas de l'ICS com en el cas de la XHUP.

Tampoc resol la situació dels sectors de treballadors i treballadores que no veuen millorades les seves condicions laborals en aquells acords que s'han signat, algun d'ells, el de l'ICS, de forma ben recent. Especialment és el cas dels auxiliars d'infermeria i dels zeladors.

El mateix Institut Català de la Salut, els nostres centres públics deixen molt per desitjar. L'oferta pública d'ocupació és gairebé inexistent, de forma que els interins acumulen antiguitats de més de quinze anys. I recordaré aquí que l'acord signat l'any 2000 amb els sindicats preveia que s'havia d'aconseguir l'estabilitat de la plantilla l'any 2003. Estem a finals del 2002; com es podrà aconseguir aquest objectiu? Ja sabem ara que no serà possible. Mentrestant, es donen situacions d'una precarietat laboral insostenible, i fa pocs dies m'hi referia en aquesta mateixa tribuna en una interpel·lació al nou conseller de Sanitat.

Es donen situacions, per exemple, de contractes laborals d'una hora, a infermeres, a auxiliars d'infermeria, d'una hora; de mig dia, també. O casos en què es contracten infermeres per deu nits seguides; altra tanda d'infermeres, altres deu nits; una altra tanda, altres deu nits, i després es recontracta les primeres. Cosa que mostra que no són reforços de serveis, sinó que són llocs que s'haurien d'ocupar amb plantilla estructuralment i que s'estan contractant de forma precària. Doncs, alguns hospitals ho fan d'aquesta manera.

Aquestes qüestions, evidentment, si les presento és perquè van més enllà de ser una mera qüestió laboral, ja que incideixen en la qualitat assistencial. La pressió sobre els professionals és cada cop més gran i cal més recursos i millor organització per atendre les demandes assistencials, sabent que ha canviat també el tipus de malalt que hi ha en els hospitals, que el fet que estigui menys temps fa que, en els hospitals d'aguts, els que hi són requereixin més atenció. Si això no va acompanyat d'una millora de condicions laborals, d'un increment de personal, això repercuteix en aquesta pressió assistencial que pateixen d'una manera cada vegada més clara els professionals. I, per tant, nosaltres entenem que la qualitat de la sanitat no pot basar-se en la sobrecàrrega de treball i en la pressió assistencial que pateix tant el personal facultatiu com el conjunt del personal que treballa en la sanitat. I cal, en aquest sentit, que el sistema sanitari s'adapti a les noves necessitats i demandes que existeixen en aquests moments.

L'altra qüestió a què em volia referir: l'atenció primària. Després de disset anys d'iniciada la reforma de l'atenció primària, no la tenim encara finalitzada. Malgrat el solemne compromís de l'antic conseller senyor Rius, que va prometre, del dret i del revés, que la reforma estaria acabada l'any 2002, el cas és que estem ja a finals de l'any 2002 i no s'ha aconseguit. S'ha incom-

plet el compromís: Sanitat encara té pendents la reforma de trenta-vuit ambulatoris i l'incompliment afecta sobretot Barcelona.

Però la reforma no és sols una qüestió d'edificis i d'infraestructures, sinó també, i sobretot, de les hores de dedicació dels metges i d'aconseguir constituir els equips d'atenció integrats. Fins que això no s'aconsegueixi no tindrem una veritable consecució de la reforma. De la mateixa manera que nosaltres entenem que caldria millorar, i molt, les dotacions del centres d'atenció primària perquè es pogués resoldre, a partir del sistema ambulatori, molts dels casos que en aquests moments estan pressionant els hospitals i, molt en particular, les seccions d'urgències dels hospitals.

I, en quart lloc, al que em volia referir és a aquest impuls de la gestió privada que està fet de mans del Departament. El Departament està procedint, lentament però inexorablement, a fragmentar el sistema sanitari, constituint una munió d'empreses, agències, consorcis i altres organismes diversos. I també s'actua transferint serveis a l'àmbit de la gestió privada, i ara l'ofensiva recau en l'atenció primària.

L'any 2002 es van destinar 297 milions d'euros a la compra de serveis sanitaris en l'atenció primària; l'any 2003 s'hi preveu destinar 323 milions d'euros, cosa que suposa un increment del 8,7%. Cal preguntar-se el perquè, perquè aquest donar prioritat, aquest impuls cap a fer que els centres d'atenció primària estiguin gestionats des de la iniciativa privada, ja que no està en absolut demostrat –i subratllo: no està en absolut demostrat– que la gestió privada sigui millor que la pública. No vol dir, amb això, que no calgui millorar la gestió pública; evidentment que cal millorar la gestió pública. El que dic també és que aquesta millora de la gestió pública és necessària. I torno a insistir que no està provat en absolut que la gestió privada sigui millor. Si és així, no entenem, no podem justificar de cap manera que el Departament s'hi aboqui.

I, en aquest context, només podem trobar raons, no de naturalesa pràctica, sinó de caràcter polític. De fet, el Departament de Sanitat i Seguretat Social, a través de la iniciativa del Govern, va en la línia de desregulació del sistema sanitari, amb la introducció de criteris mercantils per sobre dels sanitaris, això sí: sota el llenguatge de l'eficiència, de la qualitat, però d'una manera, com deia abans, inexorable, lenta, amb un vocabulari, en tot cas, de defensa del sector públic però amb una pràctica que va encaminada a la desregulació, insisteixo, del sistema sanitari que acaba soscavant el sistema públic.

Nosaltres entenem, i aquesta és la nostra aposta, que cal millorar i consolidar el sistema públic, conservant la seva concepció integrada, la seva organització integrada, per donar una atenció integral a les persones i introduint –això sí– els mecanismes d'agilització i millora de la gestió pública. Aquesta és una aposta per la qualitat assistencial, pel futur del sistema sanitari, que ha d'atendre amb equitat la població. I recordem que encara avui aquesta equitat no està garantida.

Com a conclusions, i amb això acabaré, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat perquè entenem

que la sanitat necessita més recursos –no s'estan aportant en aquest pressupost–; el nou sistema de finançament no ha fet millorar substancialment la suficiència financera del sistema sanitari que la qualitat assistencial requereix. També, a més a més de més recursos, fem una aposta per la qualitat, entenent que cal millorar les condicions salarials i laborals, començant per complir els compromisos assolits: no s'han complert els acords que es van signar l'any 2000; no veiem que el pressupost reflecteixi el compliment dels compromisos, dels acords, tant dels centres concertats com de l'Institut Català de la Salut.

Cal finalitzar ja la reforma de l'atenció primària. És aquest el conte inacabat: no s'acaba mai –no s'acaba mai. La finalització és urgent perquè justament els centres d'atenció primària són el primer nivell assistencial, aquell que pot fer més per resoldre i donar eficàcia al sistema.

I cal també millorar i consolidar el sistema públic. I això, totes aquestes dimensions, nosaltres entenem que requereixen un canvi d'orientació de la política sanitària. Constatem que avui es requereixen actuacions estructurals i no parcials, no solament es requereixen més recursos –ja insisteixo en això–, sinó també una reordenació del sistema sanitari, per tal que els recursos assistencials s'adaptin a la demanda existent que, a més, és canviant.

Nosaltres som escèptics que l'actual Govern pugui abordar aquests reptes que té el sistema sanitari. Nosaltres entenem que, aquest canvi, no el pot liderar. I per això, perquè veiem que justament aquest pressupost està reflectint aquesta incapacitat d'abordar les necessitats que té avui el sistema sanitari, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat i confiem, demanem que es voti afirmativament.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, al llarg d'aquests dies hem anat sentint diversos arguments amb relació a si aquest debat es feia ben fet o no es feia ben fet.

En qualsevol cas, el que és evident és que ens limitem..., i quan dic «limitar» no estic restringint el concepte, però sí que intentem fer, doncs, un resum dels molts i molts arguments que anem expressant al llarg de l'any en diverses iniciatives parlamentàries, sigui en comissions sigui en ple, perquè, doncs, d'alguna manera tenim una noció del que està fent el Departament, i de la lectura del pressupost es desprèn que el Departament continuarà fent una mica el mateix en la mateixa línia.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

I, per tant, aquí reproduïrem, segurament, arguments que hem anat sentint i que hem anat repetint nosaltres mateixos i que, doncs, segurament que seria raonable, tal i com s'ha dit, que poguéssim trobar altres fórmules, altres elements, altres llocs, segurament, de discussió del que és el pressupost del Departament de Sanitat; de tots els departaments, i concretament, en aquests moments, del Departament de Sanitat.

Una de les coses que hem vingut a convenir també, i ho hem fet..., jo penso que cada vegada és una reflexió més profunda, és que la societat ha evolucionat molt, d'una manera molt intensa, i ho ha fet amb poc temps. I evidentment la sanitat, dintre d'aquest procés..., també ha sofert el mateix procés.

Avui en dia la població disposa de molta més informació que abans i disposa també de maneres d'obtenir-la que abans no tenia. I si parlem de sanitat, d'informació sanitària, accés a la informació sanitària, jo penso que aquí també hauríem de començar a posar algun interrogant, perquè en alguns aspectes això és preocupant, i la manera d'arribar a la informació, segurament, no sempre és la més idònia. Això és fruit d'aquesta evolució de la societat.

L'evolució de la societat també s'ha notat en el perfeccionament de la medicina. Els avenços científics cada vegada són més importants: hi ha més avenços tecnològics; es pot curar ara més gent que abans o, com a mínim, se'ls pot donar més qualitat de vida. Per tant, allargar-los la vida i que visquin millor. Això no és proporcionalment..., no és directament proporcional al cost. El cost no disminueix, al contrari: els avenços tecnològics són més cars. És cert que, en general, la sanitat cada cop és més eficient, però al mateix temps és més cara, més costosa, i, per tant, tot plegat ens situa en una nova dimensió.

Catalunya disposa d'un model sanitari des dels inicis de la recuperada autonomia. De fet, en tenia, de model sanitari, Catalunya, segurament abans –segur–, no?, però també amb la transferència de competències, amb l'Estatut, va poder determinar algunes qüestions i va poder triar un cert model. I dic *un* model sanitari, no dic *el* model sanitari. Nosaltres entenem que encara estem, una mica, en un nivell prou elevat d'indeterminació degut a diversos factors, a diversos aspectes, fins i tot, en molts casos, a factors externs. I, per tant, poder plantejar que hem arribat al model que hauria de ser definitiu, jo penso que no ho podem dir clarament, almenys en el nostre país.

Fa uns dies sortia una carta, un article de l'anterior conseller de Sanitat, Eduard Rius, en un diari, i feia repàs i balanç de la seva gestió al capdavant del Departament de Sanitat. Em va fer gràcia perquè començava, precisament –a part d'una sèrie de consideracions personals absolutament lògiques, legítimes, lícites, raonables i penso que sentides, fins i tot–..., doncs, el conseller feia una certa reflexió amb relació que la sanitat catalana té un gran nivell, i fins i tot posava a nivell internacional, reconegut a nivell internacional, posava un exemple d'una carta molt favorable que havia enviat un famós escriptor estranger que havia estat atès a l'Hospital de Palamós, concretament. Per tant, era evident que el conseller, amb aquella carta, amb aquell exemple, po-

sava una mica la sanitat catalana com un referent internacional.

M'he permès agafar unes quantes dades, extretes d'un treball d'un catedràtic de la Universitat Pompeu Fabra, que em semblen molt interessants en relació amb aquesta qüestió, precisament.

L'esperança de la vida de la població catalana en néixer, el 1998, era de 79,3 anys. Però hi ha un factor important: el 1980, Catalunya –1980, data de la transferència, eh?– era la primera comunitat autònoma en esperança de vida. En l'actualitat, ocupa només una posició intermèdia en esperança de vida en néixer, i es troba per sota de la mitjana espanyola amb l'esperança de vida als 60 anys. La mortalitat infantil presenta una tendència positiva; és notablement inferior a la mitjana espanyola. La mortalitat perinatal, que és un indicador important de l'impacte dels serveis sanitaris..., en aquest cas, la situació catalana és força favorable: s'ha reduït des del 8,8 el 1985 fins al 6 el 1998, i se situa en nivells estàndards del que serien les xifres espanyoles.

Deixin-me esmentar alguns punts positius amb relació a tota aquesta qüestió. La taxa ajustada per 1.000 habitants d'anys de vida potencialment perduts per mort abans dels 65 anys és de 38,4 a Catalunya; per tant, per sota de la mitjana espanyola. I se'n troba només una xifra inferior a quatre països de l'OCDE: Suècia, Noruega, Holanda i el Japó. La taxa de mortalitat per 100.000 habitants per malalties cardiovasculars, ajustades per edat, a Catalunya s'ha reduït des del 280,6 el 1980 fins al 193,9 el 95, i en aquest sentit també estem per sota la mitjana espanyola, que és del 206. Una altra dada important: la prevalença de malalts amb infecció quirúrgica s'ha reduït a Catalunya des del 7% el 1990 fins al 3,9% el 97; a Espanya, la proporció és del 4,5% el darrer any.

Aquestes serien algunes dades positives. N'hi ha que no ho són tant i que, d'alguna manera, també podrien representar o ser interpretades com una amenaça per al país i per a la sanitat del país en el futur, no? La taxa de mortalitat per tumors malignes, per 100.000 habitants, ha augmentat: el 1980 era del 140,7, el 95 del 161,5; és una xifra superior, en aquest cas, a la mitjana espanyola. La taxa de mortalitat per accidents de trànsit també ha augmentat, de manera molt important en aquest cas: des de l'11 per 100.000 habitants el 1980 fins a gairebé el 20 el 1995, i també continuem amb una mitjana superior a la resta de l'Estat. Finalment, un altre aspecte preocupant i que en els darrers temps ha agafat una importància, i en els mitjans de comunicació ha estat tractat especialment, és la freqüència en els accidents de treball: el 1997 se'n manté un nivell elevat i, curiosament, un 10% per sobre de la mitjana espanyola.

Continuo amb més dades perquè, d'alguna manera, aquestes són dades que es podrien posar en un cantó de la balança. Anem a veure què hi hauria a l'altre cantó de la balança.

A l'altre cantó de la balança segurament hauríem de posar-hi, doncs, el que són els recursos financers i els recursos físics que fa servir el sistema sanitari català. La despesa sanitària total, pública i privada, a Catalunya

equivol –dades de l'any 1996– al 6,5% del producte interior brut; amb relació a l'any 81, hem incrementat un punt. Aquesta xifra indica que la societat catalana destina l'equivalent al producte d'un de cada quinze dies treballats a finançar els seus serveis sanitaris, mentre que a Espanya, amb una despesa del 7,4% del producte interior brut el 96, se n'hi destina una mica més: un de cada tretze dies treball. La comparació del percentatge del producte interior brut que es dedica a sanitat, quan ens posem a nivell europeu, cada vegada s'aguanta menys.

El 1996, el finançament sanitari públic català equivalia al 4,7% del producte interior brut, mentre que a l'Estat espanyol equivalia al 5,8%, de tal manera que el diferencial de Catalunya en comparació amb Espanya és avui d'1,1 punts del PIB; per tant, s'ha més que doblat des del moment de la transferència dels serveis a la Generalitat, hi insisteixo, des de l'any 81.

Avui en dia, el que està clar és que el nou sistema de finançament i, evidentment, el pressupost d'enguany no han arreglat aquesta qüestió. Avui en dia, els indicadors de salut ja no depenen només dels serveis sanitaris. Les condicions, els estils de vida, el nivell de renda, la distribució d'aquesta renda entre els ciutadans i ciutadanes, l'educació, la seguretat en el treball, a les carreteres, l'agricultura..., tot, tot plegat condiciona gairebé més els indicadors de salut d'un país que, fins i tot, el mateix sistema sanitari. Apareix, doncs, amb força la necessitat de polítiques molt més transversals. En aquest sentit, aquest és un repte, penso, no tant del Departament de Sanitat, sinó, globalment, del Govern de la Generalitat.

Parlem de finançament. L'any passat dèiem, en aquest mateix debat, que el tema del finançament havia estat una constant en el debat parlamentari, no només en els debats de pressupostos, sinó en diverses ocasions, que era un tema tancat, però, al mateix temps, era un tema no resolt. I, de fet, penso que continua centrant gran part del debat i, sobretot, té molt a veure amb totes les qüestions que anirem plantejant al llarg d'aquest discurs.

Una reflexió prèvia. Ja ho hem dit: la proporció del producte interior brut destinada a finançar la sanitat pública és molt inferior a països i regions europeus de renda similar a la nostra –molt inferior. I, per tant, això pressuposa un doble esforç: doble cobertura asseguradora i finançament privat. I aquí..., és una reflexió que cal fer: és bo que això continuï sent així?

És evident que venim d'on venim, tenim la tradició que tenim, des del punt de vista sanitari, i hem hagut de fer el que hem hagut de fer; això no ho nega ningú. I, per tant, hi ha hagut una cobertura de l'assegurança que s'ha fet en l'àmbit privat i que s'ha fet a partir de l'aportació de molta i molta gent. Però nosaltres entenem que en aquests moments el que és prioritari és allò que és públic, i en aquest sentit és aquí on vénen els dubtes: s'està fent bé, això, en aquests moments?, s'està invertint tot el que s'hauria d'invertir en el sistema públic?, fins a quin punt això afecta la qualitat de la sanitat al final?

Catalunya rep les transferències l'any 1981, però el finançament ha estat decreixent al llarg de tots aquests

anys. És evident que Catalunya, com a país, no podia renunciar a la sanitat, de cap de les maneres, i, per tant, la significació que això representava en la concepció de país fins i tot ha implicat unes conseqüències econòmiques que encara, a hores d'ara, estem pagant.

El traspass recent de competències a les comunitats autònomes que no tenien la sanitat i que ara l'han assumit ha representat també un trasbals i, de rebot, una doble amenaça per a la sanitat catalana.

Per una banda, el risc de veure'ns sotmesos a una coordinació –posin-hi cometes, si us plau, a la paraula «coordinació»– que no provocaria altra cosa que molts passos enrere. L'avantprojecte o els avantprojectes que circulen per aquests móns de Déu de la Llei de cohesió i qualitat sanitàries que vol impulsar el Govern de l'Estat ens fan pànic. Senzillament, pànic.

Per l'altra banda, i com sempre, els números. És cert que la capacitat de despesa *per capita* a Catalunya, amb la implantació del nou sistema a conseqüència de les noves transferències, va ser un 5,1% superior a la mitjana del sistema nacional de salut, llevat d'Euskadi i Navarra, que ja tindrem ocasió de parlar-ne. Però també és cert –i aquest és un element, una dada molt important– que elements com l'estructura d'edats, els preus relatius, la docència, la investigació, els fluxos de pacients que vénen d'altres llocs i d'altres elements condicionen absolutament aquestes xifres, fins al punt que, només agafant un –un– dels exemples que he citat, un d'aquests exemples, aquest 5,1% que teníem nosaltres superior de mitjana al sistema nacional s'eliminarà i ja aniríem per sota. No cal dir que, si s'agafa el conjunt de tots aquests aspectes, el negoci, com sempre, per a nosaltres, és ruïnós. En el tema del finançament, per tant, no anem bé; és encara una llosa massa pesada.

Una dada només per acabar aquesta qüestió. El País Basc no participa d'aquest nou sistema de finançament; té el concert econòmic, i així ha anat funcionant. I, per tant, quan es transfereixen les competències d'altres comunitats autònomes, no es veu afectat per aquest sistema. Aquest sistema, en el fons, el que ha fet és acotar l'espai per a la diferenciació i ha assignat a la sanitat pública un pressupost efectiu que equival a un 12% més que la capacitat financera *per capita* a Catalunya –parlo del País Basc.

Per tant, fixin-se, si nosaltres haguéssim tingut el concert econòmic –ja sé que no el tenim i que aquesta és una, diguem-ne, utopia en aquests moments, però, en qualsevol cas, penso que la reflexió s'ha de poder fer–, si nosaltres haguéssim seguit aquesta via, en aquests moments estariem parlant –en aquests moments, en el pressupost d'enguany– que el pressupost, que sí que s'ha incrementat un 7,6% i que ja s'ha dit abans que era de 5.491 milions d'euros, doncs, estariem parlant que s'augmentaria sobre 660 milions d'euros, és a dir, 110.000 milions de pessetes en números rodons. N'estic segur, honorable conseller, que, amb aquests diners, moltes de les qüestions que estan pendents, moltíssimes –que, algunes, les repassarem ara–, tindrien una solució relativament senzilla i relativament ràpida. Hi ha el que hi ha, en el tema de finançament. Tema tancat, però mal resolt.

Qüestions pendents: estem a l'espera que ens convoquin –de fet, el seu nomenament com a conseller va provocar que no es fes la reunió, lògicament, com ja vam dir, de la Comissió de llistes d'espera–, estem esperant que ens convoquin, esperant expectants que ens convoquin a una nova reunió de la Comissió que es va crear per mandat d'aquest Parlament, perquè, si bé és cert que, la feina que es va fer en l'anterior Comissió, la vam valorar positivament –una feina tècnica interessant, una feina tècnica que obria noves portes i que obria, fins i tot, porta a nous conceptes–, és una feina que no veiem després, a l'hora d'anitzar els pressupostos.

Al cap i a la fi, les llistes d'espera, encara que sigui molt dur i molt trist reconèixer-ho, no deixen de ser un problema doble: per una banda, el fet de destinar-hi més recursos, recursos addicionals –no els de sempre, sinó més recursos–, i d'altra banda, convèncer els professionals que aquest és un problema que han de resoldre entre tots. I això no és fàcil, en som conscients. Però, és clar, el que no té massa sentit és fer una comissió que tècnicament, hi insistim, ha treballat bé, que aquesta Comissió, a més a més, ha tingut l'empara dels diversos grups parlamentaris –cosa que no és habitual en una tasca de govern–, però després, a l'hora de la veritat, en l'aplicació de les conclusions es fa de difícil seguiment per una banda, però, al mateix temps, de difícil observació. Observació pel que passa, i observació, sobretot, per la lectura del pressupost.

Per tant, en aquest sentit, honorable conseller, estem a l'espera d'aquesta convocatòria i estem a l'espera, una mica, de quines són les previsions que es faran en el futur. El que és cert és que en aquests moments, si no s'hi posa remei amb una certa urgència, tornarem a tenir un problema greu de llistes d'espera, que espero que aquest cop no sigui provocat per una carta d'un eminent cirurgià a *La Vanguardia*; espero que sigui provocat senzillament pel sentit comú i pel que passa dia a dia en els centres d'assistència primària, en els hospitals i en d'altres centres sanitaris.

Un altre aspecte que també ens ha amoïnada i que ha estat fruit de debat intens en alguns casos fins i tot –fins al punt que el mateix president de la Generalitat, en un debat de política general, en va fer una certa bandera– ha estat tota la qüestió de salut mental. Reconeixem que ha canviat el tarannà del Govern en aquest àmbit, però també reconeixem o voldríem deixar palès que no ha canviat de manera suficient. Aquest és encara un tema pendent. És cert que s'hi han dedicat més recursos: l'any passat hi havia 137 milions d'euros, enguany estem parlant de 157. Però, tornant als números que femiem abans, si fem una comparació amb ràtios d'altres països a nivell europeu, aquesta xifra s'hauria de doblar pel cap baix –pel cap baix–, s'hauria més de doblar, però, bé, en tot cas, doblant ja començaríem a estar una mica a nivell. Per tant, és cert que s'ha fet un esforç, el que passa és que estàvem tan avall, tan avall que, si no es continua amb aquest esforç i es fa un esforç suplementari, difícilment podrem arribar a la xifra òptima que –hi insisteixo– altres països d'Europa o altres comunitats de l'Estat espanyol estan dedicant en aquests moments a salut mental, entre altres coses perquè aquesta és una qüestió, com he dit abans, prioritària, o hau-

ria de ser prioritària en la gestió del Departament de Sanitat.

Un dels problemes que més s'ha tractat enguany, i no necessàriament l'hem tractat aquí o a la Comissió, sinó que l'hem tractat sobretot a base de moltes reunions amb molta gent que hem rebut tots els grups parlamentaris, és cert, és tota la qüestió dels recursos humans. Curiosament, Catalunya és un dels països que té un nombre més alt de metges col·legiats del que seria l'OCDE, no així d'ATS, diplomats en infermeria. En aquest sentit, l'any 95 només en tenien menys Itàlia, Grècia i Portugal. I és cert també que aquesta és una professió extremadament vocacional i això, de vegades, doncs, evidentment té avantatges molt grans, però al mateix temps té conseqüències que es noten o es fan notar després en la gestió del pressupost.

Tenim un problema. Un problema en el sentit que no acabem mai d'agafar el ritme que caldria. Enguany s'ha firmat el Conveni, un conveni signat amb polèmica, en qualsevol cas, un conveni signat, és cert, de la xarxa hospitalària d'utilització pública. Quin era el gran objectiu dels treballadors de la XHUP? El gran objectiu era equiparar-se als treballadors de l'ICS. Els treballadors de l'ICS resulta que ja han incrementat els seus recursos, les seves condicions de treball, el seu conveni. Per tant, la XHUP, malgrat l'esforç que es farà ara d'inversió, que seran uns 15.000 milions de pessetes –per cert, error de càlcul pels motius que sigui, no hi entro, error de càlcul, no són suficients, amb això no s'equipararà, farien falta entre 2 i 3.000 milions de pessetes–, doncs, els de la XHUP en teoria s'equipararan als de l'ICS, però els de l'ICS ja han fet un saltet, per tant, ja no s'hi equiparen. I els de l'ICS, que pretenien equiparar-se amb l'Insalud, doncs, han fet un saltet, però no suficient, i per tant, no s'equiparen amb l'Insalud, la qual cosa vol dir que no s'agafaran mai, no?, i que d'alguna manera continuarem tenint un problema en aquest àmbit.

És molt important que des del Departament de Sanitat, en la seva globalitat, es fomenti o hi hagi una certa pau social, una certa pau laboral. I en aquests moments nosaltres tenim la sensació que això no és així, que no existeix, que caldria d'alguna manera posar-hi totes les mesures que calguin. Evidentment, una mesura important són els recursos econòmics, però també d'alguna manera per permetre apuntar altres temes que són també molt importants i que cal que els professionals que en aquests moments hi són puguin abordar-los en les millors condicions possibles, avançar cap aquesta pau laboral que, evidentment, doncs, també deu ser una utopia, però, com a mínim, acostar-s'hi no costaria pas tant.

Un altre dels grans debats que hi ha hagut en aquests temps ha estat el de la reforma de l'assistència primària. Jo solament penso que és la gran assignatura pendent, que vostès haurien d'acabar i intentar aprovar, encara que sigui amb un aprovadet justet, abans que s'acabi la legislatura, perquè fa molts anys que se'n parla, moltíssims, i, per a l'estructura del país, és evident que és important donar per acabada la reforma per poder abordar ja altres coses, perquè després de la reforma vénen encara moltes altres coses. No és, s'acaba la reforma i tot funciona a la perfecció, no, no, al

contrari, s'acaba la reforma i ara tenim una llista de feina pendent molt important.

En aquesta llista de feina penso que hi ha d'haver un debat paral·lel que és acabar de definir quin model es vol per a la primària. Abans se n'ha parlat del públic i del privat. Jo penso que –i ho vaig dir així a la darrera Comissió, que vostè hi era present– hem de fer una reflexió molt seriosa sobre el públic i el privat. Estem parlant de públic i privat amb massa alegria, i n'estem parlant, moltes vegades, d'una manera equivocada, i és lamentable, perquè, a més a més, nosaltres, com a grup parlamentari, com a partit, apostem i defensem allò que és públic. I què és públic? Doncs allò que defensa els interessos de la ciutadania sense cap lucre, sense cap benefici per a ningú privat, eh?, per a cap persona física o jurídica privada. És una definició molt primària, n'estic segur, però resulta que en no fer bé aquest debat estem confonent la població, estem confonent els professionals i, d'alguna manera, estem barrejant coses que no són barrejables.

Quin mal hi ha, quin problema hi ha perquè una tècnica, tècnica de gestió que s'utilitza en l'àmbit privat sigui utilitzada en l'àmbit públic? Doncs, no n'hi ha cap –no n'hi ha cap. I això no vol dir privatitzar la gestió, això vol dir utilitzar tècniques, que és diferent, però això no s'ha sabut explicar, no hem sabut fer bé aquest debat.

Per tant, aquí caldria conèixer, conseller, per què aposta vostè, el seu Departament, el seu equip? Més enllà de la reflexió aquesta, del públic o privat en l'àmbit de la primària, per què apostem? Vinculem més les àrees bàsiques de salut als hospitals? Què en farem de les EBA que estan funcionant? N'hi haurà més? No n'hi haurà més? Quin ha de ser el paper que ha de jugar l'Institut Català de la Salut? Com pensa avaluar la satisfacció dels usuaris, tant de les àrees bàsiques de salut gestionades per l'ICS, com les que no ho estan? S'estan complint els objectius de farmàcia en aquests moments? On s'estan complint? On no s'estan complint? Qui s'està comportant millor en aquest sentit?

Vam parlar l'altre dia, també, de l'Informe del Síndic de Greuges. Ja ho vaig dir, a mi em sembla que no era un bon informe, però en tot cas alertava de determinades situacions que ens han de fer pensar. La dotació de recursos i la capacitat de resolució de l'assistència primària són encara el tendó d'Aquilles de la sanitat catalana. I de retruc traslladen costos a l'assistència especialitzada i al consum de medicaments. Continuem, per tant, com a conseqüència d'això, entre d'altres coses, però sobretot com a conseqüència d'això, amb el problema de les urgències, derivat sens dubte de totes aquestes gestions que estàvem comentant abans.

Fixi's, la intensitat en la utilització dels serveis hospitalaris d'urgència de Catalunya és creixent i molt elevat per la resolució de problemes que podrien ser resolts en l'atenció primària si la seva capacitat resolutiva fos més adequada. Amb menys del 16% de la població de l'Estat, a Catalunya es realitzen el 20,7% de les urgències hospitalàries espanyoles. El 1990 la xifra ja era comparativament molt alta, però és que ha augmentat en un 26,3% entre el 90 i el 98, experimentant-se una reducció en la proporció de les urgències que efectivament generen un ingrés hospitalari, que ara és només

d'un 10%, bastant per sota dels valors mitjans a l'Estat. Per tant, resulta que s'estan fent més urgències, però, en canvi, d'aquestes urgències hi ha menys ingressos hospitalaris. Això és un símptoma clar, un símptoma clar i car, clar i car que les coses no acaben de funcionar.

Vinculat amb això, també, la qüestió de la despesa farmacèutica que comentàvem i que va absolutament vinculada amb l'eficiència de l'assistència primària. La despesa farmacèutica per a Catalunya el '99 va ser de 185 euros, a l'Estat era un 10% inferior. El cost d'opunitat de l'elevat consum de medicaments no es reflecteix de manera prou acurada en la despesa per persona. Un estudi recent d'un hospital d'alta tecnologia d'aquí, a Barcelona, detecta que un 20% dels ingressos eren conseqüència de problemes relacionats amb els medicaments, amb major incidència a mesura que augmenta l'edat de la població. Altres estudis recents, també, promoguts per diversos col·legis de farmacèutics: s'estima que els problemes derivats de l'ús inadequat dels medicaments a l'Estat pot ser responsable fins i tot del 10%, el 10% de la despesa sanitària pública, poca cosa.

En fi, a Catalunya estem parlant que hi ha un 21% de la gent gran que s'automedica per costum, i el 75% dels habitants de Catalunya consumeixen algun medicament. Aquestes són situacions reals que d'alguna manera, també, com deia abans, denoten quin és el funcionament de la primària.

Acabo perquè se m'acaba el temps, no pas els temes, amb dues qüestions molt ràpides. Per una banda, en parlàvem l'any passat, n'hem parlat també, em sembla que a la propera Comissió de Política Social hi ha un reguitzell d'iniciatives en aquest àmbit del que són, s'han donat a conèixer com a noves malalties, malalties socials, malalties que són de difícil diagnòstic, de diagnòstic complex, de diagnòstic incert, que tenen baixes laborals poc clares o que tenen problemes, que provoquen problemes per poder aconseguir aquestes baixes laborals, que no han avançat prou en el camp de la recerca, perquè se n'ha fet poca o perquè s'ha avançat poc en els resultats, que totes normalment estan vinculades o moltes d'elles estan vinculades amb el tractament del dolor, algunes de les quals són malalties degeneratives, i que també tenen una sèrie de característiques a l'altre cantó. És evident que desperten una sensibilitat social molt important, que tenen tractaments difícils, que necessiten més suport en el tractament, en la recerca i que, més a més, han anat generant un associacionisme paraassistencial absolutament interessant –com a fenomen innovador, fins i tot– en el nostre país i en altres països.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem que el Departament, en el seu pressupost hauria d'haver estat una mica més sensible amb tota aquesta qüestió. Som conscients que aquí calen definicions de l'OMS, que calen més, segurament més claredat en alguns d'aquests aspectes, però també hem de ser conscients, com he dit abans, en començar el meu discurs, que la societat evoluciona molt més de pressa del que nosaltres som capaços de reaccionar, i de vegades els governs han de tenir aquesta capacitat d'avançar-se, i aquest és un dels temes importants per tenir de previsió de cara al futur.

Finalment, vostè va ser, honorable conseller, gerent de l'Institut Català de la Salut. Què en farem de l'ICS? Pel pressupost que vostès han presentat en aquesta legislatura, per l'any 2003, s'acaba aquesta legislatura, i jo diria que en farem el mateix que en fèiem fins ara, segurament aquesta és la resposta. Però també penso que som tots plegats conscients que no podem continuar fent el que fèiem fins ara amb l'ICS. L'ICS ha de canviar. L'any passat, a aquestes alçades, reclamàvem que la Llei de salut pública fos una realitat. Per sort, una mica tard, segurament, però per sort, en aquests moments, la ponència de la Llei de salut està treballant i, si tot va bé, confiem que sí, que aquesta Llei es podrà aprovar, doncs, ben aviat.

També demanàvem què passava amb l'ICS. Per quan una llei de reforma de l'ICS? Segurament que és una llei complexa, que requereix un debat paral·lel, que és un debat que s'ha de fer en l'àmbit polític i en l'àmbit professional, però seria molt interessant que els propers pressupostos, com a mínim, ja poguessin plantejar conseqüències d'aquesta reforma de l'ICS i, per tant, conseqüències, també, d'una certa reforma de la visió global del que ha de ser la sanitat catalana.

Per tots aquests motius, penso que no nous, sinó d'alguna manera expressats al llarg de l'any en totes les formes possibles, tant en ple, com en comissió, com amb iniciatives de tota mena, el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta esmena, aquesta esmena a la totalitat de retorn del pressupost del Departament de Sanitat del Govern, i per a la qual demana el vot favorable de les senyores diputades i dels senyors diputats.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyor diputat, gràcies. Té la paraula per defensar l'esmena, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller de Sanitat, els pressupostos de Sanitat, del Departament, del Servei Català, de l'Institut Català de la Salut, d'altres instituts i totes les empreses públiques sanitàries incrementen, com ja s'ha dit, un 7,6%. L'increment és 0,8 punts percentuals per sota del conjunt dels pressupostos de la Generalitat, per tant, la sanitat no és una prioritat d'aquest Govern.

Els pressupostos de Sanitat d'enguany, pel que fa a les despeses de personal, preveuen un increment del 7,26%. Es contemplen els acords salarials del Conveni de l'Institut Català de la Salut? Per què a la mateixa memòria dels pressupostos diu que els pressupostos preveuen un increment del 2%, que és l'increment previst per al personal al servei de les administracions públiques, les noves accions endegades el 2002, és a dir, les recurrències i els crèdits necessaris per a la posada en marxa de nous serveis, en cap moment parla de l'increment corresponent al nou acord salarial signat fa

poques setmanes, que l'increment previst a l'acord salarial seria de 30 milions d'euros, és a dir, de 5.000 milions de pessetes? De tota manera, el que sí que incrementa com a capítol 1 és el pressupost del Departament, que creix el doble, gairebé, del que creix el personal de la resta de la sanitat: un 13,43%.

La farmàcia. La farmàcia és un tema de què parlem cada any quan parlem dels pressupostos. Una cosa és la previsió inicial i una altra és com liquidem al final d'any les partides de farmàcia; quines partides, quines factures ens queden als calaixos al final. El creixement de farmàcia és d'un 7%, suposa el 24% del global del pressupost sanitari i suposa la despesa en medicaments el 52,5%, és a dir, més de la meitat del que es preveu gastar en total a l'atenció primària de salut. L'any 2002 també es preveia un increment de farmàcia del 7%. La realitat és que, a l'octubre del 2002, l'increment ja és del 8,2%. No es proposen mesures més enllà de parlar dels genèrics i de control de facturació. No es parla en cap moment de les llistes positives de medicaments, és a dir, els més eficaços i a millor preu. L'acord amb Farmaindustria que va fer el Partit Popular, amb el suport del conseller Rius, no s'aguanta per enlloc, i a Catalunya no hi ha propostes d'actuació fermes i creïbles.

A la Memòria del pressupost del Servei Català de la Salut se'ns parla textualment de, diu: «Racionalitzar l'autorització d'absorbents d'incontinència urinària.» Es compraran directament, com fan les altres comunitats autònomes, d'una vegada, o bé els seguiran pagant més cars? Reconeixen, d'una vegada, que ja fa anys que havien d'haver fet el que es va fer a l'Insalud, comprar directament aquest producte tan car a la indústria farmacèutica? Una altra de les coses que diu també textualment la Memòria, medicaments de les residències geriàtriques i socials, diu: «Definir les bases d'un programa pilot l'any 2003.» Amb el que s'arriba a gastar amb medicaments a les residències, moltes vegades concertades o gestionades per la mateixa Generalitat, fins a l'últim any d'aquest mandat i d'aquest Govern no farem un programa pilot?

Els concerts. El creixement dels concerts és d'un 8,19%. Ara bé, l'increment dels concerts s'hauria de poder calcular sobre el que efectivament es liquida, o, com a mínim, la previsió de la liquidació, abans se'n disposava, de la previsió de la liquidació, perquè, de fet, si a l'any 2002 l'increment dels concerts que es paguen a través del Servei Català de la Salut era del 8,9%, si ho comparem, en comptes de comparar els pressupostos inicials, ho comparem amb la liquidació del 2001, per comparar amb l'any anterior, el percentatge d'increment real ja baixa al 6,7%, és a dir, més de dos punts per sota. És clar que si parlem i mirem no el conjunt de concerts, sinó els concerts hospitalaris, ja, això encara baixa més, perquè si el conjunt dels concerts creix un 8,19%, el creixement dels concerts hospitalaris ja no més està en el 6,9%, està per sota de l'increment dels concerts i, fins i tot, per sota de l'increment del creixement general dels pressupostos sanitaris.

Però el que cal més assenyalar és que no es té cap informació, ni la té el sector concertat, sobre què contempla realment la partida de concerts. No se sap on es contemplen els 3.000 milions de pessetes que s'hauri-

en de preveure com a recursos addicionals l'any 2003 per afrontar el conveni de la XHUP. Hi ha un acord del Consell Executiu de la Generalitat, del 19 de juliol del 2002, en què s'acorda aportar «recursos addicionals», i ho diu així, clarament, «recursos addicionals», per import de 15.000 milions de pessetes en diversos exercicis, de què 3.000 corresponen a l'any 2003. Aquesta partida s'hauria de contemplar en una partida a part, o, d'alguna manera, veure que, realment, és, a més a més, d'un creixement que és el que hi hauria, perquè és que la partida de concerts, d'entrada, hauria de tenir un primer bloc, que és el de l'increment de l'activitat o les recurrències de l'any anterior, l'increment de primeres visites, d'urgències, de llistes d'espera; un segon bloc, de reconeixement del diferencial de l'IPC, que es ve reconeixent un any darrere l'altre, i aquest any ja anirem al voltant d'un diferencial de l'IPC del 2% a comptar sobre el que ja havia incrementat l'any passat, i un tercer bloc, que hauria de ser el dels recursos addicionals. Tot això –tot això– no hi cap, en aquest increment que és per sota, fins i tot, del que creixen els pressupostos de Sanitat. Per tant, no sembla que es compleixi.

Què es deixarà de pagar al sector concertat? Increment d'activitat? Llistes d'espera? El Departament de Sanitat no ha parat d'inaugurar nous programes amb molta propaganda, com el «Sanitat respon», el Pla oncològic, el Pla d'atenció sanitària a persones amb malalties neurodegeneratives i dany cerebral, el Pla d'atenció de cardiopatia isquèmica... No estem en contra d'aquests programes, el que passa és que cada programa d'aquests té uns costos, però és que poden anar al voltant dels 1.000 milions de pessetes, i aquests costos van a càrrec dels concerts, es fan nous programes per anunciar-los a bombo i plateret, a TV3 i, sobretot, doncs, a les Emissores de la Generalitat, a costa de reduir els recursos que es destinen al funcionament normal del sector assistencial. Molta propaganda i poca governació.

I el mateix passa amb tota l'activitat que el Servei Català de la Salut contracta a les empreses públiques sanitàries. Tot es treu de la partida de concerts. Per exemple, els increments de SEMSA, de l'empresa d'emergències mèdiques, que és un increment del 45% i que després ja m'hi referiré.

Seguint amb els concerts, la salut mental. La salut mental té el mateix creixement que l'any anterior, del 15%, que ja varen dir que, donat el retard que hi ha en la salut mental al nostre país, un 15% és insuficient i que caldria veure què es liquida efectivament, perquè quan, després, s'acaba veient què és el que es liquida en el cas de salut mental, sempre s'està per sota de les previsions inicials del pressupost. De fet, l'increment mínim necessari és del 25%, com reivindica tot el sector, la plataforma de professionals, que, fins i tot, es diu Plataforma de Professionals del 25%, i, com ja s'hi referien els diputats que m'han precedit, en moltes ocasions s'ha compromès, el president de la Generalitat, a fer un esforç molt més important que el que aquests pressupostos consideren.

Una altra partida dintre de la partida de concerts, la de concerts d'hemodiàlisi. Aquesta no experimenta cap creixement, un 0%. És que es preveu una reducció de serveis o una congelació de preus, que suposo que deu

ser el més segur? I si es preveu una congelació de preus, per què és? Que potser es pagaven massa cars?

Els serveis especials d'urgències i emergències. El que diuen els pressupostos, el que diu la Memòria, els compromisos en aquest pressupost, la veritat és que és de riure: ni un compromís avaluat, tot és continuar millorant, un pla bàsic, consolidar el servei d'emergències mèdiques, no es diu quantes bases noves ni quins VAM nous es posaran en marxa. De tot això re, quan és un problema greu, el que encara pateix aquest sector i el conjunt del transport i el servei d'urgències.

L'Institut Català de la Salut, senyor conseller. L'Institut Català de la Salut ha anat tenint uns creixements en els pressupostos de la Generalitat sempre per sota del creixement dels pressupostos de Sanitat en general, sempre per sota. Aquest any incrementen un 7,75%. El capítol 1, com ja deia abans, només incrementa el 7,3% en el cas de l'Institut Català de la Salut. De fet, seguim en una continuïtat pel que fa a l'Institut Català de la Salut, sense afrontar els problemes que té, que l'ICS té, que no s'han afrontat en tots aquests vint anys de traspassos, des dels traspassos de la Sanitat.

Les llistes d'espera. No m'hi estendré, ja ho han fet els diputats que m'han precedit. A la Memòria hi ha una floreta, en aquest tema. Per una part, diuen que l'any 2003 s'establiran els mecanismes per garantir un temps màxim d'espera per a les pròtesis de genoll de sis mesos. De fet, això és el que es preveu a la Comissió de Llistes d'Espera, és el que s'ha posat com a compromís, que a finals del 2003 els catorze procediments quirúrgics estaran una garantia màxima de sis mesos d'espera. Ara bé, en aquests mateixos pressupostos del 2003, quan fan el desglossament del temps mitjà d'espera, el temps mitjà de resolució de cada tipus d'intervenció, posen que l'objectiu per al 2003 per a les pròtesis de genoll, per a aquestes mateixes que han de complir una garantia màxima de sis mesos, serà de 12,03 mesos. El que passa és que potser ni vostès mateixos s'ho creuen, que les pròtesis de genoll, amb l'esforç que es fa en aquest pressupost, puguin realment tenir una garantia de temps màxim d'espera de sis mesos. Es clar que amb això no parlem ni de l'espera tècnica, els tres mesos que triguem a apuntar la gent en llista d'espera perquè és espera tècnica, ni parlem, quan parlem de les pròtesis de genoll o quan parlem dels procediments quirúrgics que tenen espera, de les esperes per a especialista, de les esperes per a les proves complementàries, és a dir, per al diagnòstic. Per quan el registre? Per quan les garanties? Aquest Parlament va aprovar una moció que preveia la constitució, el seguiment, la posada en marxa una altra vegada, de la Comissió de Llistes d'Espera per començar, com a primer objectiu, a fer tota l'anàlisi de la llista d'espera d'especialistes i proves de diagnòstic, i havien de tenir l'aplicatiu informàtic aquest 31 de desembre del 2002. Per quan el registre? Per quan les garanties?, perquè si no posem garanties a les proves de diagnòstic, si no les posem en les visites dels especialistes, tenim la gent esperant en un cantó i, mentrestant, no entren a la llista d'espera, i sembla que no tinguem la gent esperant una operació que sabem que l'espera des de fa molt de temps.

Amb relació a les pròtesis, hi ha la partida del que serien tots els productes de pròtesis i ortoprotètics. Preveuen un increment del 16%. Sembla que se'ls han «desmadrat», els proveïdors, que han aprofitat un canvi de la forma de facturar per incrementar considerablement la quantia i el nombre de pròtesis que se subministren; sembla que es renoven articles ortoprotètics abans d'hora i que, fins i tot, es canvien, doncs, cadires de rodes que podrien reparar-se. Això sembla que s'ha reconegut en una reunió del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut i en altres àmbits. Això és una mostra més de la manca d'autoritat i de control que ha tingut fins ara la Conselleria de Sanitat, senyor Pomés.

L'atenció primària. Diuen que acaben la reforma de l'atenció primària. De fet, el conseller Homs ahir, no sé si va ser un lapsus, però va parlar del 2003, no del 2002, quan la reforma, el compromís, el que diu a tot arreu és que s'ha d'acabar el 2002. De fet, els seus pressupostos també preveuen que aquest any 2002 s'acaba la reforma de l'atenció primària i, en canvi, doncs, no ho sé, haurem de preguntar si és un lapsus o què.

De fet, hi han moltes coses encara en marxa, queda molt poc temps per acabar obres i moltes coses per fer que no sé si d'avui, 27 de novembre, fins al 31 de desembre tindran temps de fer-les. En tot cas, l'1 de gener i, si més no, l'1 de febrer, quan es torni a obrir el Parlament a efectes parlamentaris, ja en parlarem.

En atenció primària, una dada: només el 32% dels equips d'atenció primària tindran l'any 2003 el Programa d'atenció a la gent gran. De fet, el 2002 només 83 equips tenen, es preveu que tinguin, el Programa d'atenció a la gent gran, i el 2003, 113, només el 32%.

De fet, pel que fa a l'atenció primària, ens preocupa que hi ha símptomes molt clars de retrocés en l'accessibilitat de l'atenció primària, i símptomes clars d'inequitat. Hi ha en aquests moments molts dies d'espera en molts casos, en moltes àrees bàsiques, perquè et visiti el teu metge de capçalera, ja no dic per a l'atenció als malalts crònics, sinó perquè quan un està malalt pugui veure el seu metge de capçalera i no quan va al metge no hagi de veure sempre el metge d'urgències del centre d'atenció primària. Hi han ja massa metges amb més de tres mil targetes sanitàries individuals.

De fet, l'increment de confiança dels usuaris de la sanitat que s'ha aconseguit amb la reforma de l'atenció primària en aquests moments està en perill, i està en perill per unes restriccions pressupostàries, per uns criteris economicistes, per un no suplir les baixes per malaltia, per no posar reforç com cal, per tenir uns equips d'atenció primària molt «apretats» i, moltes vegades, doncs, amb molt pocs recursos per poder fer front al que és de desitjar a la primària, precisament, que pugui fer prevenció, promoció de la salut, que el metge tingui temps per visitar el malalt i que el metge de capçalera sigui qui faci el seguiment del malalt.

Parlen també d'un nou model d'assegurament. Llegeixo textualment: «Implantació d'un nou model d'assegurament basat en l'empadronament i en criteris de cotització en una primera fase i en criteris de tributació en una segona; utilitzar el Registre Central d'Assegurats per a la implantació d'un nou model d'assegura-

ment». Aquest Parlament no ha debatut mai un canvi de model. Què implica, realment, aquest canvi? Què vol dir que hi ha un nou model d'assegurament?

Els pressupostos del Departament. Increment del Programa de drogodependències i sida, només el 2,25%. Això representa un decrement, avui en dia. La salut pública: hi ha una disminució dels pressupostos de la Direcció General de Salut Pública, un decrement del 13,27%. On baixa, sobretot, és a la partida de vacunes sistemàtiques, que disminueix de 788 milions de pessetes, un 14% menys. Quin és el motiu? Com faran front al nou calendari de vacunacions i a la campanya de meningitis del curs 2002-2003?

Hi han indicadors a l'atenció primària..., que, pel que fa a les vacunes, de zero a catorze anys, el registre de vacunacions infantils preveia el 2001, els pressupostos del 2001, un 93% de cobertura, vacunes dels nens de zero a catorze anys; 2002, un 94%, i 2003, un 90%. O ens han enganyat fins ara o és que rebaixem la cobertura: una de dos.

Preveuen la creació de l'Institut d'Avaluacions Mèdiques; per fi, el CRAM català. Molt bé. Ara, es crea aquest Institut que ha de substituir el CRAM, el Centre que fa les revisions mèdiques de les baixes per malaltia, i s'obre la possibilitat que aquest Institut contracti els serveis a tercers, potser a les mútues laborals, a tercers, a entitats col·laboradores de la Seguretat Social, mútues d'accidents laborals, i a privats! Ho diu així, clarament. D'entrada, ja no creiem que això sigui motiu de la Llei d'acompanyament de pressupostos, requerriria una llei específica en aquest Parlament i un tràmit de llei com cal per a un tema com aquest.

Això, que puguin ser els mateixos que han de pagar els salaris de les baixes els que hauran de dir si cal o no donar l'alta, doncs, és això, el que deia el company Rañé l'altre dia: és posar la guineu a cuidar de les gal·lines!

A la Llei d'acompanyament hi ha un altre article, el 72, que parla del «règim dels llocs directius de l'ens públic...» –suposo que està reflectit en aquest increment del 7%–: «Règim dels llocs directius de l'ens públic Servei Català de la Salut: Els càrrecs directius de directors d'àrea, subdirectors i gerents de les estructures central i territorial de l'ens públic del Servei Català de la Salut, mantindran una relació laboral amb aquest ens sota la modalitat de *contracte laboral d'alta direcció*, a l'empara d'allò que preveu un real decret «que regula la relació laboral de caràcter especial del personal d'alta direcció»; és un real decret que regula l'alta direcció, per als contractes dels empresaris.

Estem parlant de diners públics i no dels d'un empresari particular. A aquest personal se li ha d'aplicar inexcusablement les normes de treball de l'Administració pública a què serveixen. A més, sembla clar que la signatura d'aquests contractes podrà beneficiar molt aquests càrrecs. Per què? Doncs, per poder pactar unes indemnitzacions que, en cas que entri un nou govern, a l'hora de cessar-los costi molt car. I per què ho fan el darrer any que governen? Per blindar el contracte de tots aquests directors, subdirectors, gerents, dels serveis centrals i territorials del Servei Català de la Salut?

Senyor Pomés, jo no sé si se n'ha assabentat, d'això, perdoni que li ho digui, però és un tema molt important, eh? Ja li preguntarem quanta gent afecta, i quant costarà això, i quin blindatge de..., i quan valen aquests blindatges, i què vol dir això que podrem blindar contractes de càrrecs que són càrrecs de gerència, de direcció o de subdirecció del Servei Català de la Salut. Com si fóssim una empresa privada!, amb els diners de tots!

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Pel que fa a les inversions. El total de les inversions sanitàries creix un 6,46%. Hi ha una evolució de les obres sanitàries encarregades a GISA, doncs, l'any 2001, 3.700 milions de pessetes; el 2002, 6.661; 2003, 8.015 milions de pessetes. Cada vegada li passem a GISA més inversió en CAP, més inversió en hospitals. Hi ha inversions que no figuren en els pressupostos, i que són compromisos amb ajuntaments, consorcis i altres institucions per pagar en el futur: ja pagarà Maragall! En alguns dels casos només hi figura el pagament de l'anualitat corresponent del conveni signat amb l'ajuntament o el consorci, i, a vegades, no hi figura res, com és el cas de 5.900 milions de pessetes d'inversió dels grans hospitals psiquiàtrics, que, segons acord de l'any 99, es pagaran amb càrrec a activitats que s'aniran carregant al cap dels anys als grans hospitals psiquiàtrics.

Els hospitals que s'anuncien, els nous hospitals d'Igualada, Baix Llobregat, Mollet, Baix Penedès, són hospitals anunciats un any rere l'altre i que no s'acaben de fer mai.

Les inversions en centres d'atenció primària i hospitals fetes amb endeutament d'empreses públiques sanitàries, com l'empresa pública de Tarragona, la de Lleida o la de Girona.

Les empreses públiques sanitàries. Hi ha un increment gran de les subvencions a l'explotació de les empreses públiques, quan les empreses públiques, per concepte inicial, no haurien de tenir subvenció a l'explotació. La té SEMSA, la té el Sistema d'Emergències Mèdiques; el pressupost d'explotació creix un 46,51%. Tot això és pel desgavell provocat en el transport sanitari; com a conseqüència d'això, hem hagut d'incrementar d'aquesta manera la despesa de SEMSA i a compte, com deia abans, de la partida de «Concerts», que no puja més sinó que puja menys.

Pel que fa a les subvencions a l'explotació de l'empresa pública, seguim subvencionant l'empresa Gestió de Serveis Sanitaris, amb 3,7 milions d'euros, igual que l'any anterior; seguim subvencionant la de Tarragona, Gestió i Prestació de Serveis Sanitaris, que incrementa encara un 2%, i, en canvi, l'Institut d'Assistència Sanitària no té subvenció a l'explotació, senyal que es pot fer. Per què no fem una millor gestió en les altres, de manera que siguin això, el que han de ser, empreses públiques? Traspassem a les empreses públiques les mancances pressupostàries en la gestió d'algunes partides i fem empreses públiques que no seran mai autosuficients, perquè les dotem amb inversions que no es corresponen.

I acabo ja... *(pausa)*, senyor president; és que he començat amb una presidenta... Perdoni...

El president

No és que hàgim canviat de sexe, sinó de persona...
(*Remor de veus.*)

La Sra. Figueras i Siñol

En definitiva, senyor conseller, el seu Govern molt parlar i poc governar, molta propaganda i poca governació, molta perdigonada i res de clar, res de planificat. Aquests són uns pressupostos que segueixen ajornant la resolució dels problemes reals de la sanitat catalana; no surten els comptes, no són creïbles, són pressupostos tramposos i cada any són més tramposos.

No s'hi esforcin més, ja no els queda temps, no prenguin compromisos i més compromisos a pagar a partir del 2004, ja no s'hi val.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup de Convergència i Unió, farem el torn en contra en aquestes esmenes a la totalitat als pressupostos del Departament de Sanitat.

El Govern de Catalunya ha presentat uns pressupostos que fan una aposta important –així ho entenem nosaltres– i amb el màxim de força en la sanitat pública. Els pressupostos volen continuar bastint un model sanitari, un model sanitari que és el nostre, que és el català, que fa seves les recomanacions que l'OMS ha establert per al desenvolupament de les polítiques de salut i serveis a Europa per a les dues primeres dècades del segle XXI.

En aquest sentit, bé saben vostès que l'OMS ha marcat bàsicament quatre línies estratègiques i que, lògicament, el Govern de Catalunya pensa mirar-hi de donar resposta també a través d'aquests pressupostos.

I això pensa fer-ho donant resposta, complint dos principis fonamentals: per una banda, el principi d'equitat, i, per una altra, el principi d'universalitat. I això s'aconsegueix, creiem sincerament, a través d'aquests pressupostos; uns pressupostos que nosaltres considerem que són positius, que són bons, que segurament són millorables, com tot a la vida, però que, de fet, és un pressupost positiu per a Catalunya i per a la seva sanitat.

Com vostès han dit, els pressupostos dels serveis sanitaris de cobertura pública de la Generalitat de Catalunya per al 2003, representen 5.489,9 milions d'euros i representen més d'una tercera part dels pressupostos de la Generalitat. Per tant, una gran prioritització del pressupost de la Generalitat en l'àmbit sanitari. Aquesta xifra representa un increment del 7,88% respecte a l'any anterior i, per tant, incrementa en més de dos

punts el que és el PIB nominal de l'Estat; hi ha un increment del pressupost respecte a l'any anterior per sobre de dos punts del PIB nominal.

Aquí s'ha parlat del finançament sanitari, no entrarem de nou en aquest debat, que n'hem fet molts en aquest Parlament sobre aquest àmbit, i és el que és; segurament, doncs, tot el procés ha sigut llarg i dur, però la veritat és que en aquests moments hi ha un marc general de finançament, un marc general de finançament en què està englobat aquí també el finançament de la sanitat. I, en aquest sentit, des del Govern de Catalunya, aquest es veu com un element positiu.

Cal dir que en aquell marc general es preveia que els pressupostos..., hi havia una clàusula que preveia que els pressupostos dels tres primers anys han d'anar com a mínim en paral·lel al PIB nominal. I el Govern de Catalunya ha optat, no per fer aquest mínim, sinó per incrementar en més de dos punts aquesta quantitat.

Per tant, situar-nos, insistim, a més de dos punts sobre el PIB de l'Estat, creiem que no és una xifra menyspreable i que, per tant, això fa que el Govern de Catalunya destini a cada un dels seus ciutadans 884,41 euros i, per tant, més de 147.000 pessetes per cada un d'ells, amb el que representa d'un increment de 62,62 euros i, per tant, més de 10.000 pessetes per cada ciutadà de Catalunya, hi ha, d'increment en el pressupost de la Sanitat.

El pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social, excloent-hi les transferències del Servei Català de la Salut, té un increment del 4,5%. I, en aquest àmbit, hi han diferents increments, lògicament. I en la que és la Secretaria General hi ha un 13,5 d'increment. I, lògicament, això –ningú n'ha fet menció, però sí que des de Convergència i Unió en volem fer menció explícita– respon al que és la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària –un element positiu que crec que coincidiran amb mi a valorar-ho, el fet que en aquests moments, l'any 2003, ja disposarem d'aquesta Agència de Seguretat Alimentària–, i també és la preparació de l'Agència de Protecció de la Salut, que, com bé s'ha dit, no està aprovada encara per aquest Parlament, però que esperem que en qüestió de poc temps podrem tenir-ho aprovat i, per tant, materialitzar-se al llarg de l'any 2003.

La Direcció General de Recursos Sanitaris té un increment important, que és, com bé s'ha dit també, la creació de l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques. I nosaltres, aquest, el valorem com un element positiu, que donarà una resposta més eficient al que són les competències de control, d'inspecció, d'avaluació i seguiment dels processos medicosanitaris corresponents a les prestacions del sistema de Seguretat Social en matèria d'incapacitats laborals. Per tant, en aquest sentit, nosaltres ho valorem positivament.

Respecte a la Direcció General de Drogodependència i Sida, sí mencionar que hi ha un canvi, o podríem dir un increment, del que és el capítol 4, i que aquí cal citar-ho de forma explícita perquè això vol dir prioritzar la participació de les organitzacions civils, un àmbit en el qual, sincerament, tots estarem d'acord que hi tenen un paper important i que, per tant, val la pena aquest augment a favor del capítol 4.

Respecte a la Direcció General de Salut, és cert que hi ha un decrement del 13,3%, un decrement que ve produït exclusivament, com bé aquí s'ha citat, al que és el capítol 4, i, per tant, al tema de les vacunes, però hem de deixar clar que això no ens porti a engany: el que hem de tenir clar és que el cost és menor, però també és cert que, en canvi, hi ha un increment del que és el nombre de vacunacions previstes de cara a l'any que ve. Per tant, tot plegat, creiem sincerament que pot semblar estrany, però és cert que hi ha un increment del que són les previsions de les vacunacions de cara a l'any que ve. Per tant, no es pot dir de cap manera que no hi hagi una prioritització de la salut pública.

Respecte als pressupostos del Servei Català de la Salut i de l'ICS, hem de dir que hi ha un pes important en el que són les operacions corrents, com és lògic en un departament com aquest en què estem parlant, bàsicament, d'un sector de serveis. I, per tant, és lògic, insistim, que les operacions corrents s'enduguin més del 97% d'aquest pressupost. Aquí podríem parlar del que és la classificació funcional del pressupost, en què l'atenció especialitzada pesa més del 51% i l'atenció primària, el 45,54.

Respecte a les despeses de personal, que se n'ha fet menció, hi ha, en pressupost, 1.280 milions d'euros, amb un increment del 7,23%, i això donarà resposta, lògicament, al que és l'increment retributiu del 2% del personal; també la resposta del que serà l'adaptació i, per tant, el nou funcionament dels equips d'atenció primària que el 2003 estaran funcionant. Per tant, es finalitza la reforma de l'atenció primària el 2002 i el que és la posada en funcionament de noves actuacions en l'àmbit de l'atenció especialitzada de l'ICS. I també aquí, lògicament, s'inclouen –i m'agrada, dons, destacar-ho– el que són els efectes econòmics del conveni signat, de l'acord signat entre l'ICS i dos sindicats importants, com són CEMSATSE i Comissions Obres.

I, per tant, en aquest sentit, nosaltres valorem molt positivament aquest acord assolit, aquest conveni al qual s'ha arribat, que és un conveni innovador, que dóna –n'estem segurs– una satisfacció als professionals de l'ICS i que porta elements innovadors, com és el fet de parlar de carreres professionals, amb instruments per tal de reconèixer i estimular la trajectòria professional, doncs, de les persones que s'hi veuen involucrades i, a més a més, en les quals hi ha una valoració de l'assoliment dels objectius prefixats. Per tant, en aquest sentit, aquest és un element molt a tenir en compte, el fet que hi hagi aquest element innovador del que és la carrera professional i la valoració d'aquesta. I, lògicament, vull destacar, doncs, l'acord amb alguns dels sindicats, sindicats molt majoritaris.

Aquest gran pacte, per això, no s'ha produït només en l'àmbit de l'ICS; també s'ha produït, com vostès han citat, en l'àmbit de la XHUP, i també s'ha produït, doncs, casualment, amb els mateixos sindicats. I aquest finançament, el finançament d'aquest conveni, està garantit també a través de l'acord del Govern, en el qual posarà 15.000 milions de pessetes per poder donar resposta a això. Això es farà a través de 2.500 milions aquest any que ve, i saben que hi ha una calendarització

dels diners que, al llarg dels propers anys, el Govern de Catalunya posarà en aquest àmbit. Per tant, el que és l'acord a l'ICS i també a la XHUP dóna unes expectatives noves, interessants, als professionals, i materialitza aquests dos convenis que permeten caminar, tendir a equiparar les condicions bàsiques de treball entre els treballadors de l'ICS i de la XHUP. I creiem, sincerament, que aquest és un element positiu i que cal tenir-lo en compte.

Respecte a la despesa de farmàcia, m'agradaria dir dues coses. En la farmàcia hospitalària, és cert, hi han increments importants, però també és cert que en els fàrmacs d'oncologia, doncs, d'últim nivell, els preus són elevats; el que són tots els antiretrovirals de sida també, doncs, és un cost elevat, i, per tant, hem de tenir en compte que el fet que es faci de forma protocolitzada i a través del mateix centre hospitalari, de fet, introdueix, per una banda, una disminució del cost i, per una altra banda, un millor seguiment del pacient i del tractament. I en aquest sentit això és molt i molt positiu.

Respecte a la farmàcia hospitalària, que s'han dit, doncs, els increments, un increment del 7%, preveiem per a l'any que ve, és cert; però és que això està en línia amb el que està passant, contràriament al que vostès han manifestat aquí. Cal dir també que representa el 24,51% de les despeses corrents; això és un import important, és cert. Però també és cert que hi ha una lleugera disminució al pes específic de la despesa farmacèutica. I aquí nosaltres voldríem, doncs, citar-ho de forma important, perquè cal tenir-ho en compte, i ens sembla, sincerament, que cal reconèixer aquesta política ferma que s'ha dut per part de la Conselleria per mirar de continuar la línia de promoció de l'ús racional del medicament, per una banda, i per l'altra, també, el que és la contenció del creixement de la despesa farmacèutica, que vostès saben que té una branca a Catalunya, però també hi ha una branca a nivell estatal.

Aquesta política ha donat els seus resultats, i uns resultats positius; uns resultats que fan que l'increment en farmàcia a Catalunya sigui prop de tres punts inferior al que és la mitjana estatal. I, per tant, estem complint pressupostos, i l'acumulat de l'any és de 6,39; per tant, no superem el 7% previst per a l'any 2002.

Respecte als genèrics, a mi també m'agradaria fer-ne menció. En altres debats hi han hagut mencions específiques; no en aquest cas. Entenc que vol dir que estem fent una política positiva en l'àmbit de genèrics; que la campanya de genèrics, els incentius de genèrics estan donant els seus resultats. I això és així perquè en aquests moments, actualment, el 8,7% del que és la dispensació farmacèutica és precisament en aquest àmbit. I hem de dir també que Catalunya també és una de les comunitats autònomes amb més bon resultat en aquest àmbit. Lògicament, això respon a tot un seguit de polítiques.

Respecte a les inversions, aquí es fa un esforç important, un esforç important i hi ha increments importants, de l'ordre del 17%. I entenem que s'ha de valorar, aquest esforç. I vostès ens diuen: «Escoltin, vostès, moltes de les inversions, les fan a través de GISA; moltes de les inversions, les fan, doncs, a través, no directament del Departament, sinó, hi insisteixo, a tra-

vés de GISA.» Bé, això, que jo sàpiga, és el que està passant, en aquests moments, en totes les administracions del país, en totes i cadascuna de les administracions del país. Molts dels diputats que som aquí també tenim la sort de ser regidors en els nostres municipis i sabem perfectament que això és el que fa tothom, en tots els àmbits. Per tant, si ho troben ben fet allà on governen vostès, també ho trobin ben fet allà on governem nosaltres.

Respecte al que és la finalització de la reforma de l'atenció primària, la reforma de l'atenció primària, nosaltres mantenim que estarà finalitzada el 2002. Ja no són trenta-vuit, els equips d'atenció primària que estan per acabar, sinó que són trenta-cinc, i tenim el convenciment que a primers de gener això ja serà una realitat i, per tant, en aquest sentit, no caldrà segurament tornar-ne a parlar més. És clar que hi han reformes previstes en centres d'atenció primària que ja estan funcionant com equips d'atenció primària, però que mereixen o requereixen algunes actuacions, i això és el que es pensa fer, doncs, perquè, com diem, la sanitat contínuament requereix aquesta posada al dia i aquestes reformes continuades en aquest àmbit.

Hi han, hi insistim, inversions importants en tot el que és l'àmbit de l'ICO, de l'IDI, per tant, de tot el que és la radioteràpia, el diagnòstic per la imatge en els hospitals de l'ICS, en els centres de la XHUP, en inversions en centres de salut mental. No els vull dir la llista, perquè seria llarga; sí dir-los, lògicament, que aquesta llista hi és, que està a la seva disposició, si la volen. I, per tant, en aquest sentit, doncs, hi ha un esforç molt i molt important en tot el que fa referència a les inversions en sanitat.

Respecte a SEMSA, és cert, hi ha un increment del 46,52% en els pressupostos d'explotació, i això respon al que és la implantació a tot Catalunya del 061 o el Ccures –digui-li com vulgui–, el sistema de localització geogràfica del GPSS, el desplegament de la línia «Sanitat respon», i, lògicament, també respon a noves bases terrestres i bases aèries que estan implementades.

Pel que fa a la salut mental, aquí s'han fet discursos diversos, però per part d'Esquerra Republicana, i altres grups també, han fet un reconeixement de l'esforç que per part del Govern s'està fent en aquest àmbit, un esforç important. S'està incrementant el que és el pressupost en salut mental en un 15%; vol dir exactament el doble del que és el pressupost, l'increment del pressupost de Sanitat en aquest àmbit. I, per tant, escoltin, creiem, sincerament, que és de tenir en compte, que aquest increment no ve aïllat, ja hi va ser l'any passat, i, per tant, el conjunt està portant, doncs, una millor situació d'aquest àmbit, que –per part del Govern, per part del conseller de Sanitat, ho ha reconegut en ocasions–, doncs, aquest era potser el vagó de la cua, però que en aquests moments, degut a la inversió que s'està fent i a l'esforç que s'està fent, això està canviant. Vostès saben que hi ha increment amb vuitanta-nou llits, hi ha quaranta places d'hospitals de dia per al proper any, cent quaranta places de centres de dia també per al proper any, noves consultes en àmbits més perifèrics, tres nous programes d'atenció a ludopaties... I, per tant, en aquest sentit, hi han inversions importants

que cal tenir en compte, per exemple, en l'àmbit també del que és la població infantil i juvenil.

Respecte a la salut mental..., no, pel que fa a Vida als Anys, també hi ha un increment important, concretament del 10,5%. I aquí hi ha un pla sociosanitari que va del 2002 al 2005, que suposa un increment dels recursos, amb l'objectiu d'aconseguir una equitat territorial, tan important en aquest àmbit com en tot. I, per tant, hi ha el que és una relació a l'atenció de persones amb malaltia d'Alzheimer i altres demències, hi ha un esforç important en aquest àmbit; amb relació al Pla de cures paliatives, aquest és un àmbit en el qual, doncs, el Govern també vol fer un especial esforç, i que creiem que és molt important; el que representa l'atenció geriàtrica, i tants altres temes que els podríem citar.

Respecte al que s'ha dit aquí de les llistes d'espera i de les llistes d'espera quirúrgiques, mirin, se'ns ha acusat que no hi ha transparència. De transparència, al màxim, en el sentit que les llistes d'espera, vostès saben –i si no, doncs, ja els ho dic– que estan penjades a la pàgina web del CatSalut i, per tant, en aquest sentit, poden ser consultades. I també els hem de dir que és evident que calen més esforços en aquest àmbit, però també és evident –i vostès ho saben– que estan disminuint les llistes d'espera tant pel que fa al nombre de pacients que es troben en la llista d'espera, com també al temps que aquestes persones es troben en les llistes d'espera. Per tant, el Govern treballa en aquest àmbit, seguirà fent-ho, i, a més a més, doncs, hi haurà aquesta ampliació, que vostès han citat, fins a catorze patologies.

Podríem parlar del Pla d'atenció integral a la cardiopatia isquèmica; del Pla oncològic 2001-2004; del que és la implantació dels programes d'atenció a la gent gran, amb trenta equips d'atenció primària –aquest és un fet important–; la finalització de la RAP, la reforma de l'atenció primària, com els he dit abans, però m'agradaria fer un especial menció del que aquí alguns han citat com a tema de privatització.

Mirin, jo crec que, com bé s'ha mencionat pel senyor Ernest Benach, no hi ha una privatització de la sanitat catalana, i això és un tema que cal tenir en compte, i cal dir-ho, i dir-ho alt. La gestió pot ser duta a terme per privats o per públics, però la Llei de sanitat ho contempla d'aquesta manera, i el que és molt clar és que la sanitat és d'ús públic, i per això és pel que hem de vetllar i això és el que està assegurat. La gestió, la materialització, pot ser pública i privada, i en aquest sentit entenem que és bo; és bo, i, si bé és cert que la gestió privada no té per què ser més eficaç –amb paraules del mateix síndic–, tampoc la gestió pública garanteix més equitat. I, per tant, en aquest sentit, cal tenir en compte aquests elements.

En l'àmbit, doncs, aquest, m'agradaria que hi hagués esforç per part de tothom. Potser sí que el Govern no ha sigut prou explícit o prou clar a l'hora d'entrar a explicar aquests temes, però em sembla també que per part de tots els grups parlamentaris hi cal un major esforç. A vegades, des d'aquesta tribuna es fan uns discursos, però en el territori les persones d'aquests mateixos grups polítics fan una altra gestió, tenen un altre punt de vista i es manifesten en sentit contrari. Per tant, seria bo avançar en aquest àmbit.

També dir-los una cosa: la privatització..., ens acusen o ens diuen de certes privatitzacions, que no és així. Però deixin-me que els en posi un exemple: l'Hospital del Mar. A l'Hospital del Mar, que depèn de l'IMAS, tot l'àmbit del diagnòstic per la imatge –tot l'àmbit del diagnòstic per la imatge– és precisament contractat a través d'una empresa majoritàriament en mans privades. Per tant, si fem un discurs en un àmbit, si us plau, gestionem en el mateix sentit en un altre. I, si no, deixem de fer-nos discursos en un sentit i apliquem-nos en el mateix en tots els cantons.

Per tant, en aquest sentit, escoltin, creiem, sincerament, que per part del Govern es fa un pressupost valent en l'àmbit de la sanitat –segurament sempre pot ser-ho més–, es fa un esforç important de mirar de millorar en aquest àmbit.

I, després, deixin-me que els faci només una menció. Vostès ens han citat, per part del Grup Socialista, que el Govern, doncs, està fent moltes inversions, està fent moltes coses que no podrà pagar, i han fet aquella brometa que, doncs, ja ve, per a vostès, sent un tòpic: «Això ja ho pagarà el senyor Maragall.» Miri, això no ho pagarà el senyor Maragall, perquè el Govern de Convergència i Unió estem segurs que seguirà governant. Però, per una altra banda, si el futur de la sanitat pública en mans socialistes és la que dóna en l'àmbit d'Andalusia, anem ben galdosos, perquè, escoltin, ahir precisament sortia en un diari, en el que és *Expansión empresas*, concretament deia: «La sanitat pública andalusa és la més morosa de tot Espanya». Hi ha empreses que han deixat de presentar-se als concursos públics. Cent empreses andaluses adverteixen del perill d'asfíxia financera. Per tant, si us plau, abans d'acusar tercers d'allò que a vostès els sembla, facin, potser, més bé la feina allà on vostès poden governar.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Passem ara al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la senyora Bet Font surt de l'hemicicle per tornar a entrar immediatament. (*Remor de veus.*) Les coses han funcionat com estaven previstes. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. És que no havia vist que s'encengués el llum vermell de la senyora Meritxell Borràs, no estava preparada.

Bé, malauradament, em veuré obligada a repetir moltes de les idees que ja van sortir l'any passat, i de fet, els anteriors, en el debat de l'esmena a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, perquè, en el fons, han canviat poques coses. A més, començaré amb la mateixa queixa, perquè, probablement, és una reflexió suficientment global que afecta les diverses àrees del Departament i que jo crec que justifica, precisament, aquesta repetició en els inicis de la meua intervenció.

L'any passat ja denunciava que una mancança important en aquest Departament és la falta de planificació, una falta de planificació que pot portar a cometre algunes incoherències o alguns errors importants, i que, evidentment, després, no tenen marxa enrere.

Fa temps que aquesta planificació territorial brilla per la seva absència, ara s'hi ha començat a posar algun element nou. De fet, s'ha avançat en alguns aspectes, però ens sembla que encara no és suficient. I, de fet, si ens mirem el que diu la Llei d'acompanyament dels pressupostos, en el fons, el Govern ens està donant la raó, perquè veiem que en l'article 84 s'introdueixen els plans directors territorials, que, independentment del seu contingut, que ja esmenarem, a nosaltres ens sembla que la introducció d'aquesta figura ve motivada pel fet que, des de la Direcció General de Política Territorial del Departament de Política Territorial, s'ha optat per impulsar diversos plans directors, ja siguin de comarca o siguin de temes específics, com una forma d'obviar el fracàs dels plans territorials parcials.

Ens sembla bé la figura dels plans directors, amb caràcter de Pla territorial, però això no ha de significar que se salti la necessitat dels plans territorials parcials que estan pendents. Creiem que les grans opcions estratègiques, d'infraestructures i d'altres actuacions i inversions, s'han de definir en els plans territorials parcials, i no en els plans directors. I aquest pas que se'n vol colar a través de la Llei d'acompanyament pot ser l'exclusa perquè tot es doni com a futur de planificació en els plans directors. Nosaltres creiem, a més a més, que, siguin quines siguin les figures de planificació, no poden estar imposats des del Departament de Política Territorial, sinó que s'ha de parlar molt bé amb el territori, i no s'ha d'interferir ni suplantar ni imposar un model territorial en els territoris.

Nosaltres creiem, per exemple, que en aquests moments s'estan fent errors importants de manca de planificació, que, en el fons, el que fa és treure el valor que té el territori, un valor que no només és ambiental, com de vegades es pot donar a entendre, sinó que també és un valor social i econòmic. En alguns llocs, per exemple, el paisatge és un dels millors actius per a l'economia de la zona, i s'estan fent actuacions que l'estan destrossant totalment. El primer que em ve al cap és el de la vall d'en Bas, en què el paisatge és un valor important per atreure persones allà i per desenvolupar turisme, i de fet, també, perquè és evident que, des d'un punt de vista ambiental, s'ha de reconèixer el valor que aquella zona té. I, ara, doncs, amb l'eix Vic - Olot s'ho volen carregar. Que, per cert, novament –i també m'he repassat abans la intervenció de l'any passat, i he pensat que potser repetiria massa coses, però és que ens ho posen en safata–, hem tornat a tenir una nova sorpresa. L'any passat deia: «s'ha passat d'un pressupost inicial que es deia de 17.000 milions de pessetes, i després va ser de 20.000 milions de pessetes, als 22.000 milions de pessetes que es deia l'any passat.» Doncs bé, aquest any ja no són 22.000 milions de pessetes, sinó que són 27.000 milions de pessetes, 162.850.000 euros, en concret; poca broma, són molts diners per a una infraestructura molt contestada en el territori, per a nosaltres del tot innecessària, perquè, com deia abans, a part de

destrossar el territori, també suposarà una transformació de l'activitat econòmica en moltes zones.

Dit això, ens trobem, entrant ja més en els pressupostos, ens trobem davant d'un dels grans departaments de la Generalitat de Catalunya. És un dels departaments que el seu pressupost no és representatiu, perquè ha traslladat bona part de les seves actuacions a empreses i entitats. El Departament té un pressupost de 858 milions d'euros, que, de fet, és un 10,40% més que l'any passat, però continua representant un 5 i escaig per cent del total dels departaments.

En canvi, hi ha uns grans monstres al darrere: GISA, Incasol, i altres amb pressupostos multimilionaris, i multimilionaris fins i tot ara que estem parlant en euros.

Ahora, aquest Departament té, directament o indirectament, la responsabilitat de l'execució de grans infraestructures, unes grans infraestructures que, com ja es deia quan el senyor Ribó va intervenir, que, en part, s'han articulat mitjançant aquest sistema de pagament ajornat, o sistema concessional, un finançament que fa que les actuacions vagin a càrrec de pressupostos futurs de la Generalitat, comptant amb aportacions provinents d'altres administracions o dels seus beneficiaris, un sistema que nosaltres ja hem criticat moltíssim.

Però anem a pams. Curiosament, en el pressupost del Departament, que, com deia, creix més d'un 10%, qui més creix és la Secretaria General, un 16,60%. Hi ha increments que no ens semblen pas malament; per exemple, hi ha «Transferències a corporacions locals per a actuacions directes a muntanya», que creix uns 3 milions d'euros, però n'hi ha que sí que no ens semblen bé. I, en concret, n'hi ha un que ja hi tornaré a insistir més endavant, que és el «Fons per a la millora dels peatges»; un fons de 9,5 milions d'euros que, com a Grup, ens pot portar a una reflexió important que acabi, per part nostra, si més no, amb el Pacte de peatges que tant va costar. I dic que ja en parlaré més endavant, quan em refereixi a temes de mobilitat.

Tornant al pressupost, en contrast amb la Secretaria General, hi ha la Direcció General d'Urbanisme, que baixa un 15,72%, i la d'Arquitectura i Habitatge, que puja només un 1,55%; no ens sembla que sigui un bon camí. A la Direcció General d'Urbanisme, en concret, desapareixen, respecte a l'any passat, alguns aspectes, com és els «Estudis i redacció de projectes urbanístics», que estava dotat amb més de 600.000 euros, l'any 2002, i ara no hi són, o transferències a GISA, per a obres, dins d'aquesta Direcció General d'Urbanisme, de 667.000 euros, el 2002, que tampoc hi són ara.

A la d'Habitatge pugen lleugerament, ja he dit que molt lleugerament, les «transferències a corporacions locals», en aquest cas, doncs, per a rehabilitació de patologies i les subvencions a promoció, adquisició i rehabilitació d'habitatges. Creiem que no vol dir que no hi hagi la necessitat. Al contrari: continuen havent-hi moltes demandes, moltes necessitats, en aquest aspecte, i no entenem per què no es dota suficientment. El que sí que puja és la transferència a Adigsa, de 15 milions d'euros passem a 23 milions d'euros, i de fet, el pressupost d'aquest organisme creix un 68%. I ja que parlem d'Adigsa volem aprofitar per parlar d'habitat-

ge. L'habitatge cada any hem d'insistir-hi en aquest debat i en altres debats que reiteradament es van produint, malgrat que, evidentment, és un dret essencial i una necessitat bàsica, i que també, a més a més, és un instrument bàsic de redistribució de la renda, es troba amb unes importants mancances.

Nosaltres tenim propostes que ens sembla que anirien a resoldre molt més a fons el problema del que es fa des d'aquest pressupost. En les darreres setmanes, a més a més, hem estat vivint una intensa polèmica a l'entorn de l'augment dels preus de l'habitatge, unes dades d'inflació preocupants, perquè multipliquen, des de fa cinc anys, per quatre o cinc punts, els augments generals de l'IPC al que és l'habitatge, i davant d'això, els governs central i el de la Generalitat, doncs, en comptes de reconèixer que estan cometent errors, que va fallar la Llei del sòl, que hi ha un efecte negatiu de l'eliminació de les deduccions fiscals per lloguer, i que els graus d'acompliment dels diversos plans d'habitatge i de sòl han anat fracassant, doncs no ho volen reconèixer, i el que es fa és, de tant en tant, anar fent propostes parcials.

Nosaltres, com deia, hem anat fent propostes que mirarem d'introduir-les, també, més endavant, a través de les esmenes parcials, si és que no prospera aquesta esmena a la totalitat del Departament, però que creiem que s'ha d'intervenir en diversos àmbits. Nosaltres creiem que, en aquests moments, la situació és greu, i que, a més a més, la tendència no fa pensar que millori. A més a més, hi ha un risc que aquesta autèntica bombolla especulativa esclati en qualsevol moment, i per això, doncs, calen unes mesures de xoc molt més insistent, molt més efectives de les que s'han fet fins ara. Per exemple, per al lloguer, que últimament també se'n parla molt, el foment del lloguer es pot fer a través de diversos sistemes: la posada al mercat en els pròxims anys d'un ampli estoc d'habitatge de lloguer podria ser-ne un, sobretot habitatge de lloguer protegit per a joves i per a gent gran, perquè són dels sectors socials més afectats, però també seria interessant l'increment dels ajuts per a la rehabilitació destinada a lloguer per a rendes baixes, que un dels problemes que ens trobem amb aquest Govern és que sovint no es discrimina, no discrimina els ajuts que es donen a rendes altes o a rendes baixes. I qui acaba beneficiant-se d'aquestes noves propostes del Govern de la Generalitat, doncs, acaben sent les famílies que ja disposen de suficients diners.

Hi ha altres sistemes de fomentar el lloguer, com és, per exemple, la promoció de les borses de lloguer a través de la mediació amb els propietaris per tal de fer aflorar habitatge. Això és una manera, també, de revitalitzar els nuclis antics, moltes vegades, a les poblacions, i creiem, també, que el Govern hauria d'intervenir per tal d'evitar els abusos de mercat que s'estan produint.

Sigui com sigui, tot i que, evidentment, el Govern ho ha dit, i no es pot negar que es destinin més recursos a habitatge, creiem que, tenint en compte el retard històric que estem arrossegant, són del tot insuficients.

Aprofitem que estem en aquest apartat per comentar breument dos organismes que tenen objectius sobre aquest tema, en concret, Adigsa i Incasol. Adigsa, tot i que l'objecte social és l'administració i gestió dels habitatges socials construïts per l'Incasol, ens adonem

que aquest any, bàsicament, la inversió va destinada a la promoció d'habitatge social a la zona més propera a Barcelona. Ens sembla, doncs, que aquí hi ha un cert desequilibri. I, pel que fa a l'Incasol ens adonem que, tot i que creix més d'un 13%, en realitat, també, la distribució de la seva actuació, doncs, comença de desequilibrar-se en relació amb el que es feia en els anys anteriors, i m'explicaré més endavant.

L'Incasol obté els recursos per set conceptes possibles. De tots ells, la variació més significativa correspon al recurs de l'endeutament, més d'un 43%. Ja veurem quines conseqüències porta això, però, sigui com sigui, les seves inversions van, d'una banda, a terrenys i béns naturals, més de 181 milions d'euros; a edificis, 175 milions d'euros, o a actuacions destinades a l'ús general, 17 milions d'euros.

Volem recordar que quan es va crear l'Incasol era com un instrument per la promoció pública del sòl i de l'habitatge, i estava destinat a atendre necessitats col·lectives i remodelatges urbans. I, en canvi, en aquests moments, veiem que, cada vegada més, se li està acostant, en el capítol d'obres en promoció d'habitatge, se li està acostant la segona prioritat que tenia fins a aquest moment, que és la del sector industrial. De fet, veiem això, que la inversió en sòl industrial creixerà un 38% el 2003, i en canvi, la inversió en sòl residencial tan sols creixerà un 4%.

De fet, és això: el Programa d'inversions del 2000 al 2003 s'ha doblat, però, en canvi, a l'apartat del finançament dels programes d'inversió, el recurs de l'endeutament ha crescut a partir del 2001. Nosaltres creiem que aquí hi hauria d'haver una reflexió molt important sobre quin ha de ser el límit aconsellable a no superar.

Fem un punt i a part i, com sabem, una part important de les competències d'aquest Departament de Política Territorial i Obres Públiques té molt a veure amb la mobilitat. Estem parlant de transport i carreteres en dues direccions generals diferents, i, malauradament, veiem que no s'està donant el canvi de timó que s'hauria d'afavorir o que hauria d'afavorir el Departament pel que fa a la mobilitat de persones i mercaderies. Sí que en els darrers temps hi ha hagut una millor aposta pel transport públic, no ho neguem pas, però no s'acaba de donar el tomb. De fet, observem com el transport per carretera continua augmentant i la previsió que vostè mateix, senyor conseller, ens va dir a la Comissió de Política Territorial, la previsió és que la tendència es mantingui, i el que veiem és això, que amb el temps tindrem més camions a les carreteres, tindrem més cotxes a les carreteres. I què vol dir això? Doncs, precisament, que aquest element tan preocupant que és per nosaltres, esperem que per vostès ho acabi sent algun dia, que són les emissions de CO₂ i el no-compliment del protocol de Kyoto, doncs, aquí s'està descontrolant encara més. A aquest pas és impossible que complim el protocol de Kyoto, perquè, en comptes de reduir les emissions, el que fem és augmentar-les i preveure que encara les augmentarem més.

Si mirem el pressupost i veiem algunes prioritats, veiem que, per exemple, a la Direcció General de Ports i Transports, i ho poso com un exemple molt concret, quan es parla de subvencions a les corporacions locals

per al desenvolupament de transport de viatgers, que pensem que fomentar el transport col·lectiu és una bona manera d'anar donant aquest tomb a la reducció de les emissions de CO₂, doncs, en tres partides que hi han per al transport de viatgers per carretera, la que va a corporacions locals és exactament igual que l'any passat, és a dir, no s'ha apujat ni un euro, i el que va a les empreses privades per al Pla de millora del servei de transports per carretera, hi han dues partides i totes dues disminueixen. Que és que ja no s'ha de millorar la xarxa de transport o el servei de transport per carretera? Nosaltres creiem que sí, que és necessari millorar-la, i molt, i, sobretot, perquè creiem que és un dels elements importants de desequilibri territorial. L'altre dia parlàvem a la Comissió d'Estudi del Món Rural de les dificultats que suposa per a moltes persones que viuen en el món rural poder-se desplaçar. En aquests moments en molts pobles de Catalunya, sobretot als pobles petits, és del tot imprescindible disposar de vehicle propi.

I parlant de transport públic, Ferrocarrils de la Generalitat: la variació entre el 2002 i el 2003 és tan sols d'un 0,6%. S'ha previst un notable increment en els ingressos propis de més d'un 10%, i això fa que es pugui reduir la previsió de transferències corrents a efectuar per la Generalitat a menys d'un 8%, però, bé, veiem això, que una aposta com hauria de ser els Ferrocarrils de la Generalitat..., i es queda, si fa o no fa, tal com ho teníem l'any passat, i a part que el Programa d'inversions del 2003, doncs, és de la xarxa que ja tenim actualment. No trobem encara noves propostes de nova xarxa ferroviària, que hauria de ser un dels primers passos, al nostre entendre, per a un canvi de mobilitat.

Crec que, a part d'aquests que són, podríem dir, els grans blocs de la mobilitat, com són els transports per carretera, els ferrocarrils, sobretot els ferrocarrils, i l'altre de què parlarem, el vehicle privat per carretera, hi han altres elements de mobilitat més sostenible, que, evidentment, no poden tenir unes grans partides en el pressupost, però sí que haurien de ser més grans que la que hi ha en aquests moments, i penso, per exemple, en aquesta forma més sostenible de moure's que cada vegada, sortosament, hi ha més gent que la utilitza, i la previsió també és que, sortosament, creixi, com és la bicicleta, que creiem que també està molt arraconada en aquests pressupostos.

Per contra, si anem a les carreteres, veiem, ens sorprèn, una cosa, en la Direcció General de Carreteres. Senyor conseller, a veure si després, quan intervenen els diputats o el diputat del grup que dona suport al Govern, ens ho explica d'alguna manera. Ens sorprèn molt que la partida destinada a seguretat viària, reposició, conservació, senyalització, protecció i explotació de carreteres, baixi. Sembla com si les carreteres d'aquest país estiguin totes de meravella. Falta moure-s'hi, per les carreteres, per veure, precisament, que hi han importants mancances, però, en canvi, l'any 2002 teníem 36 milions d'euros i aquest any en tenim 32, gairebé 33, però, bé, ens ha baixat. No ho entenem. Bé, de fet, només ho podem entendre d'una manera: que vostès continuen preferint apostar per fer noves infraestructures, encara que fragmentin el territori, encara que impactin en el patrimoni, que anar mantenint les carreteres, la xarxa local, que, de fet, és la que utilitza la gent per

desplaçar-se en el dia a dia, no només els camions que van amb mercaderies amunt i avall, sinó la gent dels pobles i de les comarques, i aquí, doncs, els deixem abandonats, o els deixen abandonats.

Hi ha un aspecte que també veiem pel que fa al tema de les carreteres: les transferències a les corporacions locals també queden idèntiques que l'any passat. No pugen ni un cèntim d'euro.

En aquesta Direcció General hi veiem també una transferència a ACESA, i aprofitarem, doncs, per parlar d'allò que ja he insinuat en un principi dels peatges. Crec que és prou conegut pel diputats i les diputades d'aquest Parlament el debat i el treball que hi ha hagut en el marc de la Comissió de Peatges. Va ser un debat ric, però ple de discrepàncies, en què, al final, es van arribar a uns acords de mínims. Des d'Iniciativa per Catalunya Verds vàrem recolzar l'acord amb el benentès que la reducció de peatges s'aconseguiria a través de possibles vies: una podria ser l'IVA, l'altra podria ser a través d'aportacions de l'Estat o negociacions de l'Estat, però el que estava clar era que l'opció que la reducció dels peatges anés a càrrec del pressupost de la Generalitat no estava contemplada, i, en canvi, aquí, en aquests pressupostos, veiem, d'una banda, la Secretaria General, 9.500.000 euros per al fons per a la millora dels peatges, i a la Direcció General de Carreteres, 721.000 euros per a ACESA, que, a més a més, creix respecte al 2001. No sabem què passa. Nosaltres estàvem d'acord a buscar la via de l'IVA o les aportacions de l'Estat, que, per cert, eren imprescindibles negociacions per fer que l'Estat acabí complint els compromisos que recollia una llei que ja estava aprovada, i el que veiem en aquest pressupost no ens agrada. Estem pendents que abans que s'acabi l'any es concreti la negociació, i la nostra conclusió en aquests moments és que si s'acaba amb una reducció de peatges a càrrec del pressupost de la Generalitat, nosaltres, com ja vàrem dir, ens veurem obligats a trencar aquell pacte que tant ens va costar.

I, gairebé per acabar, com sabem, doncs, bona part de les inversions d'aquest i d'altres departaments les acaba fent GISA, i per això, doncs, també acabaré la meua intervenció parlant d'aquesta empresa. El pressupost per al 2003 representa un increment global del 37% sobre l'exercici anterior, i se situa, poca broma, en 1.053 milions d'euros. De fet, era, en certa manera, previsible que passés una cosa així en un pressupost que podríem anomenar d'electoralista, i ens permeten adonar-nos d'una cosa, aquestes xifres, que és que el pressupost total de GISA és gairebé el doble del pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i que, a més a més, duplica, també, el del conjunt de totes les societats mercantils de la Generalitat, de la resta de societats mercantils. Evidentment, no totes les actuacions que fa, totes les obres i projectes de GISA, són per al Departament o per a les competències que té el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, sí que un 45% són d'obres d'infraestructures viàries, però no podem amagar que n'hi han moltes d'altres departaments: un 18% d'Ensenyament; un 16% d'infraestructures de transport, aquestes sí dins del seu Departament; un 6% del Servei Català de la

Salut, etcètera. Però, bé, en bona part, evidentment, continuen repercutint en aquest Departament.

Evidentment, per fer aquestes inversions es necessiten uns ingressos, i del que ens adonem és que hi han unes variacions significatives entre el 2002 i el 2003. En ingressos propis puja un 65%; en els actius financers, un 24%, i en els passius financers, i això és el que volem destacar, puja un 99%. Per nosaltres, això és important comentar-ho, perquè és un pas significatiu. L'endeutament previst de GISA, la variació entre el 2002 i el 2003, és de més d'un 15%.

Crec que han quedat ben exposades les nostres raons per què aquest pressupost, doncs, demanem al Govern que se'l torni a quedar, el torni a elaborar, a nosaltres no ens agrada, però encara voldríem fer esment a un altre apartat d'aquest pressupost que també depèn del seu Departament, senyor conseller, i ara sí, ja per acabar, que és el que té a veure amb l'Institut per al Desenvolupament de les Terres de l'Ebre. Jo, mentre preparava aquesta intervenció, pensava: «Tant de bo l'Institut per al Desenvolupament de l'alt Pirineu i l'Aran, que hi estem treballant en aquests moments, no faci la fi que està fent l'Institut per al Desenvolupament de les Terres de l'Ebre», perquè la impressió nostra i la de bona part de la gent de l'Ebre és que –de fet, ja ho dèiem l'any passat– és que se l'està buidant de continguts, se l'està, a més a més, desvinculant de les actuacions reals del territori, perquè els diners que van a l'Ebre hi van a través del Consorci, i, a més a més, aquest Consorci, evidentment, fa unes actuacions vinculades al Pla hidrològic nacional, que, com prou vostè sap, nosaltres no compartim, més que res el que fem és rebutjar-lo. Fins i tot, s'han arribat a convocar les reunions a Barcelona, que això ja és una cosa increïble, tenint en compte, doncs, precisament, que estem parlant de l'Institut per al Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, i que la major part de la gent que en forma part, doncs, viu en aquelles comarques.

Per tant, per totes aquestes raons, nosaltres hem presentat les diverses esmenes a la totalitat, i esperaríem, ens agradaria, que poguessin prosperar, perquè ens sembla que aquests pressupostos no serveixen per complir un model de desenvolupament sostenible que vostès, tot sovint, es posen a la boca, però que, a l'hora de les obres, es veu ben bé que de sostenible no en té gens.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras. Té la paraula.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, repartirem la intervenció entre el diputat que els parla i l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès, que centraria la seva intervenció en la problemàtica de l'habitatge i tot el que es desprèn d'aquests pressupostos.

Molt breument, dir que, evidentment, assistim per part del Departament de Política Territorial a un augment a les seves partides pressupostàries. Evidentment, no podem negar que existeix un augment en determinats aspectes, en les inversions, i també en les transferències corrents i en el capítol 7. Per tant, evidentment, estem assistint a un augment de les inversions en general d'aquest Departament, però, evidentment, encara molt lluny del retard o dels problemes estructurals i del retard crònic que porta el Govern de la Generalitat pel que fa a la inversió en política territorial, específicament en política d'infraestructures. Evidentment, no només en responsabilitats que poden estar centrades bona part en el govern de l'Estat, sinó també per una inanició per part del Govern de la Generalitat.

Però, a banda d'això, també m'agradaria remarcar un aspecte que considero una mica insòlit i poc operatiu pel que fa a l'estructura de funcionament del Departament, segurament fruit dels canvis que hi han hagut i les adaptacions dels càrrecs interns del Departament. L'existència en aquest Departament de quatre secretaries generals i quatre direccions generals, segurament, no és la proposta més racional per tal de fer funcionar l'Administració pública, i, per tant, segurament, és més fruit d'aquest cert caos que pot haver-hi en el funcionament d'aquest Departament, i també de la manca de tenir una estructura racional i clara que respongui a les necessitats de les polítiques que ha de tenir un departament d'aquestes característiques, i no en funció de determinats canvis que hagin pogut haver-hi al llarg d'aquesta legislatura.

És evident que aquest Departament, i amb el pressupost que té enguany, farà moltes actuacions en el territori, però també hem de dir que bona part d'aquestes actuacions, més que res, sobretot dels programes que se'ns presenten, molt sovint veiem que formen part del món virtual, i reconeixem, evidentment, que hi ha hagut moltes actuacions en el territori, però sí que ens trobem, moltes vegades, amb programes que no deixen de ser declaracions de bones intencions. Per exemple, el Pla de xoc sobre el tema de l'habitatge, el Pla de transport de viatgers, els incompliments en el Pla de carreteres anterior i, també, evidentment, una política, doncs, de no voler afrontar una de les principals preocupacions que té la ciutadania, que després ja en parlaria el senyor Ferrer, que és la que fa referència a les polítiques d'habitatge, de construcció d'habitatge públic, en què no hi ha una política decidida, a part de mesures, doncs, potser una mica ridícules, per dir-ho d'alguna manera, de les que s'han anunciat per part del Govern de la Generalitat, que no responen als problemes reals que té, segurament, bona part de la gent jove que viu en aquesta societat, i, evidentment, tampoc hi ha polítiques decidides pel que fa a la rehabilitació i a la remodelació de nuclis a determinades poblacions, a determinats barris, no hi ha una actuació decidida per part del Govern de la Generalitat.

Pel que fa, molt ràpidament, a la xarxa viària, sí que constatem, evidentment, un augment de la inversió. Lamentem que, un cop més, doncs, la necessitat de desdoblament de l'Eix transversal no és contemplada; evidentment ja es contempla acabar el tram de Cervera. Evidentment existeixen altres inversions pel que fa

a la xarxa viària: el desdoblament de l'Eix del Llobregat, la ronda nord de Granollers, etcètera, i lamentablement també, una proposta que nosaltres no compartim, que és l'eix Vic - Olot.

També existeix, en aquest pressupost, la reducció de peatges per als dos corredors viaris que ja s'han esmentat: el corredor de Mollet i el corredor de Rubí-les Fonts. Nosaltres, evidentment, continuem dins del consens que es va establir en el seu moment dins el Grup de Treball de Peatges, creiem que és una bona mesura, una mesura segurament insuficient, perquè hi hauria algun altre corredor, com per exemple el corredor –almenys en un tram– del Maresme, que es podria aplicar una mesura similar, serien els tres més problemàtics que existeixen en aquests moments a la xarxa viària. És una mesura insuficient, però evidentment ens mantinem en aquest consens que s'ha establert en el Grup de Treball de Peatges, però també ens comença a preocupar la manca d'unes gestions eficaces i d'una resposta positiva, evidentment –perquè fins ara han estat tot respostes negatives per part del Govern de l'Estat–, i també la certa preocupació que podem tenir que es contempli en els pressupostos de la Generalitat aquesta disminució de peatges, que el que voldríem, evidentment, és que això repercutís no en els pressupostos de la Generalitat, sinó en aquest fons que s'hauria d'acordar amb el Govern de l'Estat.

Creiem que el panorama no és gaire afalagador i que, dissortadament, això quedarà en paper mullat. Esperem, per això, que tot pugui anar bé en aquest mes que crec que hauríem de perfilar ja almenys la finalització dels treballs d'aquest Grup de Treball de Peatges, i veure com acaben les negociacions amb el Govern de l'Estat.

Un any més ens trobem que, tot i que hi han inversions, i algunes mal plantejades, hi ha una manca d'aposta per al transport públic. Quan he dit que hi han algunes inversions mal plantejades, evidentment m'estic referint al tema de la Línia 9, amb aquest concurs per a la seva gestió, que, en certa manera, és una amenaça a la privatització d'aquesta línia, que creiem que seria una mesura molt desafortunada, que produiria segurament la descoordinació amb la resta de la xarxa, i portaria segurament l'amenaça que això es pogués generalitzar cap al que seria el que ha estat el model que fins ara ha existit a Anglaterra, que crec que ha estat un autèntic fracàs.

Evidentment també, un altre aspecte és que en aquests anys s'ha tirat endavant una proposta positiva, el Consorci de l'Autoritat del Transport Metropolità, que ha estat força positiu, però també dir que segurament caldria millorar molts aspectes d'aquest Consorci. Pel que fa a la participació, determinats territoris que també formen part de la Regió Metropolitana s'haurien de sentir representats a l'hora de prendre determinades decisions. Molt sovint es prenen decisions amb una certa opacitat, sobretot de cara a les administracions locals, que moltes vegades són els últims a assabentar-se de determinades propostes.

I, evidentment, també, m'agradaria fer una referència –que evidentment sempre n'hem fet des d'Esquerra una

valoració positiva— al Pla director d'infraestructures, però que molt sovint també es cau en la política-ficció, perquè es compta, en determinades inversions, es compta amb l'Estat, quan l'Estat, per exemple, pel que fa referència a la tercera via ha respost a preguntes del diputat, a Madrid, d'Esquerra Republicana, que no tenia cap intenció en la creació d'aquesta tercera via. Per tant, és lamentable la postura de l'Estat, però tampoc és bo que ens dediquem a fer política-ficció, i, una mica, en tot aquest procés, amb l'opacitat que es va portar, en la situació que van estar molts alcaldes, pel que fa a aquests projectes, de no veure les coses clares.

Jo crec que hi ha un altre aspecte —parlaríem ja de la xarxa ferroviària— que potser és l'aspecte que se'n ressent més en aquest pressupost. Evidentment, hi ha una inversió insuficient, hi han algunes petites ampliacions, però caldria, a aquestes alçades, tenir un pla definit d'infraestructures ferroviàries en el país, que dissortadament no tenim. I caldrien algunes actuacions prioritàries. I crec que ja és hora que passem en alguns casos, no només de projectes, d'estudis, sinó a la seva concreció pràctica. Evidentment, es poden planificar moltes estructures ferroviàries, i això és una necessitat, però sí que n'hi han algunes que crec que tindrien una certa prioritat, que s'haurien de començar a veure plasmades en aquests pressupostos, i parlo de relligar ferroviàriament la segona corona de ciutats metropolitanes al voltant de Barcelona, també, per exemple, la necessitat de les connexions ferroviàries al Camp de Tarragona, serien —crec— dues necessitats prioritàries pel que fa a aquestes inversions.

Evidentment, tenim un problema afegit en aquest cas, que depèn de l'Administració de l'Estat, però que, segurament, el Govern de la Generalitat, que sí que ha fet gestions, moltes impulsades des d'aquest mateix Parlament, però que han estat insuficients i ha tingut, segurament, una poca convicció, una postura poc ferma a l'hora de defensar el que han estat unes polítiques totalment agressives en el territori de Catalunya per part de RENFE.

Jo crec que estem assistint, en moltes línies, a una autèntica presa de pèl pel que fa als ciutadans de Catalunya, i que el Govern de la Generalitat hauria d'estar molt més a l'alçada de les circumstàncies. Podem parlar de la xarxa de rodalies, amb la poca inversió que existeix en aquests moments, amb tots els problemes afegits que ha generat el procés d'automatització de moltes d'aquestes línies, amb els problemes d'accessibilitat que s'han generat, amb la saturació que existeix negada, molt sovint, per la pròpia empresa, i també, per no parlar del que és ja un clàssic que és el desastre en què es troba la xarxa ferroviària de tipus regional existent a Catalunya, amb situacions francament deplorables i tercermundistes d'algunes línies.

Finalment, també, abans d'acabar, voldria fer un esment al que serien les polítiques de planificació territorial. En vint anys, des de l'aprovació de la Llei de política territorial del 83, en vint anys només hem assistit a l'aprovació d'un dels plans territorials parcials, el Pla territorial parcial de les Terres de l'Ebre i, segurament, a partir de la pressió que s'ha generat des del propi territori. En vint anys no s'ha estat capaç de planificar

suficientment el país, i ara, a corre-cuita es volen tancar tot una sèrie de projectes, alguns, en principi, s'han de presentar a finals d'aquest any. No dubtem de la capacitat de treball del Departament, algunes aprovacions inicials les tenien previstes, no dubtem de la capacitat de treball que té el senyor conseller, que té el seu Departament, però dubtem que es pugui fer un treball prou seriós i rigorós en tan poc temps.

Estem parlant dels plans directors, per exemple, del cas del Maresme, que, evidentment, des del nostre Grup polític, hi continuem apostant, perquè ha sigut una bona solució, amb la mancança que tenim del Pla territorial metropolità, però també s'han d'acabar una sèrie de treballs en una fase inicial pel que fa referència al Pla territorial de les comarques centrals, al Pla territorial del Pirineu, etcètera.

El que no s'ha fet en vint anys ho faran en tants pocs mesos? És aquest un dels dubtes que tenim, i que, malgrat que hem vist un accelerament i una decisió molt més clara i molt més ferma en aquest aspecte de desenvolupament del planejament territorial, també evidentment tenim els nostres dubtes, i que, tot i que considerem que s'ha d'anar a una velocitat important, tampoc ens hem de precipitar i que es facin uns treballs pocs seriosos.

I finalment també, pel que fa referència a un aspecte que ja discutirem més endavant, que és la Llei d'acompanyament, estranyar-nos de la modificació que s'introdueix pel que fa referència a la pròpia Llei de política territorial, quan es parla dels plans directors territorials; no perquè no compartim la necessitat que es contempli un instrument d'aquestes característiques, sinó perquè la veritat és que no entenem les diferències que pot haver-hi entre un pla director territorial i un pla director urbanístic, que està contemplat en la Llei que hem aprovat recentment.

Creiem que aquesta mesura produeix molta més confusió a l'hora de dotar-nos dels instruments de planificació, que un pla director urbanístic, tal com contempla la Llei d'urbanisme de Catalunya, és aquell instrument que ha de relligar el planejament territorial amb el planejament urbanístic, i per tant, no entenem aquesta nova denominació, si es tracta d'un nou instrument. Jo crec que, en definitiva, crea dues figures amb finalitats molt similars i amb continguts que es poden solapar, i crec que pot, en definitiva, crear una certa confusió, tot i que, evidentment, compartim la necessitat a l'hora de planificar el territori, de dotar-nos d'aquests instruments, i sobretot, en un àmbit com és l'àmbit metropolità, en què a curt termini no hi han perspectives de poder tirar endavant el Pla territorial metropolità, doncs que es pugui anar treballant i ordenant el territori amb aquests plans directors.

Finalment, també, pel que fa referència a l'Institut de les Terres de l'Ebre, creiem nosaltres que ha de ser l'instrument que lideri la implantació del Pla territorial de les Terres de l'Ebre a les comarques de l'Ebre. Considerar també, des d'Esquerra Republicana —com hem fet fins ara— que el Consorci del PIDE, destinat a preservar el delta de l'Ebre s'ha fet en contra de la voluntat d'una bona part dels ciutadans de les Terres de l'Ebre, que és precisament aquest Institut qui hauria d'assumir aquestes funcions, també tota la tasca de re-

cuperació i de manteniment i preservació de l'entorn del riu Ebre, i per tant, creiem que l'Institut de les Terres de l'Ebre requereix un pressupost important per poder tirar endavant totes aquestes tasques.

En definitiva, presentem aquesta esmena al Departament, considerant que hi ha un augment de les inversions, que això és un fet innegable i que no podem qüestionar, però que, evidentment, encara estem molt lluny dels dèficits crònics que tenim en infraestructures, que molt sovint es denuncia des de sectors de la societat civil. També, lamentar que hi han molts plans i projectes que no deixen de moure's en el món de la política virtual, i sense oblidar que l'Estat, evidentment, té una responsabilitat molt important pel que fa a les infraestructures, pel que fa a aquell menyspreu cap als ciutadans de Catalunya, pel que fa a les inversions de l'Estat a Catalunya, evidentment el Govern de la Generalitat tampoc ha invertit suficientment, i, dissortadament, tampoc ha estat a l'alçada i, molt sovint, ha actuat com un govern subsidiari.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, la política, què és? Què és la política? (*Remor de veus.*) La política és l'aplicació de l'ideal, o part de l'ideal, quan les circumstàncies ho permeten i ho toleren. Jo em pregunto, quin és l'ideal en la política de l'habitatge del nostre Govern de la Generalitat? En té, d'ideal?

Ahir, que estàvem tots reunits i hi havia el senyor Homs, varen estar parlant pràcticament tota la tarda del problema de l'habitatge, parlaven dels pressupostos en general, però es varen concentrar en la qüestió de l'habitatge. Que si s'havien rebaixat les deduccions de l'IRPF, que si no s'havien rebaixat, que era molt poc el rebaixat, que els trenta-dos anys amunt, els trenta-dos anys avall, que els aturats, que els disminuïts... Bé, jo vaig observar que allò era un debat desviat, si més no, esbiaixat (*Remor de veus.*) Per què? Perquè no era aquella la qüestió. La qüestió de l'habitatge no és l'IRPF. Senyor president, vostè ja sap que la deducció per l'IRPF no pot superar 300.000 pessetes quan un compra l'habitatge?

El president

No ho sabia, no... (*Remor de veus.*)

El Sr. Ferrer i Gironès

Per tant, estàvem discutint una qüestió que en definitiva és de 300.000 pessetes, quan un habitatge ara, de mitjana, ens n'anem a 20 milions, com a mínim; per tant, no era re, era un debat eixorc, eixorc i gairebé inútil.

Bé, jo us diré que l'única cosa satisfactòria que ens va dir el senyor Homs ahir de l'habitatge és allò que ja sabíem. Diu que el PIB català pujarà un 2,...-bé, em penso que va dir un 2,4, un 2,6, un 2,1... Sí, perquè el van canviant de tant en tant. Però, va dir: «La construc-

ció, el doblarà.» I en un moment, a l'atzar, va dir: «un 5%». I jo vaig dir, carai!, malament rai!, perquè tampoc convé que la construcció tingui una presència tan important en la producció de riquesa a Catalunya. I és que la qüestió de l'habitatge no és bona per a l'equilibri de la producció.

Senyor conseller, vostè era molt jove als anys seixanta (*veus de «sí, i tant...»*), però el problema de l'habitatge als anys seixanta, quin era? El problema de l'habitatge és que no n'hi havia, d'habitatges; no n'hi havien. No se'n trobaven. I en canvi, ara, el problema de l'habitatge, ara, avui, és que n'hi han massa, i n'hi han massa de cars, n'hi han massa d'inaccessibles per als obrers i per a les famílies desafavorides.

Els darrers anys vàrem començar... Jo començaré a parlar, senyor president, de l'any 1996. (*Remor de veus.*) Per què? Què té a veure el 96 amb el problema de l'habitatge? Doncs, senzillament, és l'any que baixen els tipus d'interès. És quan les hipoteques cauen d'una manera vertical, pràcticament, que baixen del 10% al 7, van al 6, després van al 5, i ara se'n van al 4. A partir d'aquest moment, que, des d'un punt de vista real i en termes reals, a una família la hipoteca se li rebaixa dràsticament, aleshores l'accessibilitat a l'habitatge és més fàcil i més còmoda. I, efectivament, hi ha més demanda. I aleshores passem d'una producció de 40.000 habitatges l'any el 96, als 60, 70.000 habitatges que fem actualment, ara, en aquests moments, del 96 al 2002. I aleshores per això li dic, senyor conseller, que el problema no és..., jo diria gairebé que en sobren, d'habitatges, de cars, en sobren. Per què? Perquè els demògrafs ens diuen que les necessitats d'habitatge per als propers anys serà d'uns trenta mil habitatges l'any, per la qual cosa, si se'n fan seixanta i setanta mil, dius: «Bé, per què es fa, això?»

Jo li diré una altra cosa, de moment veiem el nombre en xifres absolutes; ara, anem als costos estàndard de la producció d'aquests habitatges: del 1996 al 2002, què ha passat? Doncs que el cost de vida ha pujat un 20%. Molt bé, i el cost de la construcció quant ha pujat? Del 96 al 2002 ha pujat un 24,6, amb la qual cosa tu aleshores mires, i mires el preu de l'habitatge, doncs, del 96 al 2002, depèn del poble, depèn de Gavà o si mirem Girona o si mirem Sant Cugat o si mirem Sant Just Desvern, a vegades hi ha pobles d'aquests que ha pujat un 50%, altres un 140%. Jo, senyor president, he fet una mitjana aritmètica, no ponderada, però me'n vaig entre un 90 a un 100%, segons el nombre de l'oferta d'habitatges...

El president

Es mou dintre de la corba de Gauss.

El Sr. Ferrer i Gironès

...que té cada municipi. Aleshores, resulta que si el cost ha pujat un 24% i el preu ara val un 100% més, què vol dir? Vol dir que algú aquí té unes grans plusvàlues, i això té un adjectiu, en temps de la República n'hauríem dit estraperlo, però ara se'n diu especulació. Aquesta especulació que hi ha en el ram de l'habitatge l'hem de conèixer, senyor president, perquè si no la coneixem

no farem una bona política i els nostres ideals no els podrem assolir.

Per tant, quina solució tenim? Aquesta és la diagnosi que hi ha sobre la qüestió i el problema. Però quina solució hi ha? Nosaltres no hem vist que en els pressupostos..., i això, que s'examini de la manera que direm nosaltres –i per això no podem votar-hi a favor– i és que només creiem que el mercat per ell, tot sol, no és veritat que sigui just. El mercat, per ell, tot sol, no és veritat que sigui equitatiu. I, aleshores, és obligat que els poders públics –els poders públics– intervinguin de manera que les persones que estan menys afavorides o que estan més aviat marginades, aquestes persones puguin accedir a l'habitatge. I això només es pot fer amb l'habitatge de protecció oficial.

L'habitatge de protecció oficial l'examinem amb efecte i veiem que en el Conveni que va fer la Generalitat de Catalunya amb el Ministerio de Fomento, amb un *plan nacional de la vivienda*, que era de 1998 a l'any 2001, s'havia previst fer 11.230 habitatges per vendre i 510 habitatges de lloguer de protecció oficial, anualment, per tot Catalunya. Bé, això era fins al 2001, i, què es va fer d'això que s'havia planificat? Doncs, exactament el 8% del que s'havia previst. Ara, aquest any, el 2002, tornem a fer un altre conveni, s'ha signat amb el Ministerio de Fomento, de Madrid, i ara hem pactat que del 2002 al 2005 farem 6.050 habitatges per vendre de protecció oficial i 1.050 de lloguer cada any, per tant, en total en farem 7.000, però, bé, en tenim prou? Jo diria que els demògrafs, així com ens diuen que les necessitats d'habitatge són de 30.000 cada any, els sociòlegs ens diuen que les famílies que no arriben a tres vegades i mitja el salari mitjà interprofessional són 10.000 a Catalunya cada any. Per tant, de protecció oficial només està previst que se'n facin 7.000. Però, es faran aquests 7.000? Si nosaltres observem que el mòdul oficial que publica el DOGC per cada metre quadrat útil, que és de 170.000 el metre quadrat útil, i la realitat en el mercat va a 250 i a 300.000, és molt difícil que aquests habitatges siguin promoguts i finançats per la iniciativa privada. És indiscutible que hi ha d'haver la mà del poder públic que faci aquests habitatges i que, si no s'hi arriba, no s'hi arriba.

Per tant, a nosaltres ens sorprèn, per exemple, que es parli del Pla català de l'habitatge. El Pla català de l'habitatge, senyor conseller, fa dies que li vaig al darrere i encara no l'he empaitat, vostè, amb una... (*Veus de fons.*) A la web només surten quatre vaguetats que no arriben al mínim coneixement de la realitat. Aquí, segons una resposta que té la Mesa, en aquests moments, vostè ens diu que el dia 3 d'octubre de l'any 2002 es va lliurar en aquest Parlament el Pla català de l'habitatge. I nosaltres hem anat a les documentalistes de la casa i ens han dit que aquí només va arribar un decret de Madrid... Bé, perdoni, el Decret de Madrid, que és exactament el Reial decret 1/2002, però que després va sortir el mes de juny adaptat per la Generalitat, per tant, no és un pla català de l'habitatge sinó que és un pla *nacional de la vivienda (remor de veus)*, amb la qual cosa, nosaltres... Per això he preguntat, d'entrada: «Tenim ideal? Perquè si tenim ideal tindrem un pla, però si no tenim ideal no arribarem mai a fer un pla.» Aleshores

resulta que jo demanaria aquest Pla de poder-lo dispondre, poder-lo comprendre i poder-lo tenir i estudiar. Però a nosaltres ens dol tota aquesta qüestió, perquè nosaltres, ja fa temps, i Convergència i Unió ens va votar en contra, nosaltres vàrem fer una legislació pròpia catalana i ens varen dir que no calia. I això no pot ser, perquè l'habitatge és una necessitat tan primària que s'hauria de fer.

Encara nosaltres anem amb tot el de Madrid –la legislació és de Madrid, Catalunya no ha legislat sobre l'habitatge de protecció oficial–, i això és gravíssim, senyor conseller. Per què és gravíssim? Perquè en aquesta comunicació que ens diu –l'acompliment de la Moció 152/VI, que va aprovar el Ple, i em sembla que era del Grup Socialista, sobre l'habitatge–, vostè ens diu: «Ja s'ha fet el Pla català de l'habitatge», cosa que no compleix amb el que va anar, perquè normalment les mocions d'aquest Parlament són un manament que té l'Executiu, però l'Executiu té l'hàbit i el costum de no fer-ne cas, i aleshores, entre aquestes coses que no en fa cas n'hi ha una que és el cens emfitèutic. (*Remor de veus.*) En una d'aquestes qüestions que l'Executiu o el Govern de la Generalitat no ens ha fet cas és en el cens emfitèutic, i ens diu d'aquesta manera... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Ferrer i Gironès

«Des d'aquest Departament s'ha estudiat la utilització del cens com a fórmula jurídica per regular l'ús dels habitatges protegits i s'ha arribat a la conclusió, perquè fos més útil i operatiu, que figures com ara el contracte de compra - venda i el contracte d'arrendament, segons el cas, caldria modificar la normativa de protecció oficial», és evident, «modificar la normativa fiscal», és evident, «i, sobretot, alterar la mateixa naturalesa jurídica del cens.» Bé, i què? Que no tenim sobirania en el dret civil català? O, que no tenim exclusiva, la competència de l'habitatge, per modificar la protecció oficial i, fins i tot, en la normativa fiscal? Si Espanya no té censos emfitèutics i Catalunya en té, seria per aquí la manera que, d'una forma estructural, captar diner fresc a la inversió en habitatges de lloguer a través del cens, i que el cens fos una figura jurídica que, no solament fos beneficiosa a les famílies desafavorides, sinó que també fiscalment tingués ajuts, no els ajuts que va dir ahir el senyor Homs, ajuts autèntics. Les persones que inverteixin en habitatge i el dediquin a cens, censos temporals, i al cap de trenta anys de pagar una pensió mensual arribi a la propietat plena i al domini directe i útil de l'habitatge, aleshores, per què no li podem fer un avantatge fiscal a aquestes persones que inverteixen per fer aquesta qüestió? És que els del PP no saben què és el cens? Ja ho sabem que no ho saben, però aquí estem nosaltres per ensenyar-los-hi, i perquè ens facin bonificacions fiscals.

Jo, senyor president, he quedat dolgut, perquè la Moció que va fer el Ple d'aquest Parlament l'ha fet en dues ocasions, i, o hi ha molta mandra intel·lectual en el Departament, o no comprenc com s'atreveixen a dir que, com que s'ha de modificar el cens en la legislació

civil, en la legislació fiscal i en la protecció oficial, doncs, no ho fem. Però, què és això? Si tenen problemes, que ens ho diguin, que nosaltres els ajudarem a resoldre'ls (*rialles*), però, de cap de les maneres, si nosaltres hem manat que es faci el cens. El cens és un ens jurídic, una figura jurídica que va donar l'accés a la propietat de la terra de molta pagesia de Catalunya, la riquesa agrícola de Catalunya és gràcies al cens emfitèutic i, si només s'ha fet en la vida rural, serà bo que ara els immigrants i les persones que no són d'aquesta terra se n'enamoren a través del cens, que diguin: «A Catalunya hi ha una figura jurídica per la qual, pagant un tant cada mes, la casa és meua al cap de trenta anys.» I això, si nosaltres hem de seduir els immigrants perquè vénen aquí..., els hem de seduir amb figures jurídiques, senyor president, perquè, si no els seduïm a través de la legislació i a través de qüestions que els facilitin la seva vida, no aconseguirem una integració; potser la laboral, però no ho farem en la cultural ni en la lingüística ni en la cívica.

Senyor president, nosaltres no podem votar a favor d'aquest Departament per tots aquests detalls que no compleixen els nostres ideals.

Gràcies.

(*Veus de «Molt bé!».*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens partirem el temps amb el diputat senyor Nello, que parlarà de la política d'habitatge, la crítica als pressupostos i l'alternativa socialista.

Abans d'entrar a parlar del Departament, dels seus pressupostos, que parlen d'habitatge, que parlen de carreteres, de mobilitat, que parlen de transport públic, que parlen de centres logístics, de sòl industrial, etcètera, aquest diputat ha fet una petita enquesta ràpida entre alguns diputats de la cambra, alguns nascuts els anys quaranta, els anys cinquanta, els anys seixanta, i tots ells han nascut en una casa, deu ser que d'habitatges ja n'hi havia en aquell moment. (*Remor de veus.*)

Bé, parlem del pressupost del Departament, que tots els senyors diputats hauran pogut veure que és un departament que té un pressupost important –858 milions d'euros–, que creix també relativament bé –un 10,4%–, que les seves despeses corrents pugen un 9,4% i les despeses de capital un 30%. Però potser un detall que no tots ens haurem fixat és que aquest Departament no solament administra els seus pressupostos, aquests 858 milions d'euros, sinó que té molt a veure amb el conjunt d'empreses i organismes autònoms que d'ell depenen o als quals ell traspasa algunes partides. Si el Departament té 858 milions d'euros, el conjunt d'empreses i organismes autònoms pugen a 1.984 milions d'euros. (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president.

El president

Esperi's, ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

I aquí hi ha una de les claus de la gestió del Departament i de la seva política pressupostària, 858 milions en el Departament, gairebé 2.000 milions en les empreses i organismes autònoms. Per tant, és molt important que hi hagi una direcció política del Departament i, alhora, diguem, una bona coordinació amb aquestes empreses. En concret, una d'elles, GISA sol, té molt més pressupost que tot el Departament; ja sabem que té transferències d'altres departaments, però GISA té 1.053 milions d'euros, quan el Departament en té 858 milions. Per tant, fixem-nos com és d'important analitzar també el pressupost d'aquestes empreses; l'Incasol, 520, més de la meitat del Departament.

Ara, em preocupen dues coses d'aquestes empreses: una, la seva coordinació, com he dit, amb el Departament, i la coordinació pressupostària, i la coordinació de les actuacions polítiques que es decideix en els pressupostos, i, l'altra també, que moltes vegades aquests departaments serveixen per fer un retir plàcid a alts càrrecs del Departament o d'altres llocs, que ocupen presidències, vicepresidències o consells d'administració; és un retir plàcid per a alguns exconsellers: Puigdollers a GISA i d'altres.

I, com vostè sap, senyor conseller, molts de vostès, els que ocupen càrrecs en aquests moments en el Departament, segurament perquè la Llei obliga, però, són els que ocupen els consells d'administració d'aquestes empreses.

Potser hi ha una inflació d'alts càrrecs en aquestes empreses. I a vegades aquesta inflació va en detriment de la bona gestió i del bon resultat pressupostari; hi ha una part important del dèficit de les empreses que ve d'una certa acumulació d'alts càrrecs i de despeses innecessàries.

He dit que em preocupa la coordinació de les empreses amb el Departament. Em fixaré –em fixaré– en un cas concret, però que té molt a veure amb una de les accions polítiques més importants d'aquests pressupostos. Vostès parlen, en aquests pressupostos, del tema del sòl industrial i de la logística, com una de les seves prioritats; parlen de desenvolupament sostenible, si no m'equivoco, en aquest cas. I el tema de la logística és un bon exemple que la coordinació potser no és tal.

Fixem-nos en un cas concret, senyor conseller. Vostès parlen, en aquests pressupostos, del centre intermodal i logístic de l'Empordà, com una de les prioritats fonamentals. I ho és, per vostès i per nosaltres, i per a Catalunya, com ho són altres centres logístics de tot el territori català que també estan en aquests pressupostos. Però això que figura en els seus pressupostos com una

de les prioritats –i ho és i ho ha de ser–, resulta que és una realitat virtual, perquè vostès preveuen 2,2 milions d'euros per al polígon industrial de les Pedroses, una part d'aquest centre de l'Alt Empordà, polígon industrial o polígon logístic de les Pedroses, i alhora destinen 1,9 milions d'euros per al CIM, centre intermodal, del Far.

Però, què passa? Què passa en aquest cas? Que el polígon industrial l'ha de fer l'Incasol, i l'Incasol presenta en aquests moments a l'Ajuntament del Far una modificació del planejament que s'ha fet d'aquest polígon, i ens diu: «Escolti'm, el que estava previst per a unes grans naus logístiques que havien de ser les naus d'Inditex i Zara..., doncs, ara no fem això i ara farem unes petites naus o naus de diversos tipus, que és el que podem vendre millor, minifundisme industrial.» Per tant, ens diuen: «El que vam fer no està ben fet, ara ho hem de modificar; el que va fer el senyor Macias i que després, per xerrar massa, ho vam perdre, ara ens interessa plantejar-ho d'una altra manera.»

Però al mateix temps que Incasol està dient això a l'Ajuntament, resulta que CIMALSA, l'altra empresa, que també depèn del Departament, està dient al mateix Ajuntament: «Escolti'm, el centre intermodal que hem planificat no ens agrada perquè és massa curt, l'hem d'allargar perquè necessitem una longitud de vuit-cents metres per a la platja de vies.» Tornem a modificar el planejament.

I ara ens hem assabentat que sembla ser que CIMALSA voldria comprar el polígon de l'Incasol. I l'alcalde del Far ens diu: «Escolti'm, senyors socialistes, què he de fer?, per què em ve l'Incasol i em diu una cosa, em va CIMALSA i me'n diu una altra, i resulta que el planejament l'acabem d'aprovar, amb totes les aprovacions del Departament, i fet per la mateixa Direcció General d'Urbanisme, i ara em diuen que ho hem de modificar?»

Un tema tan important, en què vostès hi destinen 1,9 milions d'euros i 2,2 en aquest pressupost, resulta que no hi ha res que es pugui fer perquè encara s'ha de començar a tornar a planificar tant el CIM com el polígon de les Pedroses. *(Pausa.)* I no em faci que no, senyor conseller, perquè ahir encara vam estar al seu Departament parlant d'aquest tema. S'ha de tornar a planificar tot. I no hi ha coordinació entre les dues empreses del Departament, ni l'Incasol ni el CIM.

I segurament aquí hi ha una part de culpa del que està passant: que vostè, senyor conseller, ha fet un departament, ha modificat l'estructura del Departament i en aquesta modificació ha fet una modificació de l'adscripció de les empreses. I vostè sap, i ho ha dit el senyor Oliveras també, d'Esquerra Republicana, que aquests pressupostos, senyor conseller, no reflecteixen la realitat de l'organització del Departament. Vostè té un departament amb un secretari general i tres secretaries, la de Mobilitat, la de Planificació Territorial, les d'Actuacions Concertades, i aquestes secretaries no tenen pressupost, continua el pressupost amb l'estructura de direccions generals.

I resulta que aquell que abans s'encarregava de la planificació urbanística ara no té competències sobre l'Incasol, i ara les té, a Planificació Territorial, el senyor Torres. *(Pausa.)* Senyor conseller, no em digui que no

perquè és exactament així: hi ha descoordinació en el seu Departament; l'estructura que vostè ha creat i que no ha sigut capaç de traduir en partides pressupostàries és un maremàgnum que ningú entén i que provoca descoordinació en el Departament, i finalment provoca que les actuacions polítiques importants, temes clau per al país, com és aquest tema dels temes logístics, no es puguin tirar endavant perquè no estan ben resolts. Vostè ho sap, senyor conseller.

I continuem parlant de logística, perquè no només hi ha el centre intermodal de l'Empordà, tenim els polígons del Vendrell o del Baix Penedès. Farem un concurs d'aquest polígon, senyor conseller? Sortirà aquest concurs, ja? O no saben què fer? Dubten entre tirar-lo endavant vostès o adjudicar-lo? O adjudicar els serveis com han fet al Vallès? No saben què fer.

Vostès tiraran endavant el CIM de l'Ebre? Tiraran endavant..., el CIM de Lleida ja està acabat, però encara no hi ha cap empresa.

Però fixi's, senyor conseller, una altra qüestió important: en el tema logístic vostès continuen concentrant –vostès continuen concentrant– totes les centrals intermodals en l'eix del litoral, i, excepte Lleida, no plantejen cap central en un eix econòmic fonamental per al país que és l'eix de la Catalunya interior, aquest que pot anar de Lleida, passant per Igualada, Manresa, Vic, Olot. No és el moment...

El president

Senyor diputat, m'ha demanat que al cap de deu minuts l'avisés...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. No és el moment, per tant, senyor conseller, de decidir, de veritat, quina és la política logística del Govern de la Generalitat?

Hi ha un tema que per nosaltres també és important, que és el finançament de les infraestructures. Vostès, vostè ho ha dit, senyor conseller, volen treure a concurs la línia 9, perquè tenen dificultats pressupostàries; vostè ho ha dit: «Tenim dificultats pressupostàries.» Com a mínim, reconegui'm que vostè va preveure, o el seu antecessor va preveure, que hi haurien uns fons europeus que no han vingut –no han vingut–, i ara no saben com fer-ho, i justifiquen el concurs per les mancances pressupostàries.

Nosaltres podem discutir el concurs, però sobretot el que discutim és que ens volen fer passar amb rodes de molí. Diuen: «No privatitzem.» Bé, diguem-li el nom que vulguin, però volen fer un concurs. I ens diuen durant tot l'estiu, vostè, el president Pujol, el senyor Homs: «Donarem la línia a Metro, a l'Autoritat Metropolitana.» Ara ens diuen que no, «no sabem què farem». El senyor Ticó encara deia la setmana passada que això ha de sortir a concurs... Que ningú priva que Metro hi vagi, però ningú diu que la hi donaran, quan abans li ho han dit.

I vostè, senyor conseller, havia fet un pacte amb els socialistes, i l'ha trencat, i l'ha trencat amb l'Ajuntament de Barcelona, l'ha trencat amb nosaltres i amb

l'AMT; ha trencat uns pactes, senyor conseller, no té finançament i no saben com fer-ho, i ara volen anar al recurs d'aquest concurs i fer un metro de peatge.

Senyor conseller, perquè tinc poc temps, vaig a un tema que em sembla que n'hem de parlar. Vostè s'ha compromès a finançar una infraestructura important que és la de l'accés de l'AVE a l'aeroport. I aquesta partida, que sembla que és molt important per al país, i que hi estàvem d'acord, i fèiem un front comú perquè sigui en la línia principal, aquesta partida, no figura als pressupostos. Nosaltres li hem presentat una esmena i esperem que tiri endavant, perquè ens sembla important que puguem realitzar aquesta infraestructura amb les millors condicions.

I per acabar, senyor conseller, la meua intervenció..., vostè proposa, va proposar a Girona divendres passat un pacte català per les infraestructures. Això ja ho va proposar el mes de febrer o març d'aquest any a les jornades del *The Economist*; li vam contestar que hi estàvem d'acord; no ens ha dit res més; l'altre dia ho diu a la premsa. Li tornem a dir que estem d'acord, podem treballar junts com hem fet en altres temes com els peatges, com hem fet amb la línia 9, i després no han complert; podem treballar junts. Però, senyor conseller, el pacte per les infraestructures, l'acord sobre el que necessitem, ja el tenim; discrepem en poques coses del que necessitem, però com ho farem i com ho finançarem, sí que hi discrepem i molt.

Jo, senyor conseller, li dic: a més del pacte per les infraestructures de Catalunya, el que necessitem de veritat és un pacte entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, un pacte amb què el Govern de l'Estat continuï invertint el que inverteix en aquests moments, i no, quan acabi l'AVE, deixi d'invertir; que inverteixi, també, en obres de la Generalitat, com pot ser l'Eix Transversal, el desdoblament de l'Eix Transversal, que l'Estat pugui invertir en el desdoblament de l'Eix Transversal; i si convé, senyor conseller, com vostè va proposar a Girona i jo ja havia proposat abans, algunes obres de l'Estat, per exemple una línia de mercaderies ferroviàries, que l'Estat i la Generalitat financin conjuntament.

Aquest és el gran pacte que necessitem: passar del pacte català a l'acord de Catalunya..., del Govern de la Generalitat amb el Govern de l'Estat. Però em penso que vostè en aquests moments no és la persona que pot tirar endavant aquest pacte, l'haurà de tirar endavant un nou govern, esperem que sigui el Govern del senyor Maragall i que qui el signi –qui el signi– sigui el senyor Zapatero a Madrid.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Quan el Govern va presentar el Projecte de pressupostos, va anunciar que una de les seves principals prioritats seria la qüestió de l'habitatge. Algú, doncs, potser pecant d'ingenu, podia haver pensat: «Home, finalment! –finalment!–; ha calgut que es debatessin vint-i-

tres pressupostos anuals en aquest Parlament, però finalment el Govern ha comprès que el tema de l'habitatge era d'una importància cabdal.»

A mesura, però, que s'han anat coneixent els detalls del pressupost, la decepció s'ha anat fent més i més gran, fins arribar a la trista conclusió que es tracta, un cop més, d'uns pressupostos que no contenen les solucions necessàries en aquest camp; un camp que afecta de manera directa el benestar dels ciutadans. Per això, senyor conseller, que també en aquest cas, també per aquesta raó, hem decidit de presentar l'esmena de retorn al pressupost del Departament de Política Territorial.

La proposta de pressupostos..., en aquesta proposta de pressupostos la qüestió de l'habitatge no té de cap manera un bon tractament. Atenció, no és una qüestió que tingui una solució fàcil, i faríem demagogia si diguéssim que és un problema que es pot resoldre d'un dia a un altre, però aquests pressupostos no suposen, de cap manera, un avenç cap endavant, ans al contrari.

La situació del mercat de l'habitatge és coneguda per tots vostès i no cal que ens hi detinguem ara, i menys en aquesta hora del vespre: alta demanda, rigidesa del mercat, dificultats molt notables d'accés, una entrada de fons procedents, a més, del mercat borsari, de mercats financers.

Davant d'aquesta situació, que provoca dificultats d'accés molt notables per a parts importants de la població, que fa que en moltes llars catalanes la despesa que es paga sigui un percentatge molt alt dels ingressos disponibles, davant d'aquesta situació, dic, què cal fer? Cal fer quatre coses: una, fomentar el lloguer, que és l'única forma de trencar la rigidesa del mercat i donar entrada als joves; dos, impulsar l'habitatge protegit en proporció molt superior a l'actual; tres, reutilitzar el parc construït, per evitar la sub i la sobreocupació, i, quatre, rehabilitar integralment els barris i les àrees urbanes on es concentren les situacions de major dificultat.

No hem sabut trobar en aquests pressupostos ni un compromís, ni un avenç important en cap d'aquests camps; cap previsió seriosa sobre rehabilitació integral de barris, cap increment decidit en la promoció de l'habitatge protegit; cap mesura de lluita contra l'infrahabitatge, de rehabilitació de l'habitatge rural, de rescat de l'HPO, de posada al mercat de l'habitatge buit; la despesa per habitant en matèria d'habitatge continua sent de les més baixes entre les comunitats autònomes de l'Estat, etcètera, etcètera.

Davant d'aquesta atonia del que podríem dir-ne «polítiques actives», no és d'estranyar que potser el Govern hagi volgut centrar, en la seva presentació dels pressupostos, la idea sobre les qüestions d'ordre fiscal. Abans deia el senyor Ferrer i Gironès: «Aquestes són qüestions menors.» No ho són pas, qüestions menors, les qüestions d'ordre fiscal en matèria d'habitatge, i es practiquen amb molt d'èxit en molts països europeus, i, de fet, la principal política d'habitatge que s'ha fet a l'Estat espanyol sobretot ha estat de caràcter fiscal, no és veritat?, amb els seus pros i els seus contres.

El Govern va presentar les qüestions fiscals fins i tot com la qüestió estrella d'aquests pressupostos: que si els ajuts al lloguer, que si l'habitatge per a fills, que

si la desgravació per a joves; presentació propagandística, a vegades maldestre, a vegades contradictòria, però que, com tractaré de mostrar, no conté res de substancial: jocs de mans, mirallets de caçar aloses.

Les mesures incloses, les mesures fiscals incloses en aquest pressupost que fan referència a la qüestió de l'habitatge són de quatre tipus: un, les deduccions fiscals per la compra de l'habitatge habitual; dos, les deduccions fiscal al lloguer; tres, les deduccions per la compra d'habitatge per a fills o descendents; quatre, les relatives a l'impost de transmissions. Anem a veure en què consisteixen.

Les deduccions fiscals en la compra de l'habitatge habitual. La Llei d'acompanyament inclou dos tipus de deduccions: unes, les que afecten..., són d'abast general, les que afecten el conjunt de la població, i, dos, les que afecten els menors de trenta-dos anys.

En el primer cas de la deducció, la de caràcter general, la previsió pressupostària implica una reducció –reducció–, senyor conseller, en la possibilitat de deducció del capital invertit en la compra de l'habitatge habitual, del 4,95 al 2,97; una reducció, per tant, propera a dos punts. En el segon cas, les deduccions particulars, les que s'apliquen a joves de menys de trenta-dos anys i que cobrin menys de 5 milions de pessetes / any, de 30.000 euros, la previsió pressupostària implica un augment de la possibilitat de desgravar-se equivalent a uns dos punts. Les possibilitats de deducció de capital aliè coneixen una evolució similar.

Què en traiem d'això? Que la mesura implica, de fet, un augment de la pressió fiscal sobre l'habitatge. Jo no sé si vostè ja coneixia aquestes mesures, senyor conseller, o si s'ho ha trobat fet, però la veritat és que les conseqüències sobre el mercat de l'habitatge no poden ser més que nefastes. Per què? Perquè, com que, com sabem, l'edat mitjana d'emancipació és avui propera als trenta anys, com que la deducció s'aplica en el moment de la meritació, els contribuents joves podran aplicar, com a màxim, la deducció prevista dos o tres anys, i pagaran, no el 15, sinó només podent-se deduir el 13, durant quinze, vint o trenta anys. I les famílies que estan pagant hipoteca, que són una de cada tres famílies catalanes, que en la seva gran majoria el cap de família té una edat superior als trenta-dos anys, veuran augmentar allò que paguen. Vostès, amb aquesta decisió, ha apujat les hipoteques a una de cada tres famílies catalanes.

El conseller Homs deia que amb això vostès han volgut fer una prioritització social. Home, bona prioritització social! Normalment quan es prioritza socialment és que els menys paguen més, perquè els més paguin menys. Aquí vostès ho han fet al contrari; han fet que uns, molt pocs, pagaran una mica menys durant uns pocs anys i tots pagarem una mica més.

Pel que fa, doncs, a l'accés a l'habitatge de propietat, pot afirmar-se que, en aquests pressupostos, el Govern de la Generalitat aplica una política clarament regressiva que augmenta el cost de l'habitatge, de les hipoteques, per a una família de cada tres. I l'augment que..., com que amb la reducció de l'IRPF, que baixarà a tot Espanya..., diuen: «Això no implicarà una pujada de la

pressió fiscal.» Això és insostenible, perquè fins i tot si aquesta disminució fos real, les famílies catalanes tindran una pressió fiscal sobre l'habitatge major que les de la resta de l'Estat. Discriminació, en diuen, no? I això en una de les àrees de l'Estat on l'habitatge és més car. Bona política fiscal.

Segona, deduccions fiscals per lloguer. Es diu als pressupostos: «El contribuent podrà deduir-se el 5% de les despeses de lloguer, fins un màxim de tres-cents anuals en declaració separada, sis-cents en conjunta, sempre que tingui menys de trenta-dos anys.» Què cal comentar aquí? Primer, recordar, en primer lloc, que les deduccions per lloguer de l'habitatge habitual, en la declaració de renda, varen desaparèixer de la declaració, amb els seus vots i amb els del Partit Popular, l'any 1999. Primera.

Segona, que el Parlament ha aprovat una resolució per la qual vostès –la resolució, podríem dir-ne, Fabregat-Labandera, no?– estan manats a aplicar una reducció general de sis-cents euros anuals per despeses de lloguer. El que el Govern proposa no és de cap manera això, sinó només, primer, aplicar una deducció per a una part de la població que viu de lloguer, i, dos, aplicar-la, com dèiem, sobre un percentatge, el 5%.

Què vol dir això en termes reals? Quin és el lloguer mitjà que avui paga una família catalana que viu de lloguer? 37.500 pessetes. Què podria deduir-se aquesta família? 22.000, 22.500 pessetes anuals. Per arribar a les 100.000, per arribar als 600 euros, caldria que pagués prop de 170.000 pessetes el mes. Home, no n'hi han gaires, de famílies, que puguin pagar això.

Però encara hi ha més trampa. Per què? Perquè una part notable dels que es podrien aplicar aquesta deducció no fan declaració de renda, perquè es troben per sota de la barrera dels 21.000 euros anuals d'ingressos. I, per tant, no se'n beneficiaran, com podrien fer, en canvi, si es tractés d'una deducció o d'una ajuda a fons perdut.

Pel que fa, doncs, a les deduccions del lloguer, pot també afirmar-se que el Govern incompleix en aquests pressupostos, un, el mandat del Parlament; dos, que introdueix desgravacions que afectaran unes poques famílies; tres, per uns imports insuficients, tant des del punt de vista de l'economia familiar com del foment del mercat de lloguer.

Tercera qüestió, les deduccions fiscals per la compra de l'habitatge als fills. Bé, d'això, se n'ha parlat molt, no? –se n'ha parlat molt, no?–; allò de: «Vostè té un fill d'aquests de trenta anys que no marxen de casa ni a fum de sabatot, no?, i vostè, com tothom, té 30 milions de pessetes al banc; vostè, doncs, li compra el pis i la Generalitat li deduirà 300.000 pessetes.» Estupenda política!, magnífica!, d'abast general!, no és veritat? No fem caricatura.

Què és el que es tracta? El que es tracta és que el contribuent pot deduir el 80% de l'impost sobre donacions i successions de les quantitats donades per als fills, quan siguin per la compra, adquisició d'habitatge habitual, i que en aquest cas el contribuent pot deduir-se així mateix l'1% de la quantitat donada.

Be, què hem de dir, conseller?, què hem de dir? Que la deducció del 80% s'aplica sobre un impost, diguem-ne,

d'escassa repercussió pràctica. Segona, la deducció de l'1% de les quantitats donades afavoreix sobretot les famílies de major poder adquisitiu i contribueix a fomentar la cultura de la compra, de l'habitatge en propietat, per sobre del lloguer, com a forma d'accés dels joves a l'habitatge.

Pel que fa, doncs, a la deducció de les donacions destinades a habitatges per a descendents, què podem afirmar? Efecte pràctic molt menor, i que en tot cas afavorirà aquells qui més tenen i el mercat d'habitatge de propietat per sobre del de lloguer.

Darrer tema, 'Impost sobre transmissions i actes jurídics documentats. No m'hi detindré perquè el senyor Carnicer ahir ens va il·lustrar de manera meridiana sobre aquesta qüestió. Què tenim aquí? Que el tipus de gravamen aplicable per la transmissió de l'immoble es redueix del 7 al 5%. Molt bé. Si el contribuent té menys de trenta-dos anys. Alleluia!

Què és el primer que hi hem de dir aquí? Que és que vostès ja l'havien apujat del 6 al 7, no és veritat? I, segona, que l'escala de gravamen sobre els actes jurídics documentats es modifica a l'alça. Diran: «És que es modifica molt poc a l'alça.» Però vostè sap molt bé que aquest impost té un efecte acumulatiu. Per què? Perquè els actes jurídics documentats en el procés de producció de l'habitatge no és un de sol, sinó que són diversos: per la compra del sòl, per la transmissió, per la constitució de la hipoteca, de tal manera que allò que podria ser un augment aparent d'un 0,25 o d'un 0,5 pot ser molt fàcilment un augment d'1% o d'un 2% sobre el preu total de l'habitatge.

Per tant, també sobre aquest tema pot afirmar-se que l'aparent rebaixa per als joves és, per un costat, erràtica, perquè fan un any una cosa i un altre una altra, però, i per altra banda, resulta compensada pels augmentos generals sobre els actes jurídics documentats, que incidirà negativament sobre el preu final de l'habitatge.

Acabo. Les mesures incloses en la Llei d'acompanyament del pressuposts amb relació a l'habitatge representen tres coses. Una, un increment de la pressió fiscal sobre l'habitatge per a les famílies que ja l'estan pagant; i això és meridià i s'ho trobaran tots els ciutadans en la declaració de la renda de l'any que ve. Segona, una burla de les determinacions adoptades pel Parlament amb relació a la deducció per habitatge de lloguer. Tercera, un increment de la pressió fiscal sobre les transmissions en matèria de sòl i habitatge.

I per tot això cal témer que les decisions que vostès estan prenent tindran com a efecte: un, afavorir un mercat que ja està molt tensionat, el mercat de la compra per sobre del lloguer; dos, afavorir fiscalment l'accés a l'habitatge dels sectors de població més benestants en detriment de la resta, i, tres, contribuir a l'augment accelerat de preus. Exactament el contrari d'allò que caldria fer –exactament el contrari d'allò que caldria fer!

Una política d'habitatge que vulgui afrontar els problemes d'accés i de l'elevat esforç econòmic que els ciutadans pateixen amb relació a l'habitatge no pot basar-se en aquests tipus de mesures; mesures parcials, mesures cosmètiques, mesures propagandístiques, mesures, en darrer terme, regressives.

El que cal fer –ho hem dit en començar– és: un, fomentar el mercat de lloguer; dos, impulsar la producció d'habitatge protegit; tres, millorar l'ús del parc construït; quatre, impulsar les mesures de rehabilitació dels barris on es concentren les situacions més problemàtiques, on es concentren les situacions que requereixen major atenció.

Això és exactament, senyor conseller, senyores i senyors diputats, allò que els governs de Convergència i Unió s'han mostrat incapaços de fer, i és allò que haurà de fer un nou govern, un govern de benestar i de progrés.

Res més.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo faria el torn en contra del que és el pressupost del Departament i el company Carles Puigdomènech, en tot cas, ja farà el que són les empreses públiques.

Bé, jo voldria, abans de res, doncs, contestar algunes intervencions que hi han hagut aquí i que s'han parlat... La senyora Bet Font, doncs, deia: «Bé, tornem a estar amb les mateixes queixes.» És normal, senyora Font, les mateixes queixes; suposo que hi han unes diferències i que hi continuaran sent durant molt temps, no? Un exemple clar, diu: «Estan totalment encaparrats a tirar endavant allò de la Vall d'en Bas.» Parlem clar: el túnel de Bracons. Sí, sí. Hi ha molta oposició? Sí, però entenem que hi ha més gent que hi està a favor que no pas que hi està en contra. La prova la tenim a l'última Comissió de Política Territorial, que es va votar i es va guanyar la proposta que «sí» amb àmplia majoria; en vam estar parlant... El mateix alcalde d'Olot n'és un gran defensor, com els alcaldes, doncs, que hi han en els pobles voltants. Ara, que s'ha de fer amb cura i s'ha de fer amb respecte.

Clar, és evident que hi hagin diferències i que hi hagin les mateixes queixes, precisament, doncs, perquè tenim una manera de veure-ho diferent. Ara, això no vol que no es puguin fer, les coses, també amb respecte, i que, la veritat, no només la tenen uns. Vull dir, les coses s'han de fer bé. Ara, que –li ho repeteixo– hi ha més gent a favor del túnel de Bracons que en contra. I, per tant, el Govern ho veu d'aquesta manera; els ajuntaments ho veuen d'aquesta manera, i, per tant, sí, és evident que es farà i que hi figura ja, en el pressupost.

Un altre punt que ha dit, diu: «És que per a millores de carretera hi ha 300 milions.» Sí, hi ha una partida específica només per fer modificacions puntuals de carretera. Però, és clar, dins la partida de GISA o dins la partida, doncs, de fer noves carreteres o arranjament de carreteres no puntuals hi han molts, molts més diners,

i, per tant, hi ha molta més inversió. Perquè per allà també hi havia algun diputat socialista que s'exclamava. Hi ha més inversió que aquests 300 milions previstos, el que passa és que són en altres partides.

El senyor Oliveras ens parlava també que..., el sistema anglès, quant al sistema de gestió, doncs, de la línia 9. És evident que aquí ja es va dir també: no és el mateix. A Anglaterra es van vendre fins i tot les vies. Aquesta no és la intenció del Govern; sí que és buscar una gestió, que pot ser privada, però no vendre's tota la infraestructura.

I parlava també dels plans territorials. Senyor Oliveras, estigui tranquil, perquè som molt respectuosos. I vostè sap que el seu Grup va presentar unes mocions aquí amb què instava el Govern que abans de final d'any hi haguessin una sèrie de plans parcials aprovats. I el Govern té intenció de complir-ho, tot i que falta escassament un mes, però està previst aprovar-los abans de final d'any. Per tant, estigui tranquil, que els plans territorials avancen, se'n van fent i es va planificant.

El senyor Nadal. El senyor Nadal ens parlava, doncs, i es queixava... —maneres de veure-ho, no?; tal com deia el senyor Ferrer, que és la política, potser, una de les contestes seria aquesta, no?, doncs l'art de buscar, també, els punts on poder-se posar en un pressupost per més bo que sigui. I, en aquest cas, vostè parlava, doncs, que hi havia molt de pressupost en diferents empreses. Les empreses públiques, jo ho diria, no són un invent del Govern de la Generalitat. Altres administracions el tenen, i abans, fins i tot, que el Govern de la Generalitat, i amb notables èxits.

Jo recordo, precisament, doncs, que si..., els èxits dels Jocs Olímpics van ser molt, molt probablement, al fet que hi havien empreses públiques que gestionaven. Per tant, el fet que hi hagin aquestes empreses públiques no és només la Generalitat, i no té perquè repercutir en els pressupostos, perquè a vegades es gestiona molt més eficaçment i molt més ràpidament. I vostès ho saben. I, per tant, entenc, jo, que no és motiu de crítica en aquests pressupostos el fet que la Generalitat tingui totes aquestes empreses, sinó que és el contrari, per poder ser més ràpids i més àgils i poder servir més bé l'administrat.

Tema de parcs logístics..., i ha parlat molt del de Figueres. Escolti, vostè ha dit: «Incasol ara ha de modificar el Pla perquè CIMALSA li demana unes modificacions.» Vostè sap per què és això, senyor Nadal. Vostè ho sap. I és perquè l'alcalde de Figueres, sense encomanar-se a ningú, va anar a Madrid, al Govern central, i va negociar que el tren d'alta velocitat passés per la banda de Vilafant. En passar per la banda de Vilafant, s'ha de modificar el centre intermodal, evidentment, que s'ha de modificar! Però vostè sap per què és això, per les abusions que va portar. I el fet de canviar el traçat, en comptes de passar per un costat de Figueres, passar per l'altre..., evidentment, doncs, l'Incasol ha de fer una nova planificació. És evident! Però això no ha de ser cap problema. Això ve, doncs, precisament, perquè l'alcalde socialista va fer aquesta gestió, ell considera que és millor per Vilafant; el problema, doncs, és que s'ha de canviar aquest centre de Figueres.

I, quant al fet que no hi han parcs logístics o centres logístics en la Catalunya central, m'estranya de vostè, perquè vostè és una persona que sol estar ben assabentada, i en aquest cas crec que no ho coneix, però jo diria que demani el mapa que hi ha de centres logístics a tot Catalunya, evidentment, no en el pressupost d'aquest any, perquè no es pot fer tot, estem acabant el del senyor Siurana, a Lleida, després vindran els altres... (*Veus de fons.*) No..., és que el senyor Siurana, aquest matí, deia que ni aigua, a Lleida! Ni una gota d'aigua, a Lleida, la Generalitat... Senyor Siurana... (*veus de fons*), bé... El centre aquest, importantíssim... Per tant, si mira i es fixa bé en el mapa veurà que en la Catalunya central hi han previstos parcs logístics. El que passa és que no es poden fer tots, ni tots alhora.

Parlava, també, d'un problema de l'arribada del tren d'alta velocitat a l'aeroport, de les negociacions que s'estan portant amb el Govern central, i vostè deia: «És que si s'arriba a un acord, no es podrà fer perquè no està consagrat en els pressupostos.» Jo li diria que si es mira el pressupost, concretament el pressupost de la Secretaria General, hi ha una partida en què s'adjudica un capital a una nova empresa d'infraestructures ferroviàries a Catalunya per al començament de la seva activitat. Precisament és aquí..., amb un pressupost de 406.000 euros, és aquí on està previst, perquè vostè sap que una partida es pot incrementar o no, que, en cas que s'arribés a un acord, hi ha partida oberta per poder tirar endavant aquesta infraestructura, eh? Per tant, tampoc no és cap problema.

Quant al tema que si hi han pressupostos, hi han tres secretaries generals, hi ha pressupostos i que les direccions generals tenen pressupostos o no... Bé. Aquesta és la nova estructuració que s'ha agafat. I jo crec que les partides, tant és que siguin adjudicades a les direccions generals com a les secretaries generals, n'hi ha una a la Secretaria General, i, si se la mira bé, veurà, doncs, que, per exemple, el capítol 1 s'ha passat tot a la Secretaria General, eh? Per tant, per què? Perquè és una nova manera de funcionar, la Conselleria, que té ara.

Bé. Jo no vull entrar, i per l'hora que és i per les hores que portem de debat, a explicar, ara, capítol per capítol del que tenen les direccions generals. Jo crec que em repetiria, i crec que ahir el conseller en cap, quan va fer la presentació dels pressupostos, ho va deixar molt clar dintre dels cinc objectius principals..., el primer va parlar d'infraestructures. Jo no tornaré a repetir tot el reguitzell d'infraestructures que estan previstes en aquests pressupostos. I només, doncs, jo diré que són uns pressupostos bons i que realment, doncs, el país els notarà.

I com que realment, doncs, l'estrella, ho sembla, del debat d'aquest Departament, ha sigut la «vivenda», jo deixo pas, doncs, al meu company, perquè es pugui acabar aquesta discussió apassionant que s'ha començat sobre la «vivenda» a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènec.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, a mi em tocava defensar el pressupost pel que fa a totes les empreses públiques del Departament de Política Territorial, però atès que pràcticament s'ha centrat, el debat, pels altres grups, pel que fa a GISA i a l'Incasol; és a dir, a infraestructures, bàsicament, i a habitatge, també miraré de contestar el que s'ha plantejat i fer, en tot cas, algunes reflexions sobre aquests temes, no?

De totes maneres, voldria dir, d'entrada, que aquest és un pressupost, com ja s'ha dit, que posa un fort accent en el que és inversió en infraestructures i també en les polítiques familiars, i, dins de les polítiques familiars, evidentment, les d'habitatge. I, al contrari del que s'ha dit fins ara, intentaré demostrar que això realment és així, no? I ho intentaré demostrar, a més, des de la tranquil·litat que aquests són uns bons pressupostos, que incrementen la inversió en infraestructures, competència de la Generalitat, al ritme, dins dels recursos disponibles, que hi han, que aquest país ens demana; des de la tranquil·litat que hi han unes polítiques de família i d'habitatge que realment són sensibles a qui tenen més dificultat per a accedir-hi, i des de la tranquil·litat que moltes de les crítiques vénen per part de qui no té cap mena de credibilitat per fer les afirmacions que ha fet, tant per allà on està governant fins ara com per allà on havia governat en el passat, no?

Tot i reconèixer la problemàtica de l'habitatge –un tema que preocupa a tots, i que jo, com vinc repetint constantment, no només preocupa, sinó que és responsabilitat de tots, i que requereix d'accions compartides per part de totes les administracions–, jo no tinc cap inconvenient a fer un debat obert sobre aquest tema des dels diferents aspectes, perquè em sembla que, en tot cas, des de l'acció del Govern de la Generalitat, tot i la necessitat d'un impuls més decidit en aquest tema, doncs, es pot demostrar, amb la cara bastant alta, el que s'ha fet fins ara, i, en tot cas, més del que han fet d'altres que també hi tenien responsabilitats, no?

Tot i així, jo no crec que aquest sigui un tema que sigui bo centrar-lo com un tema partidista o d'enfrontament entre nosaltres, perquè, com dic, crec que el que requereix són accions compartides per part de tots, com, a més, en molts casos, quan baixem a la pràctica, s'està fent en ajuntaments de diferent color polític en col·laboració amb el Govern de la Generalitat, no?

Tot i així, en tot cas, ahir en el debat es deia que era al Govern i al conseller d'Economia a qui corresponia, en tot cas, fer els números, i no pas a l'oposició. Però jo vull recordar que hi ha hagut algun grup de l'oposició que ha presentat una alternativa en aquest tema, i que, en aquesta alternativa, parlava de prioritats. I jo tinc aquí la transcripció del *Diari de Sessions* del debat de la Moció de censura del senyor Maragall. Els vull recordar que, en vint-i-dos planes –en vint-i-dos planes–, hi han nou línies que parlen d'habitatge. Aquesta era la prioritat, en aquell moment, senyor Nello, de vostès, en matèria d'habitatge en aquesta legislatura. (*Remor de veus.*)

En tot cas, parlaré d'habitatge i d'infraestructures. Certament, el tema de l'habitatge l'hem d'afrontar des de

les polítiques fiscals, des de les polítiques del Pla català de l'habitatge..., que, per cert, senyor Nello, no n'ha dit res, no sé si perquè hi estan d'acord o no; en tot cas, ha fet el debat sobre el que és el Projecte de llei de mesures fiscals, que no tocava avui, però, bé..., en tot cas, no sé si no l'han fet sobre el Pla català de l'habitatge, que és el gruix important de les mesures en matèria d'habitatge del Govern de la Generalitat, no? I també des del Programa d'habitatge i sòl que va presentar el conseller, llavors, Macias, davant d'aquest Parlament, i que, en tot cas, a alguns de vostès sembla que tampoc els va agradar, no?

Però ja que s'ha centrat, per part d'algun grup, amb el tema de la fiscalitat, jo voldria dir que en matèria d'habitatge la fiscalitat s'ha de centrar, bàsicament, en dos aspectes: primer, a l'estímul i promoció de la construcció d'habitatges, i sobretot, amb règim protegit. Perquè de res serveix que parlem que cal més habitatge de lloguer –evidentment, també per als poders públics, però també per als particulars–, si no estímulen els promotors privats que facin habitatge de lloguer. I, per tant, primer aspecte important de la fiscalitat que recullen anteriors i actuals mesures del Govern: estímul en els promotors a fer habitatge de lloguer, en la competència de la Generalitat i com venim reclamant, i és molt important, amb impostos competència de l'Estat; per exemple, impost de societats, bonificació per als promotors que construeixin habitatges en règim de lloguer i en mantinguin la titularitat durant uns anys.

I l'altre aspecte important de la fiscalitat de l'habitatge és realment fer un èmfasi i prioritització dels aspectes i de les persones que en tenen més dificultats. Perquè una generalització global de la fiscalitat en matèria d'habitatge el que fa és traslladar aquesta disminució del preu al comprador final, si no ho lliguem al que és l'habitatge protegit, que és el que té el preu màxim de venda. Perquè el mercat de l'habitatge és un mercat de demanda, i en un mercat de demanda i que hi ha molta demanda més que oferta, el promotor ven al preu més car possible. I la disminució o benefici fiscal, en definitiva, al que repercuteix en caràcter general és a incrementar el benefici del promotor, i d'aquesta manera es perd el benefici del particular, si no és que ho lliguem als habitatges protegits com es fa en les mesures que adopta el Govern.

Deixant de banda la fiscalitat, i en matèria d'habitatges s'han tractat altres temes: s'ha parlat del debat inversió pública - inversió privada amb les infraestructures, lligat a la línia 9. Jo vull recordar, també, que en aquest discurs que es va presentar, l'únic que va parlar aquí de la possibilitat d'infraestructures privades amb xarxes de transport no vam ser nosaltres, sinó que va ser el senyor Maragall, que va dir: «Moltes d'aquestes coses no les tindrem si no és amb consorcis públics - privats. Jo he parlat, de vegades, una mica provocativament, i després em diuen que massa, que l'aeroport s'hauria de privatitzar, etcètera.» Ara no parlem de l'aeroport, estem parlant de la línia 9; en tot cas, nosaltres no hem dit mai que la xarxa de la línia 9 hagi de ser privada, sinó pública. Altra cosa és que s'hagi de fer un concurs per a la gestió i explotació d'aquesta línia, en què hi poden haver diferents operadors públics com Ferrocarrils de la Generalitat, Transports Metropolitans o qui vulgui

gestionar i millor explotar, en benefici dels ciutadans, aquesta xarxa.

S'ha parlat de la coordinació entre les direccions generals i l'Incasol i CIMALSA. En tot cas, jo del que em vull queixar és, en alguns casos, de la coordinació entre la Generalitat i determinats ajuntaments a l'hora de tramitar planejaments que anirien amb increment de sòl urbanitzable, d'habitatge i, per tant, també, en benefici dels ciutadans, no?

Anant als temes de GISA... GISA té una previsió de certificacions d'obra, per aquest any, de 812 milions d'euros, que inclouen increments molt importants, tant per obra viària -45%- com per obres de transport -16%-, a part de les altres que no estan pròpiament en el pressupost, com saben vostès, i que no m'entretindrè a enumerar una per una, perquè vostès les coneixen sobradament, no?

I, en matèria d'habitatge, concretament, a través de l'Incasol, que té unes inversions previstes de 375 milions d'euros, un 80% del pressupost de capital, que van destinades a promoció de sòl industrial i residencial, a promoció pública d'habitatge, que inclou construcció d'habitatges amb règims protegits i remodelació de barris i el que és rehabilitació de nuclis antics.

La promoció de sòl residencial, 94 milions d'euros, un increment de 18,55%, 240 hectàrees previstes per a sòl residencial, que impliquen 9.600 habitatges nous, que, sumats als... (*veus de fons*), senyor Ferrer, que, sumats als 3.255 habitatges de remodelació de barris, sumen 12.000 habitatges/any, directe..., ja he dit: 3.255, promoció pública de la Generalitat, i indirectament a través del sòl que es posa en el mercat, 9.600 més, 12.000, que supera una tercera part dels 30.000, que deia vostè, que es necessiten a l'any; n'hi ha molts en què nosaltres coincidim. Per tant, l'esforç em sembla que és més que evident.

En promoció pública d'habitatge, 175 milions d'euros, un increment del 43%. Si això no és incentivar les polítiques d'habitatge de la Generalitat, ja m'explicaran...

Promoció de sòl industrial: 88 milions d'euros, un increment del 49% respecte a l'any passat. Tot això emmarcat dins del Programa d'habitatge i sòl residencial 2000-2003, que preveu 640 hectàrees de sòl, que, a finals del 2002, tindrà un compliment del 63% i que, al final del 2003, haurà aconseguit 10.651 habitatges socials de promoció directa de la Generalitat, dels quals 1.865, com saben vostès, són per a joves. I, per tant, a finals del 2003 s'haurà complert aquest Programa, del qual una part important ja està en marxa: dos mil i escaig en execució, dos mil i escaig a punt de començar i uns altres, els que falten, en fase de redacció de projecte.

I, pel que fa al Programa de sòl industrial 2001-2004, una inversió de 300 milions d'euros per posar en el mercat 1.200 hectàrees de sòl industrial, a finals del 2002 té un compliment del 40% i a finals del 2003, amb aquests pressupostos, del 65%.

No els vull cansar, però, en tot cas, els donaré una sèrie d'exemples i municipis on hi ha impuls important en aquests temes, de promoció de sòl per fer més habitatge protegit; per exemple: actuacions a Alcanar, Ampos-

ta, Cerdanyola del Vallès, Granollers, Lleida, Montcada i Reixac, Puigcerdà, Quart, la Roca del Vallès, Rubí, Sallent, Sant Gregori, Santa Coloma de Farners, Torredera, Vandellòs, l'Hospitalet de l'Infant, Vilafranca del Penedès. Amb una actuació de l'Incasol, que el que fa, senyor Ferrer, és també evitar la retenció de sòl perquè hi hagin propietaris que amb aquesta retenció afavoreixin l'increment dels preus i l'especulació, com deia vostè. Promoció de sòl industrial, com a Alcover, Avinyó, Bell-lloc d'Urgell, Camarles, Cerdanyola del Vallès, Cervera, el Far, Figueres, Ripollet, Roses, Rubí, Sant Cugat, Sallent, la Sénia, Tarragona, Tàrraga, l'Aldea, Tortosa, Vandellòs, l'Hospitalet de l'Infant, Vic, entre d'altres, i promoció directa d'habitatges, 175 milions d'euros, un 46,78% de la inversió, que en remodelació de barris vol dir 2.072 habitatges en barris que coneixen tots vostès, Vivendes del Governador, Sant Cosme, en el Prat de Llobregat, Gran via..., bé, tots els que coneixen vostès i que, en tot cas, tampoc els vull cansar, el Polvorí, Turó de la Peira, Via Trajana, Sud-est Besòs, Trinitat Nova, Arraona, Salipota, Torreforta, dic, 2072 habitatges. A part, els de promoció pública d'habitatges de protecció oficial, que en són 1.028, en diferents municipis, també, com són: Cornellà de Llobregat, la Granada, Mollet, Sabadell, l'Arboç, Balsareny, la Bisbal, Cunit, Guissona, Lleida, Manresa, Reus, Sallent, Santa Cristina d'Aro, la Seu d'Urgell, Tarragona, Torroella de Montgrí, Tremp, Vic, entre d'altres. I, a més a més, els habitatges de lloguer per a joves, 1.254 habitatges per a joves, que sumats als anteriors fan els 3.255 de promoció directa previstos per la Generalitat i que van, per exemple, a Arenys de Mar, Barcelona, Castellar del Vallès, Sant Pere de Ribes, Sant Quirze del Vallès, Sant Sadurní d'Anoia, la Bisbal, Cervera, Castell-Platja d'Aro, Figueres, Igualada, Lleida, Manresa, Monistrol de Montserrat, Móra d'Ebre, la Seu d'Urgell, Tarragona, el Vendrell, Viella, Vila-seca, entre d'altres. I no els vull cansar, però en tot cas, habitatges que val la pena dir que van sobre sòl inicialment i urbanitzat previst per fer habitatges per a joves, no sobre sòl inicialment destinat a equipaments, i que durant més de vint-i-dos anys no s'han executat, i ara es canvia la utilització en detriment dels barris i com demanda, per exemple, l'Associació de Veïns de Barcelona, perquè veuen perduts aquests equipaments que estaven previstos en el Pla general metropolità, que, per altra banda, també convindria revisar, i també, amb aquestes accions conjuntes que jo reclamava seria bo que per part de tots ens poséssim a la feina.

No els vull cansar més. En tot cas, em sembla que ha quedat prou explícita la política d'habitatge que pretén fer el Govern de la Generalitat amb aquests pressupostos, la política d'infraestructures, tant des del punt de vista de l'acció directa com des del punt de vista de la fiscalitat de les infraestructures i també del Programa de xoc d'habitatge i sòl, amb el d'habitatge i sòl residencial, que s'acabarà el 2003, i el de sòl industrial, que s'acabarà el 2004, que esperem que el mateix Govern d'ara pugui acabar de complir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Ara sí que cridem a votació.

(Pausa.) (Veus de fons.)

Senyores i senyors diputats, ens posem en disposició de votar. Primer, les esmenes presentades al Departament d'Ensenyament.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Departament de Cultura.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les referents al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I, per últim, les del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Fins aquí les votacions, i continuarem fins a les 10 del vespre amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Té la paraula, en primer lloc, per defensar les seves esmenes, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

(Veus de fons.)

Senyores i senyors diputats, demà a les 9 del dematí començarà la sessió.

(Veus de fons.)

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Senyores i senyors diputats, si us plau, perquè el debat encara prossegueix una hora més amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. *(Pausa.)* Un moment, senyora Font, de seguida tindrà vostè la paraula. Si us plau? Té la paraula, senyora Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Bé, suposo que no gastaré tot el temps del qual dispenso. Tot i així, cal recordar que estem parlant d'un departament en el qual hi han competències d'agricultura, de ramaderia i també de pesca, i, per tant, jo procuraré parlar de totes tres idees, sobretot en dos blocs: la part terrestre, podríem dir, i la part aquàtica o marítima, perquè crec que val la pena de tenir-ho en consideració.

Bé, estem davant un pressupost que respecte al de l'any passat ha crescut un 7,63%, parlem de 208 milions d'euros, que això representa un 1,30% del pressupost total de la Generalitat. És a dir, estem en un dels departaments que, proporcionalment, doncs, és dels de la banda baixa, però no per això menys important.

Com ja se sap, les diverses direccions generals d'aquest Departament, doncs, tenen també diferent proporcionalitat, diferent nivell d'actuacions i de complexitat, i també observem que la manera com creixen d'un any per l'altre, doncs, no és proporcional en tots, sinó que n'hi han alguns que creixen en més mesura, per exemple la Direcció General d'Indústries i Qualitat Agroalimentària creix un 23%, mentre que la Direcció General de Desenvolupament Rural creix només un 0,82%. Entremig hi tenim, doncs, les altres, la Secretaria General i les altres direccions generals.

Si analitzem el pressupost en detall, bàsicament la principal queixa és que no hi apareixen canvis significatius. Si ens haguessin semblat bé els pressupostos anteriors, doncs, no seria pas un mal senyal, però ja l'any passat insistíem que hi trobàvem a faltar determinades actuacions més relacionades amb la nova Llei, que ara ja no és tan nova, Llei d'orientació agrària. Nosaltres teníem l'esperança que aquest any, potser l'any passat era molt recent, però que aquest any el Govern hagués pogut reorientar la seva acció, perquè ens queixàvem ja, per exemple, que hi havien diverses polítiques que el Govern podia fer d'una manera més activa, sense anar a remolc necessàriament de la PAC, que ja l'any passat no hi eren i aquest any tampoc les hi trobem.

Hi ha aspectes que creiem que serien molt interessants que en la Llei es recollien i que s'haurien pogut desplegar i no esperar aquest desplegament si no s'hi destinen els recursos necessaris, si no s'hi posen les quantitats d'euros necessàries.

Algunes d'aquestes actuacions són necessàries per als pagesos, és adir, per als agricultors i ramaders, però també són importants per al país. I em vull referir, per exemple, al que se'n va dir o que en diem el «contracte territorial d'explotació», que, de fet, el que ve a garantir és que el model de desenvolupament o de territori que tenim en aquests moments, que sempre estem dient pertot arreu que els pagesos són els jardiniers del territori, el que no podem pretendre és que això es faci gratuïtament. I, per tant, doncs, hi ha d'haver aquest desplegament, entenem nosaltres, del que la Llei ja preveia, que és el contracte territorial d'explotació.

La Llei d'orientació també parlava de noves tecnologies al món rural, de seguretat alimentària i la importància de la traçabilitat dels productes, que això sí que s'ha començat a fer-hi alguna cosa, ho reconeixem perfectament, no hi tenim cap problema, però hi havien altres aspectes, com és temes de la igualtat de la dona en el món rural o, fins i tot, de la política de modernització, amb una millor aposta pels plans de millora, o per la incorporació de joves, o plans sectorials diversos, com, per exemple, el Pla del sector porcí, que, arran de la pesta porcina, doncs, es va veure com a imprescindible, i que veiem que en aquests pressupostos, doncs, no queda recollit un aspecte que podria ser prou important per

a tot el sector i també per a l'economia catalana i l'economia de moltes comarques, o altres plans sectorials, com el Pla d'actuació de l'oví, o el de la fruita i altres.

A part de les mancances, hi veiem, també, alguns casos curiosos que volem comentar. Per exemple, en la Direcció General de Desenvolupament Rural veiem que desapareixen, en relació amb el pressupost que hi havia l'any passat, el foment a l'agricultura i la ramaderia ecològica. Potser és que ara es fa a través d'unes altres partides que no les hem sabudes veure, però, bé, en tot cas, el que sí que veiem és que hi han determinades actuacions que continuen sent minses, ja ho dèiem l'any passat. Per exemple, el foment a la marca Q. Veiem les partides que són gairebé equivalents a les que teníem l'any passat i que ens semblen massa petites, i que, per tant, des del Govern s'hauria de fer una millor aposta per aquest tipus d'actuacions.

En la Direcció General de Producció Agrària i Innovació Rural volem fer dos tipus de comentaris. D'una banda, no sabem si és que els centres de capacitació agrària ja van molt sobrats i ja no tenen necessitats ni de construcció, ni de condicionament i conservació, ni de necessitat d'equips i maquinària, ni de mobiliari i material inventariable o què passa..., però ens adonem que, curiosament, totes les partides que fan referència a aquests centres de capacitació agrària són partides que disminueixen respecte a les dotacions que hi havien l'any 2002. No ho sé, ens sembla que..., segur que algunes necessitats deuen tenir, i, per tant, que sapiguem, no ha canviat gran cosa com perquè hagin de disminuir aquestes partides.

I després hi ha un altre aspecte que està a cavall entre aquesta Conselleria i Medi Ambient, que és –ja sortia l'any passat– un apartat que parla de la posada en marxa dels plans d'actuació en zones vulnerables. Veiem també que en la Direcció General de Desenvolupament Rural hi han diners, una partida nova que és per fer un mapa de sòls; deduïm que és probable que hi hagi una relació entre una cosa i l'altra, i el que nosaltres veiem és que..., a part, una cosa que m'havia oblidat és que a la Secretaria General també creixen els diners per a programes informàtics. És probable que també hi pugui tenir alguna cosa a veure.

Nosaltres el que demanem..., no ens estem queixant que s'hi destinin aquests diners, ni molt menys; el que reclamem és que es garanteixi la coordinació entre aquest Departament i el Departament de Medi Ambient, perquè estem veient a moltes comarques que precisament no quadren les informacions o les dades o els censos que tenen uns i que tenen altres, i, a més a més, pot passar que es facin propostes que estiguin desconectades les unes de les altres. Fins ara ha passat així, i a nosaltres ens agradaria que..., tenint en compte precisament les mancances en els recursos que, evidentment, des de l'Administració s'han d'utilitzar al màxim d'eficientment possible, no seria gens raonable que es dupliquessin esforços.

Per acabar amb la part, podríem dir-ne, terrestre d'aquest Departament, voldríem fer un comentari sobre els regadius. Darrerament, l'estrella –perquè és del que es parla especialment– és el canal Segarra - Garrigues. Els regadius del Segarra - Garrigues és evidentment

això, el projecte més repetit, tal com diu sempre el senyor Ribó quan presenta els pressupostos o quan fa l'esmena a la totalitat dels pressupostos, que és el més repetit al llarg dels anys. I s'ha presentat una distribució per fases que, per cert, ens sembla que no comencen amb suficient força, és a dir que, comparant les previsions que hi han per al 2003 i les del 2004, queda clar que deixen el fort per al proper Govern. És a dir, la propaganda per a vostès i la despesa per a uns altres.

Però, de fet, no tot el regadiu és el Segarra - Garrigues, i això voldríem també que sortís avui aquí, en aquest debat dels pressupostos, perquè, tot i que des d'Iniciativa per Catalunya Verds som crítics amb alguns tipus de regadiu, perquè alguns tipus de regadiu fan un mal ús de l'aigua i no es busca del tot l'eficiència en alguns d'aquests regadius –i per això plantejem, sempre insistim en la modernització–, també reconeixem que en determinades zones del territori, si no hi ha un tipus de reg, un tipus de suport ben eficient o un regadiu ben planificat, doncs, pot haver-hi dificultats de mantenir la gent en el territori i que s'hi pugui donar una activitat econòmica que permeti viure la gent que allà hi viu.

I amb relació a això, hem pogut deduir que, d'aquest pressupost que se'ns ha presentat, amb els diners que hi han disponibles per al 2003, ens sembla ben bé que no serà possible transformar les hectàrees de regadiu que s'havien previst per a aquest any en el nou Pla de regadius del 2002 al 2008, que es va aprovar l'estiu passat, perquè almenys a nosaltres no ens quadren els números. Ja ens diran a veure vostès com ho han previst, però a nosaltres ens sembla que els diners d'aquest 2003 no donen per a les previsions que es feien en el 2002-2008.

I ara sí que ja anem a la part del mar, a la Direcció General de Pesca. Aquí nosaltres volem fer algunes consideracions sobre la distribució que es fa en les partides. En concret, doncs, hi han unes despeses, unes actuacions que haurien d'estar relacionades entre elles i que ens dona ben bé la impressió que des de la Direcció General no es fa aquesta relació, aquesta coordinació.

Per exemple, hi ha una partida sobre estudis i treballs, una altra sobre biòtops, una altra sobre seguiment i una altra per a empreses privades a les quals se'ls traspassen uns diners. Nosaltres veiem, suposem que aquests articles corresponen tots als fons d'IFOP, i, si mirem aquests fons, veurem una desmesurada desproporció entre els diners que es fan servir per a biòtops i els de les empreses, amb el que es dedica a seguiment, inclosos els diners que es destinen a estudis.

Si a més a més comparem l'any 2002 amb el 2003, veiem que els biòtops han augmentat un 4%, i també les empreses, però en canvi no augmenten el seguiment i els estudis, quan precisament a través del seguiment i els estudis d'aquests biòtops i d'aquestes empreses s'hauria d'analitzar si l'aposta que s'està fent és l'encertada o, en canvi, estem apostant per un camí que pot tenir algunes mancances.

Per exemple, això dels biòtops, que ara en aquests moments, doncs, estan proliferant com bolets, ens atreviríem a dir que al mateix ritme que els ports esportius..., i no és que en aquests moments ja diguem que tots els biòtops són dolents, només faltaria, però el que

tenim clar és que s'ha d'analitzar molt millor, perquè aquesta col·locació de biòtops es fa d'una manera indiscriminada, potser perquè s'ha convertit en una moda, i els criteris científics, doncs, no acabem de veure que s'estiguin garantint, és a dir, no es fa amb massa criteris científics i no s'està analitzant suficientment quin pot ser el benefici a mitjà termini.

Nosaltres creiem que, d'entrada, hi faria falta una altra línia paral·lela o fins i tot gairebé més important, que seria la de vigilància de determinades actuacions, que serviria, doncs, per garantir el futur de les pesqueres.

Per altra banda, els diners destinats a les empreses són diners que, evidentment, es destinen a modernització i a eliminació de la flota, però la majoria entén per modernització fer vaixells més grans i més potents; això ja ho hem dit moltes vegades. I qui controla tot això és on hi ha el problema. Quants diners, per exemple, han anat a parar a la flota de tonyina? El problema no és la quantitat de diner destinat a això o a allò, sinó que és com es gasta aquest diner i quin efecte pot estar produint. Nosaltres creiem que, evidentment, la part d'estudis i de seguiment és molt important.

Hi ha una part en la qual volem insistir, que és el procés de dades. Desapareixen, des de l'any passat a aquest, les inversions en equips de procés de dades. A nosaltres ens sembla que si s'hi ha invertit un any, doncs, no necessàriament s'hi han de posar els mateixos diners, però, tenint en compte precisament el valor que té en aquests moments la recollida de dades per poder prendre decisions de cara a un futur, ens sembla que segur que d'un any per a l'altre deuen ser necessaris diners per reposar els sistemes informàtics o contractar gent per fer la tasca i, per tant, per a serveis tècnics.

Per tant, nosaltres creiem que, d'entrada, als estudis i al seguiment, se'ls hauria de donar més importància i que la despesa per als biòtops i les empreses hauria d'estar condicionada a determinades condicions, que ens sembla que en aquests moments no es compleixen.

Ens han cridat l'atenció també uns diners –perquè no és una partida molt gran, però és significativa–, uns diners destinats al Centre Internacional d'Investigació dels Recursos Costaners. L'any passat ja hi era, però és curiós que ni nosaltres ni científics amb qui hem contactat aquests dies per parlar d'aquest pressupost, que estan especialitzats a més a més en temes de mar i de pesca, doncs, no hàgim tingut coneixement de quines actuacions s'estan portant.

I, per cert, encara hi ha un altre aspecte que ens acaba de trontollar una mica: l'any passat, a la Direcció General d'Urbanisme, hi havia també una subvenció al Consorci Internacional de Recursos Costaners, que aquest any no hi és. No sabem si és el mateix centre, però el que està clar és que no veiem ben bé què hi té a veure aquí amb la Direcció General de Pesca, quan en aquest Centre de Recursos Costaners, si entres a la web per buscar-ne la informació, doncs, precisament no hi ha recursos naturals, i de recursos naturals és del que s'ha de parlar aquí en la Direcció General de Pesca; recursos naturals, en aquest cas, els peixos, perquè, si no, doncs, ja em diran per què és en aquesta Direcció.

Per contra, no hi ha ni un euro –i això em sembla que ja vam comentar-ho també l'any passat, o si més no en altres interpellacions– per al funcionament del Consell Assessor de la Pesca Marítima. Nosaltres insistim en la importància que existeixi aquest Consell, que el va crear el mateix Govern, i volem insistir que no és el mateix que les taules sectorials, que moltes vegades se'ns ha donat com a excusa que ja funcionen les taules sectorials. El Consell Assessor de la Pesca ha de ser precisament el lloc on es faci contacte, on es coordinin les diferents disciplines relacionades amb la pesca: dels que s'hi guanyen la vida, dels que l'estudien, i dels que l'estudien a través de diverses disciplines.

Finalment, ens sorprèn que quasi es doblí el pressupost per a ajuts a les confraries, que passa de 240.000 euros a 420.000 euros d'un any per a l'altre. Nosaltres creiem que aquí, doncs, segurament el Govern el que vol és quedar-hi bé. El mateix passa amb els diners que s'aboquen a la Federació Catalana, que són 72.000 euros, que Déu n'hi do. Nosaltres, que sapiguem, no és que ni les confraries ni la Federació Catalana, en aquests moments, tinguin unes necessitats més grans que les que tenien fa un any. Ja ho vam plantejar en la Llei de confraries, tot i que sabem que no va agradar a tothom, però nosaltres insistíem que amb aquests diners s'hauria de fer un seguiment molt important; fins i tot parlàvem que s'hauria d'auditar, perquè són diners públics i s'ha de mirar bé com es gasten. Hem de confiar que hi han persones que actuen d'una forma molt correcta, però sabem que no sempre ha passat així.

Bé, nosaltres deixem aquí la intervenció relacionada amb aquest Departament. Com veuen, hi trobem mancances importants, que ens sembla que en aquest darrer any s'haurien pogut fer moltes més actuacions per tal d'incorporar-les, per tal de canviar-les, i com que no s'ha fet, doncs, hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Font. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra, per defensar també l'esmena de retorn al pressupost d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que el Govern ens presenta en aquesta sessió, en aquest Ple de pressupostos.

Enguany estem parlant d'un pressupost d'Agricultura que creix, efectivament, creix un 7,3%, i no volem passar per alt aquesta dada, aquest 7,3% d'increment respecte a l'any anterior. Però és cert que, malgrat aquest increment, aquest augment, el pes específic del Departament d'Agricultura, el pes específic dels comptes d'Agricultura en el conjunt de l'acció del Govern segueix sent, doncs, un pes marginal, un pes completament residual, un pes d'un 1,3% que ja hi estem acostumats, per tant, un percentatge pobre, un percentatge

magre, que no fa altra cosa que posar de manifest, com hem dit en altres ocasions, el paper secundari, no?, que tradicionalment ha atorgat i segueix atorgant, pel que es veu, al sector primari el Govern de Catalunya, aquest Govern de Catalunya, malgrat –això sí– l'excel·lent, el meravellós nou Pla de finançament que el conseller Homs ens explicava ahir; un pla de finançament de què gaudim ja per segon any consecutiu, per segon any, i que la veritat, si més no per al sector agrari, no ha possibilitat el salt inversor que s'esperava, el salt inversor i d'execució d'autèntiques polítiques agràries que el país demanda i que el país necessita, expectatives que el país havia dipositat en aquest nou Pla de finançament.

Una marginalitat –que ja saben que ho repeteixo cada any, però penso que és bo d'anar-ho recordant– que encara queda més palesa, més evident, comparant les dades amb Navarra o amb el País Basc, eh?: 176 euros per habitant destina el Govern de Navarra a l'agricultura –he dit 176–, a l'agricultura i la ramaderia, 29 euros per habitant hi destina el Govern de Catalunya; sis vegades més –sis vegades més. Fa dos anys, quan ho deia, em deien que «és clar, és que tenen un model de finançament diferent i...» Sí, sí, però és que resulta que ara n'hem aconseguit un de meravellós i d'excel·lent i la situació, doncs, segueix tan, tan distanciada com la que jo els estic expressant ara.

Per tant, en aquests pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del 2003 podem constatar, una vegada més, que el disseny d'aquesta Administració agrària i gestora que s'ha edificat al voltant del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca s'ha convertit en el principal objectiu de la política agrària catalana, i, si ens guiéssim pels comptes liquidats al llarg dels darrers anys, això ho veuríem de manera encara més clara. No, no estic parlant dels pressupostos presentats, dels pressupostos aprovats, no?, que s'aproven any rere any en aquesta cambra –que, com és sabut, doncs, és una planificació, és una simple previsió–, sinó d'allò que finalment s'executa, allò que finalment es liquida. Doncs bé, al voltant del 51% –de les liquidacions, estic parlant, eh?– dels crèdits pagats anyalment s'ha dedicat regularment a despeses de funcionament, és a dir, a sous, administració..., a les quals, si hi afegim les despeses en infraestructures de suport, és a dir, obres en edificis, compra de béns immobles, despeses de material..., ens dona un 60% del pressupost d'Agricultura dedicat sistemàticament a ell mateix, és a dir, sistemàticament a ell mateix al llarg dels anys noranta, al llarg de tots aquests últims anys. I dic al llarg d'aquests últims anys perquè nosaltres, és clar, així com en un ajuntament es pot saber i s'aprova i es fa un ple ordinari de liquidació del pressupost, d'allò que es va preveure, finalment el que s'ha executat, aquí és complicadíssim de poder veure i saber exactament el que s'ha executat, en funció, per exemple, del pressupost de l'any passat.

Nosaltres creiem que aquesta dinàmica, aquest model de gastar la majoria dels recursos pressupostaris en un mateix..., amb l'estructura del mateix Departament, és un model pervers que –cal dir-ho clarament–, sense aquell salt pressupostari, doncs, que tots desitgem, és molt difícil que puguem desenvolupar i dur a terme i desplegar, a més a més, la Llei d'orientació agrària que,

de manera unànime, vam aprovar en aquest Parlament tots els grups parlamentaris el mes de desembre de l'any passat, ara farà un any.

Per tant, vistes les liquidacions reals dels darrers anys, hem de dir que aquests pressupostos que avui ens presenten, home, no ens els podem creure, no ens els podem creure perquè s'ha constatat que els anteriors no eren reals i, per tant, en la liquidació final i executada es distanciava moltíssim d'allò que s'havia planificat i pressupostat. Per tant, home!, jo ja me'l vull creure, honorable conseller, i, de fet, he d'advertir-li que hi ha un salt –jo ho he dit moltes vegades– importantíssim, des que vostè és conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I estic segur que si ho podem mirar en els propers anys immediats veurem que aquest compliment pressupostari s'ha anivellat, s'ha millorat ostensiblement respecte dels anys anteriors en què, vostè, a més a més, no tenia la responsabilitat que ara té al capdavant del Departament.

El cert, conseller, és que això d'aquí no ho diem nosaltres, per descomptat, ho diem nosaltres ara, però hi han diversos estudis que així ho constaten de diferents organitzacions, però també uns estudis en el marc de la Unió Europea, i aquests estudis demostraven que Catalunya, sobretot si la comparàvem amb entitats supra-estats d'Europa, d'aquests quatre motors d'Europa que tant ens agrada sovint de comparar-nos com Baden-Württemberg, Llombardia, Roine-Alps, doncs, aquest estudi arribava a la conclusió, o aquests estudis, que la política agrària catalana semblava que per la manca de recursos directes destinats a política agrària específica, doncs, podíem semblar, precisament perquè no hi abocàvem directament diners, ens podíem assemblar a la política que s'aplica a Gran Bretanya o als Països Baixos, o així, però, és clar, el cert és que a Catalunya encara estem lluny de Gran Bretanya o dels Països Baixos, dels holandesos, dels britànics pel que fa a la competitivitat de les nostres explotacions. I és aquí on convé dur a terme una política directa, d'ajut directe a les explotacions.

Per tant, ens calen, senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, polítiques decidides i, per tant, pressupostos ambiciosos per situar el món agrari i rural amb pes específic propi, primer, des de l'acció del Govern de Catalunya, sortir d'aquesta marginalitat i, per tant, invertir l'actual situació, i aquests pressupostos que ens presenta el Govern no ho poden aconseguir malgrat aquest, com deia, increment del 7%. I aquests pressupostos no poden aturar, amb aquests comptes que se'ns presenten, aquesta reducció del pes de l'agricultura en el conjunt del PIB global, exterioritzada en un 1,5%, en un 1,4%. I per tant, aquesta caiguda pensem que pot afectar, si continua així en els propers anys, pot afectar a l'agroindústria de primera transformació, perquè pot encarrir el subministrament de matèries primeres i pot desestabilitzar aquelles empreses agràries petites i lligades al territori.

Per tant, repeteixo, ens cal invertir la situació actual amb pressupostos molt més agosarats.

En definitiva, les dades estadístiques ens indiquen que, en el marc d'uns mercats oberts, progressivament oberts, existeix un problema creixent de competitivitat

de les nostres explotacions, i això potser seria la dada més important que caldria destacar. Tot i aquest 7,3% d'augment, ens cal competitivitat de les nostres explotacions. I no parlem per parlar, ser competitius vol dir un sistema de regadius com cal i, per tant, vol dir complir allò, aquells plans que hem planificat, hem aprovat al llarg d'anys i anys i anys i, el cert és que, amb aquests pressupostos que avui ens presenten, els comptes de Regsa, si no anem equivocats, reflecteixen una disminució de prop del 34%. És a dir, de 93 milions d'euros el 2002, a 62 milions d'euros enguany, de tal manera que, home, no podem complir, però, escolti, a això ja hi estem acostumats, no podem complir un any més amb aquesta gran transformació d'hectàrees de regadiu del 2003 que es preveu en el nou Pla de regadius de Catalunya 2002-2008, que va aprovar el mateix Govern el mes d'agost passat.

Em diran, des del Govern, que en els pressupostos figuren grans projectes de regadius, efectivament, els noms ens sonen, molts; hi ha la incorporació d'alguns molts demanats, de petits regadius, que és important de poder tirar endavant, però, és clar, l'Algerri - Balaguer, l'Aragó - Catalunya, el Baix Ebre, el Delta - Ebre, el Garriga sud, l'Urgell, el Segarra - Garrigues. No hi ha cap d'aquests noms que no ens sonin i no ens siguin familiars, perquè fa massa anys que aquestes inversions de regadius es planifiquen, i no podem dissimular avui, honorable conseller, la sensació d'escepticisme –si m'ho permet– i la manca d'una autèntica voluntat política de tirar endavant projectes que s'arrossegueu des d'anys i anys, i que no volem creure que quan la seva execució sigui una realitat, aquests regadius hagin arribat massa tard, amb pocs pagesos al camp que se'n puguin beneficiar o, si més no, hi haurà un altre model de pagesia diferent del d'ara, molt deslligat del que avui entenem per empresa familiar agrària, i, per tant, amb un altre model que segurament les grans empreses inversores, algunes actualment del sector, però altres que no hi tenen res a veure, segurament s'espavilaran per poder-hi posar el peu a la porta.

Uns pressupostos que no incorporen com deia, cap pas decidit en allò que fa referència a la formació professional agrària –vull anar de pressa perquè és molt tard–, però, en tot cas era un tema que als pressupostos anteriors ja ho apuntàvem. Aquests comptes congelats, en aquest àmbit, tan important, el de la formació, no ens permetran de fer un salt importantíssim endavant. La formació professional no és en absolut un tema menor, un tema que cal passar-hi una mica de puntetes o sense massa atenció, perquè quan parlem de formació en el sector agrícola, hem de recordar que aquest sector està al capdavant –i això també té a veure amb formació–, si la formació serà en les escoles de capacitació agrària, serà el poder preparar els alumnes que es vulguin dedicar a aquesta activitat. Però la formació també vol dir aturar aquestes dades que són alarmants, aquestes dades d'aquell índex de sinistralitat altíssim en el nostre país. El sector agrari al capdavant de les sinistralitats en el camp laboral.

No ho diem nosaltres tampoc, ho diu la Direcció General de Relacions Laborals, i aquestes xifres són esfere-

ïdores, tant en accidents lleus com els accidents greus, com en accidents mortals, i aquests darrers sovint es produeixen, com vostè sap, en molts altres sectors, però en el sector agrari al capdavant de tots, els primers, i per tant, cal posar-hi fre. Aquests pressupostos no ens indiquen, ens sembla a nosaltres, que es pugui invertir també aquesta situació; uns pressupostos també per al 2003 que nosaltres entenem que no aporten les dotacions econòmiques suficients per portar a terme una veritable política de R+D, de recerca i desenvolupament, i això sí que és clau, és determinant, és important.

El conseller ho diu moltes vegades i té tota la raó, i hi coincidim tots. Hem d'apostar per la innovació, hem d'apostar per la recerca, hem d'apostar pel desenvolupament. Per la producció, nosaltres, hi tenim molt poca cosa a fer. Hem d'apostar per la qualitat, per diferenciar el producte i per saber-lo comercialitzar de manera encertada i, per tant, dirigint-nos a un mercat, si voleu, diferenciat, que pugui, fins i tot, pagar un valor afegit i un preu fins i tot més alt en alguns determinats productes.

I, és clar, amb aquests recursos ens fa por que no ho puguem tampoc desplegar convenientment –ho diem en els pressupostos anteriors–, però, és clar, amb aquest 7,3% d'augment difícilment podem desplegar aquesta Llei d'orientació agrària que, en alguns punts, podria quedar més o menys congelada, perquè no hi ha els recursos suficients.

I, una altra cosa, que per acabar voldria també deixar damunt la taula. L'arribada del conseller Grau al Departament va suposar unes expectatives noves i un punt d'inflexió importantíssim, i això ho hem reconegut moltes vegades, i, miri, ho reconeixem també en aquest Ple. Entre altres coses, va suposar cofinançar moltes línies directes que venien d'Europa i que, precisament, per deixadesa o per desinterès, des de Catalunya no es recolzaven. És a dir, escolti, Europa li diu: «Miri, si vostè n'hi posa un, jo li'n regalo dos.» Ostres!, i qui no n'hi posa un, amb aquests tractes, no? Doncs no es feia llavors, i vostè ho va fer, i ha deixat, el seu Departament, el seu equip va deixar o va evitar que no hi hagués ni una sola línia europea sense cofinançament. I, per tant, es va produir una incorporació de joves importantíssima, molts plans de modernització van tirar endavant, però resulta que l'èxit, com es diu en castellà, *el éxito sorprendió a la propia empresa*, i ara tornem a estar una altra vegada aturats. És a dir, si tenim informacions –no pas d'aquestes que diuen els mitjans de comunicació, sinó les que ens faciliten els mateixos interessats– que presenten els seus plans de millora a la incorporació de joves a les oficines comarcals, i, en aquest sentit, miri, aquesta setmana –jo li ho vaig comentar l'altre dia–, doncs, ho vaig tornar a preguntar i, efectivament, a les oficines del Baix Segrià i del Segrià hi han acumulats expedients i torna a haver-hi expedients al calaix, possiblement perquè no s'hi ha donat curs, i possiblement perquè amb aquests recursos no en tindrem prou. Per tant, si una línia s'ha d'augmentar, i s'ha d'incrementar, i s'ha de multiplicar és aquesta.

Oi que parlem molt sovint d'aquelles xifres de l'envel·liment? Doncs, la vacuna contra l'envel·liment és la incorporació de joves. Doncs, escolta, joves al camp,

incrementar a multiplicar aquestes línies per a la incorporació de joves. Nosaltres presentarem unes esmenes, com sempre, assenyades, sensates, que van en aquesta direcció, i com que vostès són gent d'ordre, sensats i assenyats, estem convençuts que ens les votaran favorablement, perquè són tan bones les nostres com les que poden provenir del Partit Popular. I com que vostès s'estimen el país –com diria el nostre company diputat Francesc Ferrer–, ho faran i ho faran de manera joiosa.

No em vull allargar més, senyores diputades i senyors diputats, però nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana, demana el retorn dels pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca al Govern, perquè si bé hi ha un creixement, quantitativament és un creixement clarament insuficient, que no pot donar resposta adequada a les expectatives que avui el món agrari, rural, silvícola té encaminades i, per tant, la gent del

camp espera realment un salt quantitatiu important, amb uns pressupostos d'Agricultura amb molt més pes específic, en definitiva, que el Govern de Catalunya doni molta més importància al sector agrari i al món rural en general.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Em sembla que ha acabat, senyor Ausàs?

Moltes gràcies.

Senyores i senyors diputats, se suspèn en aquest moment la sessió fins demà, que reprendrà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de deu de la nit.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	7.500 PTA	45,08 euros	IVA inclòs
Número solt	225 PTA	1,35 euros	

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA	36,06 euros	IVA inclòs
Número solt	120 PTA	0,72 euros	

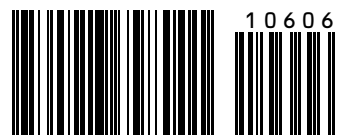
Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	13.000 PTA	78,13 euros	
---	------------	-------------	--

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impress a Multitext, SL • Barcelona

9 770213 798001